ಮಾನವ

ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ

ಡಾ. ಸೈಯದ್ ಜಲಾಲುದ್ದೀನ್ ಉಮರಿ

ಪರಮ ದಯಾಮಯನೂ ಕರುಣಾಳುವೂ ಆದ ಅಲ್ಲಾಹನ ನಾಮದಿಂದ

ಪ್ರಕಾಶಕರ ಮಾತು

'ಮಾನವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ' ಎಂಬ ಈ ಕೃತಿಯನ್ನು ಈ ಉಪಭೂಖಂಡದ ಖ್ಯಾತ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲೊಬ್ಬರಾದ ಮೌಲಾನಾ ಸೈಯದ್ ಜಲಾಲುದ್ದೀನ್ ಉಮರಿಯವರು 1961ರಲ್ಲಿ ರಚಿಸಿದರು. ಉರ್ದುಭಾಷೆಯ ಈ ಕೃತಿಯು ಈವರೆಗೆ ಒಂಬತ್ತು ಆವೃತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ, ತೆಲುಗು, ಮರಾಠಿ ಮುಂತಾದ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅನುವಾದಗೊಂಡಿದೆ. ಇದು ಪಾಕಿಸ್ತಾನದಲ್ಲೂ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಾ ಇದೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಪ್ರಾಥಮಿಕ ಪರಿಚಯವೆಂಬ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಕೃತಿಯು ಜನಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ. ಐದು ದಶಕಗಳ ಹಿಂದಿನ ಕೃತಿಯಾದರೂ ಈಗಲೂ ಅದು ಪ್ರಸ್ತುತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾರಿ ಮುದ್ರಣಗೊಳ್ಳುವಾಗಲೂ ಮೌಲಾನರು ಅದರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪಸ್ವಲ್ಪ ತಿದ್ದುಪಡಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಉತ್ತಮ ಪಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮಾನವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದಿಲ್ಲೊಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವೆಲ್ಲ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಬೇಕೋ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಿಡಿಸಲು ಹೋದಂತೆ ಅದು ಇನ್ನಷ್ಟು ಜಟಿಲವಾಗುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಈ ಕೃತಿಯ ರಚನೆಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮಾಜವಾದ ಮತ್ತು ಸಮತಾವಾದ (Socialism & Communism) ಅಬ್ಬರದ ಪ್ರಚಾರದಲ್ಲಿತ್ತು. ಮಾನವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲ ಅದರಿಂದ ಪರಿಹಾರವಾಗಬಲ್ಲುದೆಂದು ಆತ ಭಾವಿಸಿದ್ದ. ಆದರೆ ಆ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ದಯನೀಯ ಸೋಲು ಕಂಡವು. ಈಗ ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿತ್ವವು ಪುನಃ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಗ್ರಾಹಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿ ಇಂದಿನ ಮಾನವ ತತ್ತರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಆದರೆ ಮಾನವನ ನೈಜ ಹಾಗೂ ಮೂಲಭೂತ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇನೆಂಬುದರ ಕಡೆಗೆ ಅವನ ಗಮನವೇ ಹರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. 'ಮಾನವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ' ಎಂಬ ಈ ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮೌಲಾನರು ಅದೇ ವಿಷಯದ ಕಡೆಗೆ ಜನರ ಗಮನ ಸೆಳೆದಿದ್ದಾರೆ. ತಮ್ಮ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನನ್ನು ಅರಿಯದಿರುವುದೇ ಮಾನವನ ನೈಜ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಆಧಾರ ಸಹಿತ ಪ್ರತಿಪಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಕೃತಿಯ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ 'ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸಮಗ್ರ ಅಧ್ಯಯನ'ದ ಕಡೆಗೆ ಜನರು ಆಸಕ್ತರಾಗುವರೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುತ್ತೇವೆ.

ಶಾಂತಿ ಪ್ರಕಾಶನ

ಮುನ್ನುಡಿ

ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದ ಅಧ್ಯಯನಕ್ಕೆ ಮಾನವನ ಬಳಿ ಎರಡು ವಿಧಾನಗಳಿವೆ. ಒಂದು ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ರೀತಿ. ಇದು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಗಳ ಕುರಿತು ನೇರವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಹುಟ್ಟು, ಅವನ ಜೀವಿತೋದ್ದೇಶ, ಈ ಮಹಾನ್ ಪ್ರಪಂಚದೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಸಂಬಂಧ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಕುರಿತು ಇದರ ಚರ್ಚಾಶೈಲಿಯು ಅಪ್ಪಟ ವೈಚಾರಿಕ ಸ್ವರೂಪದ್ದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಚರ್ಚಾವಿಧಾನವು ಕಠಿಣವಾಗಿದೆ. ಜ್ಞಾನದಮಟ್ಟ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿರುವವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಜ್ಞಾನದಮಟ್ಟ ಕಡಿಮೆಯಿರುವವರಿಗೆ ಇದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವರಿಗಾಗಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಚರ್ಚೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಿದೆ. ಮಾನವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯ ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುವುದು.

ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರು ಅದನ್ನು ದೈನಂದಿನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು ನೋಡುವ ಅಭ್ಯಾಸ ಹೊಂದಿರುತ್ತಾರೆ. ಬದುಕಿನ ಏರಿಳಿತಗಳಿಂದ ಹಾದು ಹೋಗುವಾಗ ಮಾನವನಿಗೆ ಎದುರಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಾಗಿವೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಕುರಿತ, ಚರ್ಚೆಯು ದೇವಸೃಷ್ಟಿಗಳ ಕುರಿತ ಚರ್ಚೆಗಿಂತ ರೋಚಕವೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯೂ ಆಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನ ಮನದಲ್ಲಿ ಹಗಲೂ-ರಾತ್ರಿಯೂ ಏಳುವಂತಹ ಹಾಗೂ ಮಾನವನ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಅರಸುವಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವಿರುತ್ತದೆ.

ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯ ಇದೇ ಎರಡನೆಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಮೊದಲು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ತಾತ್ವಿಕ ವಿಂಗಡನೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ತರುವಾಯ ಆ ವಿಂಗಡನೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಶಿಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡಲಾಗಿದೆ. ಇಸ್ಲಾಮೀ ಶಿಕ್ಷಣವು ನಮ್ಮ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮತ್ತು ಯಶಸ್ವಿ ಪರಿಹಾರವಾಗಿದೆ. ಅದು ಸಣ್ಣದಿರಲಿ, ದೊಡ್ಡದಿರಲಿ. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳ ಮತ್ತು ಪ್ರದೇಶಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವೊದಗಿಸಬಲ್ಲ ಶಾಶ್ವತ ಮೌಲ್ಯಗಳಿವೆ. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಉತ್ತರ ನೀಡದ ಜೀವನದ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಇಲ್ಲ. ಮಾನವನು ತನ್ನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ

ಯಾವೆಲ್ಲ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದಿರುವನೋ ಅವೆಲ್ಲವೂ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಫಲವಾಗಿವೆ ಅಥವಾ ವೈಫಲ್ಯದತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಿವೆ. ಅವುಗಳ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾನವ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕೈ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವನು ವಿನಾಶದಿಂದ ಪಾರಾಗಲಾರ.

''ಮಾನವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸುಳಿಯಲ್ಲಿ'' ಎಂಬ ಈ ಕೃತಿಯ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನತ್ತ ಬರಲು ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿರುವ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಪರಾಮರ್ಶಿಸಲಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲಿ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕುವ ಯಾರಿಗೂ ಈ ಕೃತಿಯ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ನಿರಾಶೆಯಾಗದು. (ಇನ್‌ಶಾ ಅಲ್ಲಾಹ್) ಈ ಬರೆಹದ ಉದ್ದೇಶವೂ ಅದೇ ಆಗಿದೆ.

ಸೈಯದ್ ಜಲಾಲುದ್ದೀನ್ ಉಮರಿ.

ವಿಷಯ ಸೂಚಿ

ಮಾನವ ಮತ್ತವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು 09

ಜೀವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಪರಿಹಾರ 19

ಮಾನವ ಸಂಬಂಧಗಳು 37

ದೇವನ ಕಾನೂನು 54

ಇಸ್ಲಾಮ್: ಒಂದು ಶಾಶ್ವತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ 67

ಬಂಡಾಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು? 77

ಮಾನವ ಮತ್ತವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು

ಮಾನವ ಬದುಕಿನ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಊಟ-ಬಟ್ಟೆ, ಶಿಕ್ಷಣ-ವಸತಿ, ಸಮಾಜ-ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ಯುದ್ಧ-ಸಂಧಾನ, ಜೀವ-ಸೊತ್ತು, ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಗಳೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಸಿಲುಕಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ನಾವು ಮೂರು ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು. ಅದು ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಾಗಿರಬಹುದು, ಕುಟುಂಬ, ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ್ದಾಗಿರಬಹುದು, ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಹಾಗೂ ಜೀವನ ನಿಯಮಗಳ ಪೈಕಿ ಯಾವುದೇ ಆಗಿರಬಹುದು ಈ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳಿಂದ ಹೊರತಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾನವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ಇದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಹೊರಡುತ್ತವೆ. ಮಾನವ ತನ್ನ ಬಗ್ಗೆ ಏನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ, ತನ್ನೆದುರಿಗಿರುವ ಈ ವಿಶಾಲ ಜಗತ್ತಿನ ಕುರಿತು ಯಾವ ನಿಲುವನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆಂಬುದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವನ ಸ್ಥಾನ ನಿರ್ಣಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಕೌಟುಂಬಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಯಾವ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕಾರ್ಯರಂಗದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಎರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಎದುರಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದನೆಯದು, ಜೀವನದ ವಿವಿಧ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ತನ್ನಂತಿರುವ ಇತರ ಮಾನವರೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಾನೆಂಬುದು, ಎರಡನೆಯದು, ಅವನು ಯಾರ ಕಾನೂನನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾನೆಂಬುದಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಅವನಿಂದ ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲಾಗದ ಹಾಗೂ ಅಂತಿಮ ತೀರ್ಮಾನ ಕೈಗೊಳ್ಳುವ ಅಧಿಕಾರ ಹೊಂದಿರುವ ಯಾವ ಸಾರ್ವಭೌಮ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದಾಗಿದೆ.

ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು

ಮಾನವನು ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ತನ್ನನ್ನು ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರರ ಉದಯಾಸ್ತಮಾನ, ರಾತ್ರಿ-ಹಗಲುಗಳ ಆಗಮನ ಮತ್ತು ನಿರ್ಗಮನ, ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಮಿನುಗುವ ಮತ್ತು ಅಸ್ತಮಿಸುವ ಭೂಮಿಯು ಕಂಗೊಳಿಸುವ ಮತ್ತು ಮುದುಡುವ, ಚಿಲುಮೆಗಳು ಹೊರಡುವ

ಮತ್ತು ಬತ್ತುವ, ಹೊಲಗದ್ದೆಗಳು ಅರಳುವ ಮತ್ತು ಬಾಡುವ ಒಂದು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳೆಲ್ಲ ಹೀಗೆಯೇ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ಅವು ಅವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುತ್ತದೆ. ದಿನ ಬೆಳಗಾಗುವಾಗ ಅವನು ತನ್ನ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಾತ್ರಿಯು ಅವನಿಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಭೂಮಿಯ ಫಲವತ್ತತೆಯಿಂದ ಅವನು ಲಾಭ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಬರಗಾಲವು ಅವನಿಗೆ ನಷ್ಟ ಉಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ನೀರು ಮತ್ತು ಗಾಳಿ ಅವನಿಗೆ ಜೀವ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದೇ ಗಾಳಿ-ನೀರು ಚಂಡಮಾರುತ ಮತ್ತು ಮಹಾಪೂರವಾಗಿ ಅವನ ಜೀವ ತೆಗೆಯಲೂ ಬಹುದು. ಭೂಮಿ ಅವನಿಗೆ ವಾಸಸ್ಥಳವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇದೇ ಭೂಮಿ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವನನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ಈ ರೀತಿ ನಾಲ್ಕು ಕಡೆಯಲ್ಲಾಗುವ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಅವನಿಗೆ ಸಂತೋಷವನ್ನೂ, ದುಃಖವನ್ನೂ ಒದಗಿಸುತ್ತದೆ. ಅವನಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನೂ, ಸಂಕಷ್ಟವನ್ನೂ ನೀಡುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಿಂದ ಅವನು ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ, ಅನಾರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಪ್ಪಗೆ ನೋಡಿ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ, ಅವನು ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಮತ್ತು ಇವೆಲ್ಲ ಏಕೆ ಸಂಭವಿಸುತ್ತದೆಂಬುದರ ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಲು ನಿರ್ಬಂಧಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನದೇನೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಯನ್ನು ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರರೂ ಗಾಳಿ-ನೀರೂ ಪಾಲಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಭಾವನೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಶಕ್ತಿಗಳ ಪೈಕಿ ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ದುರ್ಬಲನೂ ಅಸಹಾಯಕನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ನಿಯಂತ್ರಣವೂ ಇಲ್ಲ, ಅವು ಬಯಸಿದರೆ ಅವನನ್ನು ಜೀವಂತ ಉಳಿಸಬಹುದು ಅನ್ಯಥಾ ನಾಶಗೊಳಿಸಲೂಬಹುದು. ಅವು ಇಚ್ಛಿಸಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ನೀಡಬಲ್ಲದು, ಅನ್ಯಥಾ ಅದನ್ನು ಕಸಿಯ ಬಲ್ಲವು. ಈ ಭಾವನೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಅವನಿಗೆ ಲಾಭ ಅಥವಾ ನಷ್ಟ ಮಾಡಬಲ್ಲಂತಹ ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಅವನು ಹೆದರ ತೊಡಗಿದನು. ಅವನು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಖಜಾನೆಗಳಿವೆ. ಆಕಾಶವನ್ನು ದೇವನೆಂದು ಬಗೆದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರಿಂದ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಅನುಗ್ರಹಗಳು ವರ್ಷಿಸುತ್ತಿವೆ. ಪರ್ವತಗಳು ಎತ್ತರವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ ತಲೆ ಬಾಗಿಸಿದನು. ಸಮುದ್ರದ ಭೀಕರ ಅಲೆಗಳು ಅವನನ್ನು ನಾಶಗೊಳಿಸಬಹುದೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಹೆದರತೊಡಗಿದನು. ಈ ರೀತಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವೂ ಅದು ಸಣ್ಣದಿರಲಿ, ದೊಡ್ಡದಿರಲಿ ಅವನನ್ನು ಆಳತೊಡಗಿತು. ಅವನು ಅದರ ಅನುಸರಣೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ, ಬೆದರಿಸುವ ಈ ಬೃಹತ್ ಶಕ್ತಿಶಾಲಿ ವಸ್ತುಗಳೂ ಅಸಹಾಯಕರಾಗಿರುವುದು ಅವನಿಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯನ ಪ್ರಕಾಶ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲವೇಕೆ? ಬೆಳಗುವ ಚಂದಿರನಿಗೆ ಗ್ರಹಣ ಬಾಧಿಸುವುದೇಕೆ? ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಏಕೆ ಅಸ್ತಮಿಸುತ್ತವೆ? ಭೂಮಿಯು ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಂತೆ ಏಕೆ ಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಸುವುದಿಲ್ಲ? ಪರ್ವತಗಳು ಒಂದು ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿವೆ? ಇವೆಲ್ಲ ಇಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಜ್ಞಾತ ಶಕ್ತಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಲ್ಲವೆ? ಬೆಂಕಿ ಉರಿಯುವುದು, ಮಳೆ ಸುರಿಯುವುದು, ಭೂಮಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಸುವುದು ಎಲ್ಲವೂ ಅವುಗಳ ಆಜ್ಞೆ, ಅನುಮತಿ ಮತ್ತು ಸೂಚನೆಯಿಂದಲ್ಲವೆ! ಅನಾವೃಷ್ಟಿ-ಅತಿವೃಷ್ಟಿ, ಸುಖ-ದುಃಖ, ಆರೋಗ್ಯ-ಅನಾರೋಗ್ಯ, ಬಡತನ-ಸಿರಿತನ, ಜೀವನ-ಮರಣ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವು ಇಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ತರದ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲವೆ ಎಂದು ಅವನು ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಇಲ್ಲಿ, ಮಾನವನಿಗೆ ಆ ಕಾಣದ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳ ಸೂಚನೆಗಳನ್ನು ಅವನು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಕಾಣದ ಈ ಶಕ್ತಿಗಳ ಕಲ್ಪನೆಯಿಂದ ಅವನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಜಿಜ್ಞಾಸೆ ತಣಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅಗೋಚರವಾದ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನಾನೇಕೆ ನಂಬಬೇಕು, ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾರ ಆಡಳಿತ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ನಾನು ಅದನ್ನೇಕೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸಿದನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳು ಒಂದುಗೂಡುವುದರಿಂದ ಕೆಲವು ವಿಶೇಷ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಗಳು ಜನ್ಮತಾಳುತ್ತದೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದನು. ಬೆಂಕಿಯು ಉರಿಸುತ್ತದೆ. ಮಳೆನೀರು ಮರಗಿಡಗಳನ್ನು ಹಸಿರಾಗಿ ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆ. ವಿಷಾಹಾರದಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಸಾಯುತ್ತಾನೆ. ಅಮೃತದಿಂದ ಆರೋಗ್ಯ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಏಕೆ ನಡೆಯುತ್ತವೆಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ, ನಾವಿರುವ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಅನುಕೂಲ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಶಕ್ತಿಗಳು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸುವುದನ್ನು ನಾವು ಬಲ್ಲೆವು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಅನುಕೂಲ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುವುದು ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಹೊಂದುವುದು ಹೇಗೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ, ಈ ಲೋಕದ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯೇನು, ಇದನ್ನು ಯಾರು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರು, ಯಾರು ಇದನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಾರೆ, ನಾವು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿದ್ದೇವೆ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಲಿದ್ದೇವೆ, ನಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಯಾರ ನಿಯಂತ್ರಣವಿದೆ ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯರ್ಥ.

ಮಾನವ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದು ಸುಮಾರು 5 ಲಕ್ಷ ವರ್ಷಗಳಾದುವು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಅನೇಕ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ನಡೆಸಿದನು. ಸಂಸ್ಕೃತಿ-ನಾಗರಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಗತಿ ಸಾಧಿಸಿದನು. ಹೊಸ ಹೊಸ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿದನು. ಶಿಕ್ಷಣ-ಕಲೆಗಳನ್ನು

ಸಂಶೋಧಿಸಿದನು. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳು ಅವನ ಮನ-ಮಸ್ತಿಷ್ಕಗಳ ಮುಂದೆ ಬಂದುವು. ಆದರೆ ತನ್ನ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯನ್ನು ಅವನು ಎಲ್ಲಿಂದ ಆರಂಭಿಸಿದ್ದನೋ ಇಂದಿಗೂ ಅವನು ಅಲ್ಲೇ ಇದ್ದಾನೆ. ಪ್ರಥಮ ದಿನದಂದು, ಈ ಲೋಕವೆಂದರೇನು, ನಾನು ಏನಾಗಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಅಚ್ಚರಿಯ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸಿತ್ತೋ, ಅದೇ ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಅವನು ಕೇಳುತ್ತಲಿದ್ದಾನೆ. ಈ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ಅರಿಯುವ ತನಕ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅವನಿಗೆ ಒಗಟಾಗಿಯೇ ಇರುವುದು.

ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು

ಮಾನವ ಒಂಟಿತನಕ್ಕೆ ಹೆದರುತ್ತಾನೆ. ಸಾಮೂಹಿಕ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಹೆಚ್ಚಿನಂಶ ಅವನು ನಿರ್ಬಂಧಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇತರರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಅವನು ತನ್ನ ಊಟ, ಬಟ್ಟೆ, ವಸತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಲಾರ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನಂತಿರುವ ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿ ಸಂಬಂಧವಿರಿಸಬೇಕೆಂದು ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಇನ್ನೊಬ್ಬನೊಂದಿಗಿರುವ ಸಂಬಂಧವೇನು? ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ರಾಷ್ಟ್ರವನ್ನು ಜೋಡಿಸುವ ವಿಷಯಗಳು ಯಾವುವು? ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷ ಸಂಬಂಧದ ಸರಿಯಾದ ಸ್ವರೂಪವೇನು? ನೆರೆ ಹೊರೆಯವರೊಂದಿಗೆ, ಅಪರಿಚಿತರೊಂದಿಗೆ, ತನ್ನವರು ಮತ್ತು ಪರಕೀಯರೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ಆಧಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಸಂಬಂಧವಿರಿಸಬೇಕು ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ವಿವಿಧ ರೀತಿಯ ಹಾಗೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ವೈರುಧ್ಯದ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಸಹಮತವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬಾಹ್ಯ ಶಿಕ್ಷಣ ಮತ್ತು ತರಬೇತಿಯಿಂದಲ್ಲ, ಅದು ಪ್ರಕೃತಿಯ ಒತ್ತಡ ಮತ್ತು ಬೇಡಿಕೆಯಿಂದಾಗಿರುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿ, ಸತ್ಯಸಂಧತೆ-ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ವಚನಪಾಲನೆ, ಕ್ಷಮೆ, ಕುಟುಂಬ ಸಂಬಂಧ, ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪ ಹಾಗೂ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಗಳಂತಹ ಸದ್ಗುಣಗಳಿಂದ ಮಾನವರ ಮಧ್ಯೆ ಸಂಬಂಧಗಳು ಉತ್ತಮವಾಗುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ಗುಣಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧದ ಬುನಾದಿಯಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿತು. ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಈ ಗುಣಗಳು ಕಂಡು ಬಂದಿದೆಯೋ ಅಲ್ಲಿ ಅದೇ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಗಳೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿವೆಯೆಂಬುದು ಅನುಭವ ಸತ್ಯ. ಸಂಬಂಧಗಳ ಈ ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತ ತತ್ವಗಳು ನೈತಿಕ ತತ್ವಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ, ಎಂದಾದರೂ ನಡೆದಾಗ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕೆಟ್ಟು ಕ್ಷೋಭೆಯುಂಟಾಗಿರುವುದನ್ನು ಲೋಕ ಕಂಡಿದೆ. ಅಕ್ರಮ-ಅತ್ಯಾಚಾರ, ಸುಳ್ಳು-ವಂಚನೆ, ಮೋಸ-ಕೃತಘ್ನತೆ, ಹಕ್ಕು ಚ್ಯುತಿ, ಕೋಪ, ಪ್ರತೀಕಾರ ಗುಣಗಳು ಮಾನವರನ್ನು ಕ್ರೂರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿವೆ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಸಂಬಂಧವು ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕೆಳಮಟ್ಟಕ್ಕಿಳಿದಿದೆ.

ಆದರೆ ನೈತಿಕ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಕುರಿತು ಉದ್ಭವಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಕಾರಣ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ಮೂಲವು ಇತರರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದೇ ಆಗಿದೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ತನ್ನ ಬಗೆಗಿರುವ ಆಸಕ್ತಿಯು ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಬಗೆಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಮನೆಮಂದಿ ಮತ್ತು ಕುಟುಂಬದವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವಷ್ಟು ಅವನು ಇತರರನ್ನೂ ಪ್ರೀತಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಜನಾಂಗ ಮತ್ತು ದೇಶದವರೊಂದಿಗಿರುವ ಒಲವು ಇತರ ಜನಾಂಗ ಮತ್ತು ದೇಶದವರೊಂದಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ಸಂಬಂಧಗಳಲ್ಲಿ ನೈತಿಕ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೇಳೆ ಅವನ ಈ ಸಂಬಂಧಗಳಿಗೆ ಪೆಟ್ಟು ಬೀಳುತ್ತದೆ. ಅವನಿಗೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕುಟುಂಬ ಸಂಬಂಧ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಜನಾಂಗ ಮತ್ತು ದೇಶದ ಲಾಭಗಳಿಗೆ ಚ್ಯುತಿಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ವೇಳೆ ಈ ನಷ್ಟಗಳು ಪರಾಕಾಷ್ಠೆಗೆ ತಲುಪುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಅದನ್ನು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಸಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಈ ನೈತಿಕತೆಯು ಎಲ್ಲ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲೂ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿ ಪಾಲಿಸುವಷ್ಟು ಅಮೂಲ್ಯವೇ, ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ಸತ್ಯಸಂಧತೆಯನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕೇ, ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ವಂಚನೆಗೊಳಪಡಿಸುವುದೂ ಅಪರಾಧವೇ, ಎಲ್ಲಾ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಕ್ಷಮಿಸುವುದು ಪ್ರಶಂಸಾರ್ಹವೇ, ಅಥವಾ ಎಂದಾದರೂ ಪ್ರತೀಕಾರಕ್ಕೂ ಅವಕಾಶವಿದೆಯೇ ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ನೈತಿಕತೆಯೆಂದರೇನು. ಅದರ ಉದ್ದೇಶವೇನು, ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳು ಶಾಶ್ವತವೇ ಅಥವಾ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಬಹುದೇ ಎಂಬ ಚರ್ಚೆ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವು ಚಿಂತಕರು, ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಪಾಲಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೂ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನವರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಕೃತ್ಯಗಳು ಇದನ್ನೇ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ. ಒಬ್ಬ ತಂದೆಯು ಮಗನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವುದು ನೈತಿಕ ಅಪರಾಧವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಮಗನು ದೇಶದ್ರೋಹಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ತಂದೆಯ ಈ ಕ್ರಮ ಅವನ ನಿಷ್ಠೆಯ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಸತ್ಯ ನುಡಿಯುವುದು ನೈತಿಕವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಶತ್ರುಗಳಿಗೆ ವಾಸ್ತವಿಕಾಂಶಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಮೂರ್ಖತನವಾಗಿದೆ. ನಯ-ವಿನಯ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಇದರ ಪ್ರಕಟನೆಯಿಂದ ಮಾನವನು ಅವಮಾನಿತನಾಗುವುದಾದರೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಗೆ ಕುಂದುಂಟಾಗುವುದಾದರೆ ಇದೇ ಗುಣವು ಅಪ್ರಿಯವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತು ದೇಶೀಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗಾಗಿ ನೈತಿಕ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸ ಬಹುದೆಂಬ ಈ ಮೂಲ ತತ್ವವನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದರೆ ಈ ನಿಲುವಿನಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಬಹು ದೆಂದು ಯಾರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ತನ್ನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಿಯವೂ ಮೌಲ್ಯಯುತವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಲೋಕದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಷ್ಟೇ ಕ್ಷುಲ್ಲಕವೂ

ಮೌಲ್ಯರಹಿತವೂ ಆಗಿದ್ದರೂ ಸರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಂತಿಂತಹ ಲಾಭಗಳು ನೈತಿಕತೆ ಯನ್ನು ಮೀರಿರಬೇಕು. ಇಂತಿಂತಹವು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕೆಳಗಿರಬೇಕೆಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ.

ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆದುರಾಗಿ ಕೆಲವರು, ನೈತಿಕತೆಯು ಎಲ್ಲ ಲಾಭ-ನಷ್ಟಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಉನ್ನತವಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಯಸಂಧತೆಯನ್ನು ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಕೈಬಿಡಬಾರದು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ತಲೆಕಡಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಸರಿ. ಅತಿದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾದರೂ ಚಿಂತಿಲ್ಲ, ನ್ಯಾಯ ನೀತಿಯನ್ನೆಂದೂ ಕೈಬಿಡಲಾಗದು. ಒಂದು ವೇಳೆ ತನ್ನ ಸಂತಾನವೇ ಅದಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾದರೂ ಸರಿ, ಮೋಸ-ವಂಚನೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಮಾಡಬಾರದು. ಅದರಿಂದ ಜನಾಂಗ ಮತ್ತು ದೇಶಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟೇ ನಷ್ಟವಾದರೂ ಸರಿ.

ಆದರೆ ಮಾನವ ನೈತಿಕತೆಗಾಗಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡಬಲ್ಲನೆ? ಅಧಿಕಾರ ಶಕ್ತಿಯಿರುತ್ತಾ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಬಿಡಬಲ್ಲನೆ? ದಾರಿದ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಲಾರನೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸಬಹುದೆ? ವಿಷಯಾಸಕ್ತಿ ಕೆರಳಿದಾಗಲೂ ಅವನು ತನ್ನ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಉಳಿಸ ಬಲ್ಲನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದೆ?

ಇದರ ಉತ್ತರ ಹೀಗಿದೆ- ನೈತಿಕತೆಗಿರುವ ಗೌರವವು ಮಾನವನ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿದೆ. ಅದರ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯನ್ನು ಮಾನವನ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿಯು ಯಾವಾಗಲೂ ಅಪರಾಧವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನೈತಿಕತೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಅವನಿಂದ ಏನಾದರೂ ತಪ್ಪು ಸಂಭವಿಸಿದ್ದರೆ ಅದು ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಭಾವದಿಂದಾಗಿರುವುದು. ಈ ಪ್ರಭಾವವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನೈತಿಕತೆಗಾಗಿ ಅವನು ಎಲ್ಲ ಕಷ್ಟ-ನಷ್ಟಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಬಲ್ಲನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಆತ್ಮ ಸಾಕ್ಷಿಯನ್ನು ಸದಾ ಜಾಗೃತವಾಗಿರುವಂತೆ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಅದು ಮಸುಕಾಗಬಾರದು. ಆಗ ಯಾರೂ ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಯನ್ನು ಕಸಿಯಲಾರ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಜೀವ-ಸೊತ್ತುಗಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸಲಾರ. ಮೋಸ, ವಂಚನೆ, ಸುಳ್ಳಾರೋಪದಂತಹ ಅನೈತಿಕ ಕೃತ್ಯಗಳಿಗೆ ಇಳಿಯಲಾರ.

ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳು

ಮಾನವ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ ಒಳಿತನ್ನು ಬಯಸುವವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಬಯಕೆ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಆತ ಸ್ವತಂತ್ರನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಅಪರಾಧಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಅವನಿಂದ ಸಾಧ್ಯ. ಅವನು ಇತರರಿಗೆ ಹಾನಿ ಮಾಡಬಲ್ಲನು, ದೇಶದ್ರೋಹವೆಸಗಬಲ್ಲನು, ದೇಶದ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಹೋರಾಡಬಲ್ಲನು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಅಪರಾಧಗಳು ಅವನಿಂದ ಸಂಭವಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿಯೇ ಕಾನೂನಿನ ಅಗತ್ಯ ಬರುತ್ತದೆ. ಸದಾಚಾರದಿಂದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು

ಘಾಸಿಗೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ತಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕಾನೂನು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕಾನೂನಿನ ಹೊರತು ಯಾವುದೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ನೈತಿಕ ಬಲದಿಂದ ನಡೆಯುವುದಾದರೆ ಅದು ಮಾನವ ದೇವಚರನಾದಾಗ ಮತ್ತು ಅವನಿಂದ ಯಾವುದೇ ಅನೈತಿಕ ಕೃತ್ಯ ಅಸಂಭವನೀಯವಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಕಾನೂನಿನ ಕುರಿತೇ ಸರಿ ಯಾವುದು, ತಪ್ಪು ಯಾವುದು ಎಂದು ತಿಳಿಯುವುದು ಹೇಗೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಪಾಲಿಗೆ ಒಂದು ಕೃತ್ಯ ಲಾಭದಾಯಕ, ಇನ್ನೊಂದು ಹಾನಿಕಾರಕ ಎಂದು ಯಾರು ನಿರ್ಣಯಿಸಬೇಕು? ವ್ಯಾಪಾರ, ಕೃಷಿ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ರಾಜಕೀಯ, ಬರೆಹ-ಭಾಷಣಗಳೇ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಲಭಿಸಬೇಕಾದ ಮಿತಿ ಮೇರೆಗಳು ಯಾವುವು? ಎಲ್ಲಿ ಅವು ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ? ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ ಉತ್ತರ ಹೀಗಿದೆ-ಕಾನೂನು ನಿರ್ಮಿಸುವ ಹಕ್ಕು ದೇಶದ ಅತಿದೊಡ್ಡ ಮತ್ತು ಪ್ರಬಲ ಅಧಿಕಾರವುಳ್ಳ ವ್ಯಕ್ತಿಗಿದೆ. ಅವನೇ ದೇಶದ ಹಿತ-ಅಹಿತಗಳನ್ನು ಬಲ್ಲವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಪ್ರಜೆಗಳ ಹಿತಾಹಿತಗಳನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ಅದರ ಹಕ್ಕೂ ಇತರ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯ ಕೆಲಸ ಆಜ್ಞಾಪಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಪ್ರಜೆಗಳ ಕೆಲಸ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದಾಗಿದೆ. ಇದು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ ಮೂಲ ತತ್ವವಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಗೆ ಅದು ಸಿದ್ಧವಿಲ್ಲ.

ದೇಶದ ಅತಿದೊಡ್ಡ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಕಾನೂನು ನಿರ್ಮಿಸಿದರೂ ಅದು ಜನತೆಯ ಪಾಲಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುವುದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಭರವಸೆಯಿದೆ ಎಂದು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಆಕ್ಷೇಪ ಎದ್ದಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಹಿತಕ್ಕೆ ಇತರರ ಲಾಭಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ನೀಡಲಾರನೆ? ಜನರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಘಾಸಿಗೊಳಿಸಿ ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿಯನ್ನು ಕೈ ಬಿಟ್ಟು ಅಕ್ರಮವೆಸಗುವ ಸಂಭವವಿಲ್ಲವೆ? ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅವನು ಅಧಿಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದು ಅವನನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವವರಾರೂ ಇಲ್ಲದಿರುವಾಗ! ಇದು ಕೇವಲ ಊಹೆಯಲ್ಲ, ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ ಪೂರ್ಣ ಚರಿತ್ರೆಯು ಇದಕ್ಕೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಅಧಿಕಾರ ಮದದಿಂದ ಮಾನವ ನಾಯಿ-ತೋಳಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕ್ರೂರವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಿದ್ದಾನೆ.

ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ ಈ ಭಯಾನಕ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತಿ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ, ಜನರೇ ತಮ್ಮ ವಿಧಿಯ ಸ್ವಯಂ ಒಡೆಯರಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವರ ಹಿತಾಹಿತಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬನೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಬಾರದೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕಾನೂನು ನಿರ್ಮಾಣದ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಇಡೀ ಜನಸಮೂಹಕ್ಕೆ ನೀಡಲಾಯಿತು.

ಇಲ್ಲಿ ಜನರು ತಮ್ಮ ಹಕ್ಕನ್ನು ಹೇಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎದುರಾಯಿತು. ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ತಮಗಾಗಿ ಕಾನೂನು ರಚಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಅದರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದೂ ಸ್ಪಷ್ಟ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾನೂನು

ರಚನೆಗಾಗಿ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾಯಿತು. ಅವರು ರಚಿಸುವ ಕಾನೂನು ಇಡೀ ಜನಸಮೂಹದ ಕಾನೂನಾಗಿರುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಜನರ ವಿಶ್ವಾಸ ಗಳಿಸಿರುವ ಮತ್ತು ವಿಚಾರಗಳ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿರುವರು. ದೇಶವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುವ ತನಕ ಜನರು ಅವರ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಿಸುವರು. ಜನರ ಹಿತವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಿದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಜನರಿಟ್ಟಿರುವ ವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಕಳಕೊಳ್ಳುವರು. ಆಗ ಅವರನ್ನು ಪದಚ್ಯುತಗೊಳಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲು ಒಂದು ಅವಧಿ ನಿಶ್ಚಯಿಸಲಾಗುವುದು. ಇದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದಂತೆಯೇ ಆಕ್ಷೇಪಾರ್ಹವಾಯಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದರ ಪರಿಹಾರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಜನತೆಯ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಸುಮಾರು 50% ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಮತ್ತು ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪ್ರಕಟಿಸುವಷ್ಟು ಪ್ರಬುದ್ಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿರುವವರಲ್ಲೂ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಕಾನೂನು ಹೇಗಿರಬೇಕು, ಯಾರು ಅದನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿದ್ದರೂ ಕೂಡಾ ಅವರು ಕಾರ್ಯತಃ ಅದರಿಂದ ದೂರವಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಪಕ್ಷಗಳು ತಮ್ಮ ಯೋಜನೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಜನರ ಮುಂದಿಡುತ್ತಾರೆ. ಹೆಚ್ಚು ಜನ ಮತ ಗಳಿಸುವ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ ಆಡಳಿತಾಧಿಕಾರ ಬರುತ್ತದೆ. ವಿರೋಧ ಪಕ್ಷಗಳ ಮತಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಈ ಪಕ್ಷ ಅಲ್ಪ ಮತಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದರೂ ಸರಿ. ಉದಾ: ಒಂದೆಡೆ 50 ಸಾವಿರ ಮತದಾರರಿದ್ದು ಅವರಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಬಗೆಯ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಪೈಕಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತದ ಪಕ್ಷಕ್ಕೆ 5 ಸಾವಿರಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಧಿಕ ಮತಗಳು ದೊರೆತರೆ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಆ 50 ಸಾವಿರ ಮತದಾರದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಕೇವಲ 10% ಜನರಿಗೆ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯ ದೊರಕುತ್ತದೆ. ಅವರು ಉಳಿದ 90% ಜನರ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸುವರೆಂಬ ಖಾತ್ರಿಯಿದೆಯೆ? ಅವರ ಹಿತಚಿಂತಕರಾಗಬಲ್ಲರೆ? ಇನ್ನು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಜನರಿಗೆ ಮತ ಚಲಾವಣೆಗೆ ನಿಶ್ಚಯಿಸಿರುವ ಕಾಲಾವಧಿಯಲ್ಲೂ ಈ 10% ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳೂ ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾಲಾವಧಿಯ ಆರಂಭದಲ್ಲಿ ಮತ ಚಲಾಯಿಸುವ ಅರ್ಹತೆ ಹೊಂದಿಲ್ಲದವರು ಬಹಳಷ್ಟಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ

ಅರ್ಹರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಈ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಅವರೆಲ್ಲರ ಪ್ರಾತಿನಿಧ್ಯವನ್ನು ವಹಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ?

ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ವಾಹಕನೂ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಈವರೆಗೂ ಬಗೆಹರಿಸಿಲ್ಲ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವೂ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದ ಒಂದು ಪರಿಷ್ಕೃತ ರೂಪವಾಗಿದೆ. ಸರ್ವಾಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವು ಒಬ್ಬನ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದಲ್ಲಿ ಅದು ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ತಂಡದ ಕೈಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಜನ ಬೆಂಬಲದ ಅಗತ್ಯವಿದೆಯೋ, ಅಷ್ಟೇ ಅಗತ್ಯ ಓರ್ವ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಗೂ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನೂ ಕೂಡಾ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿ-ಸಮಾಧಾನ ನೀಡಲು ನಿರ್ಬಂಧಿತನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅನ್ಯಥಾ ಅವನ ಅಧಿಕಾರವೂ ಉಳಿಯಲಾರದು.

ಮಾನವನು ಯಾವಾಗಲೂ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು, ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂಬಂಧಗಳು ಮತ್ತು ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ಪರಿಹಾರದಲ್ಲಿ ವಿಫಲನಾದಾಗ ಇನ್ನೊಂದರ ಹುಡುಕಾಟ ಆರಂಭಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದರಿಂದಲೂ ಅವನ ಸಮಸ್ಯೆ ನಿವಾರಣೆಯಾಗದೆ ಇರುವಾಗ ಮೂರನೆಯ ಪರಿಹಾರದ ಕಡೆಗೆ ಸಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ರೀತಿ ತಪ್ಪು ಸಿದ್ಧಾಂತ, ತಪ್ಪು ನೀತಿ ಮತ್ತು ಕಾನೂನುಗಳ ಸುಳಿಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಹೋದಂತೆ ಪುನಃ ಪುನಃ ಅದರಲ್ಲೇ ಸಿಲುಕಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವನು ತಾನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ ಈ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಅವನಿಗೆ ಮಾಡಿದಷ್ಟು ಹಾನಿ ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳ ಯಾವ ವಿಪತ್ತೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಇತಿಹಾಸ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ. ಅವನ ತಪ್ಪು ನೀತಿಯು ಅವನನ್ನು ನಾಶ ಪಡಿಸಿದಷ್ಟು ಯಾವ ಮಹಾಮಾರಿ ರೋಗವೂ ನಾಶಪಡಿಸಿಲ್ಲ, ಅವನೇ ನಿರ್ಮಿಸಿದ ಕಾನೂನಿನ ಹೊಡೆತವು ನಿರ್ದಯವಾಗಿ ಹರಿಸಿದ ರಕ್ತದಷ್ಟು ಕಠೋರವಾಗಿ ಯಾವ ಸುಂಟರಗಾಳಿಯೂ ಮಹಾಪೂರವೂ ವರ್ತಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಮರ್ದಿತಾವಸ್ಥೆಯ ಈ ಸುದೀರ್ಘ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಶಾಂತಿ-ನೆಮ್ಮದಿಯನ್ನು ನೀಡಿದಂತಹ ಕಾಲವೂ ನಮಗೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಅವನಿಗೆ ನೈಜ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತ, ಸರಿಯಾದ ನೀತಿ-ಚಾರಿತ್ರ್ಯ ಹಾಗೂ ಸೂಕ್ತ ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳೂ ಲಭಿಸಿವೆ. ಅದರ ಕಾಲವು ಬಹಳ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಇತಿಹಾಸದ ಹಳೆಯ ಪ್ರಕಾಶ ದೀಪವಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿದರೆ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಅಂಧಕಾರ ಮಾತ್ರ ಇರುವುದು. ಜಗತ್ತಿಗೆ ಈ ಪ್ರಕಾಶದೀಪವನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮ್ ನೀಡಿದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲೂ ದೇವನ ನಿಷ್ಠ ದಾಸರು ಲೋಕದ

ಮುಂದೆ ಇದನ್ನು ಸಮರ್ಪಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಮುಂದಿನ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಅದರ ವೈಭವದ ದೃಶ್ಯಗಳು ನಿಮಗೆ ಗೋಚರಿಸುವುದು. ಇಂದಿನ ದಾರಿಗೆಟ್ಟ ಮಾನವನು ಅದೇ ಪ್ರಕಾಶದಿಂದ ತನ್ನ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದ್ದರೆ, ನೈಜ ಗುರಿಯೆಡೆಗೆ ಅವನು ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದನು. ಚರಿತ್ರೆಯು ಒಂದು ಯಶಸ್ವಿ ಪ್ರಯಾಣದ ಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವನು ಇನ್ನೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ?

*****

ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಪರಿಹಾರ

ವಿಶ್ವಾಸ-ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು

ಇಸ್ಲಾಮೀ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಬುನಾದಿಯು ನಮಗೆ ಗ್ರಹಿಸಲಾಗದ ಕೆಲವು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ನಮ್ಮ ಅಧ್ಯಯನ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳು ಅದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ. ಇಸ್ಲಾಮೇತರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಮತ್ತು ಇಸ್ಲಾಮೀ ಸಿದ್ಧಾಂತದ ನಡುವೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇಸ್ಲಾಮೇತರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಒಂದೋ ಮಾನವನ ರಾತ್ರಿ-ಹಗಲುಗಳ ಅನುಭವಗಳನ್ನೂ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತವೆ ಅಥವಾ ಅವುಗಳ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಮತ್ತು ತಾರ್ಕಿಕ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಮುಂದಿಡುವ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಈ ಪ್ರಪಂಚದೊಂದಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಮಾನವನಿಗೆ ರಾತ್ರಿಯನ್ನು ಹಗಲೆಂದೋ ಹಗಲನ್ನು ರಾತ್ರಿಯೆಂದೋ ಹೇಳುವ ದುಃಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ತನ್ನ ಯಾವುದೇ ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು ಅನುಭವದಿಂದ ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಅಗತ್ಯವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ, ಇಸ್ಲಾಮೇತರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಎರಡು ರೀತಿಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಡುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಶಿರ್ಕ್ ಅಥವಾ ಬಹುದೇವತ್ವದ ಕಲ್ಪನೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಭೌತಿಕವಾದಿ ಕಲ್ಪನೆ.

ಶಿರ್ಕ್ ಅಥವಾ ಬಹುದೇವತ್ವ

ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಭಾಗಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ಶಿರ್ಕ್‌ನ ತಾತ್ಪರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬನು ನೀರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರೆ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ಗಾಳಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು. ಒಬ್ಬನು ಆಹಾರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರೆ, ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು. ಒಬ್ಬನು ಜೀವನ-ಮರಣಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದರೆ, ಮಗದೊಬ್ಬನು ಕತ್ತಲು-ಬೆಳಕನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನು. ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರವೂ ಅವರದೇ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ನೀರಿನ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಮಳೆ ಸುರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಹಾರದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾನೆ. ಜೀವನ-ಮರಣಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಅವುಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಕತ್ತಲು-ಬೆಳಕುಗಳ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತಾನೆ.

ಶಿರ್ಕ್‌ನ ಈ ಕಲ್ಪನೆಯ ಪ್ರತಿಪಾದಕರು, ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಒಬ್ಬನೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇಲ್ಲಿ ವಿಭಿನ್ನ ಶಕ್ತಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿ ಒಗ್ಗಟ್ಟು ಮತ್ತು ಏಕತಾನತೆಯಿರುತ್ತಿತ್ತೆಂದು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಿರ್ಮಾಣದೊಂದಿಗೆ ಸಂಹಾರವು, ಇಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರವು ಒಂದೇ ಕೈಯಲ್ಲಿರದೆ ಅನೇಕ ಕೈಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಅವು ತಂತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಅದನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವ ಕೈಯು ಒಂದು ಚಿತ್ರವನ್ನು ಬಿಡಿಸುತ್ತದೋ ಅದೇ ಕೈ ಅದನ್ನು ಅಳಿಸಬಲ್ಲುದು ಎಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಶಿರ್ಕ್‌ಗೆ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಒಬ್ಬನೇ ದೇವನು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ತಂದಿದ್ದಾನೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ ಆದರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ನೈಜ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೂ ಕೂಡಾ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಾಗದಂತಹ ಅನೇಕ ಕೈಗಳಲ್ಲಿರುವುದೆಂದು ಅವರು ನಂಬುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ವಿವಿಧ ಹೊಸ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವುಗಳ ಹಿಂದೆ ಅನೇಕ ಶಕ್ತಿಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿವೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ತಿಳಿಗೇಡಿತನವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಆವಿಷ್ಕಾರಗಳು ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಸತ್ಯ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿಲ್ಲ, ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ಒಂದು ನಿಯಮ ಮತ್ತು ತತ್ವಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನತೆ ಎಲ್ಲೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿ ಉತ್ಥಾನ-ಪತನಗಳೆರಡೂ ಇವೆ. ಆದರೆ ಅವು ಒಂದು ನಿಯಮಕ್ಕೆ ವಿಧೇಯವಾಗಿದೆ. ಯಾವ ನಿಯಮಾನುಸಾರವಾಗಿ ಹೂ ಅರಳುತ್ತದೋ ಅದೇ ನಿಯಮಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಬಾಡುವುದೂ ಇದೆ. ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ಯಾವುದೇ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲದಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅದು ವಿಭಿನ್ನ ಶಕ್ತಿಗಳ ಆಗರವಾಗುತ್ತಿತ್ತು.

ಶಿರ್ಕ್ ಅಥವಾ ಬಹುದೇವತ್ವದ ಕಲ್ಪನೆಯು ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಕುರಿತು ನೀಡುವ ಸಮರ್ಥನೆಯು ವಾಸ್ತವ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಬದಿಗಿಟ್ಟರೆ, ಮಾನವನ ನಿರಂತರ ಅನುಭವವೂ ಇದನ್ನು ತಪ್ಪೆಂದು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನು ಈವರೆಗೆ ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯೋಗದ ಪ್ರಕಾರ, ಅಧಿಕಾರವು ಇಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಹಂಚಲ್ಪಟ್ಟರೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಡಕು ಮತ್ತು ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯವೇ ತಲೆದೋರಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ನಾವು ಇಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವ ಸಂತುಲನೆ ಮತ್ತು ಸಾಮರಸ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಇಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ದೇವರುಗಳು ಆಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಸಮತೋಲನ ಮತ್ತು ಏಕರೂಪತೆ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ, ಒಬ್ಬನು ಒಂದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಯಜಮಾನರ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೋ ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನ ಮೇಲೆ ಇಬ್ಬರ ಅಧಿಕಾರ ನಡೆಯಲಾರದು. ಒಬ್ಬನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಭೂಮಿಯ ಅಧಿಕಾರ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಆಕಾಶದ ಅಧಿಕಾರ ಇದ್ದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ಸಂಘರ್ಷ ನಡೆಯದಿರಲು ಹಾಗೂ ಅವರು ಸಾಮರಸ್ಯದಿಂದಿರಲು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯ? ಸೂರ್ಯನು ಯಾರ ಅಪ್ಪಣೆ ಪ್ರಕಾರ ಚಲಿಸುತ್ತಾನೋ ಅವನದೇ ಆಜ್ಞೆ ಚಂದ್ರನ ಮೇಲೂ ಜಾರಿಗೊಳ್ಳದಿದ್ದರೆ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿಡುವ

ಶಕ್ತಿ ಯಾವುದಿದೆ? ನೆಲ-ಜಲಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆಡಳಿತಗಾರರಿದ್ದರೆ ಒಬ್ಬರು ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಏರಿ ಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾರರೇ?

ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸಸ್ಯಗಳು ಬೆಳೆಯುವುದನ್ನು ನಾವು ನೋಡುತ್ತೇವೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ವಾತಾವರಣ, ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದ ಸೂರ್ಯನ ತಾಪ, ರಾತ್ರಿ ಹಗಲುಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿರುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸಾಧ್ಯ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ಕೈಯ ನಿಯಂತ್ರಣದಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ, ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಸಸ್ಯ ಬೆಳೆಯಲು ಈ ವಸ್ತುಗಳು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೂಕ್ತ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಒಂದುಗೂಡಿ ಸಹಕರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಅದೇ ರೀತಿ ಮಾನವ ಮತ್ತಿತರ ಜೀವಿಗಳ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತ ವಾತಾವರಣ, ಆಹಾರ ಮತ್ತು ಇತರ ವಸ್ತುಗಳು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅವು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಉಳಿಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಜೀವಿಯ ಅಸ್ತಿತ್ವ ಮತ್ತು ಉಳಿವಿಗೆ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾಗುವುದೋ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅದು ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಏನೂ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀರು ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಲಿ, ಗಾಳಿ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿ ಎಂದೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಬಳಿ ಬೆಳ್ಳಿ, ಬಂಗಾರ, ಲೋಹ ಮತ್ತು ಇಂಧನ ಧಾರಾಳ ಇದ್ದು ಆಹಾರ ಧಾನ್ಯ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲದಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದು, ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಕೇವಲ ಒಬ್ಬನೇ ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಆಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂಬುದರ ಪುರಾವೆಯಾಗಿದೆ. ಅನ್ಯಥಾ ಈ ವಿಭಿನ್ನ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಸಮತೋಲನ ಕಾಣುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಗಾಳಿಯ ರಭಸಕ್ಕೆ ಭೂಮಿಯ ಹಸಿರೆಲ್ಲ ಅಳಿದು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹದಿಂದಾಗಿ ಭೂಮಿಯು ವಾಸಯೋಗ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬನೇ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿದ್ದರೂ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಗಳ ಆಜ್ಞೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಶಿರ್ಕ್‌ನ ಕಲ್ಪನೆಯು ಮಾನವ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಯಿಸಿದರೆ, ಆ ವಸ್ತು ಅವನ ಸ್ವಾಧೀನದಲ್ಲಿರಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಆರಂಭದಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಬೇರಾರಿಗೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪ ನಡೆಸುವ ಅಧಿಕಾರವಿರಬಾರದು. ಈ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು, ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳ ಈ ಅದ್ಭುತ ಕಾರ್ಯಾಗಾರವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವವನು ಒಬ್ಬನಲ್ಲ, ಅದರ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಅನೇಕರ ಪಾಲಿದೆಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೇ ಇದರ ನೈಜ ಒಡೆಯ ಮತ್ತು ಅಧಿಪತಿಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಆಜ್ಞೆ ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆಯಬಲ್ಲುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಗಿ ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಲಿಲ್ಲದವರು ಅದರ ಒಡೆಯರೂ ಅಧಿಪತಿಗಳೂ ಆಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಇನ್ನು, ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನು ಅದರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇತರರಿಗೆ ವಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು ನಿವೃತ್ತಿ ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಅರ್ಥವಾಗದ ವಿಷಯ. ಇಲ್ಲಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಇತರರ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿ ಸ್ವಯಂ ನಿಷ್ಕ್ರಿಯವಾಗುವಷ್ಟು ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿಗೆ ಅದು ಭಾರವಾಗಿದೆಯೇ? ಅದನ್ನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಅವನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ಅದರ ಹೊಣೆಯನ್ನು ವಹಿಸಲು ಇನ್ನಾರಿದ್ದಾರೆ?

ಬಹುದೇವವಾದಿ ಮಸ್ತಿಷ್ಕವು ಈ ಮತಿಹೀನ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬುದ್ಧಿಪರವೆಂದು ಸಾಬೀತುಪಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ತಂತ್ರವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ. ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರುವಂತಹ ವಿಶೇಷ ಅಧಿಕಾರ ಹೊಂದಿದ ಕೆಲವು ಸೃಷ್ಟಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಇಂಗಿತಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ನಡೆಯಲಾರನೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಇದರಿಂದ ಸ್ವಯಂ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಕಲ್ಪನೆಗೇ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳ, ಸೂರ್ಯ-ಚಂದ್ರರ ಮತ್ತು ನೆಲ-ಜಲಗಳ ಒಡೆಯನ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಸೃಷ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಮತ್ತು ಅಧಿಕಾರ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದು ತಪ್ಪು ಭಾವನೆಯಾಗಿದೆ. ಜೀವಿಗಳ ಅಥವಾ ನಿರ್ಜೀವಿಗಳ ಅಧೀನವಾಗಿರುವ ಒಂದು ಅಸ್ತಿತ್ವವು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬಲ್ಲುದು ಎಂದು ಕಲ್ಪಿಸುವುದೇ ಮೂರ್ಖತನವಾಗಿದೆ.

ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಶಿರ್ಕ್‌ನ ಎಲ್ಲ ಕಲ್ಪನೆಗಳೂ ಮಾನವ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಅಪರಿಚಿತವಾಗಿದ್ದು ಬಹಳ ಅಂತರದಲ್ಲಿದೆ. ತನ್ನ ಪ್ರಕೃತಿಯ ಮೇಲೆ ತೆರೆಬಿದ್ದಿರುವವನು ಮಾತ್ರ ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಬಲ್ಲನು.

ಭೌತಿಕವಾದ

ಇನ್ನು ಭೌತಿಕವಾದವನ್ನು ನೋಡೋಣ. ಇದರ ತಾತ್ಪರ್ಯ ಹೀಗಿದೆ- ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತನಾರೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಲ್ಲ, ಅದು ಚಲನಶೀಲವಾದ ಒಂದು ಕಣದಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ. ಅದೇ ಚಲನೆಯಿಂದ ಗ್ರಹ-ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದುವು. ಅದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಗ್ರಹ, ಭೂಮಿ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ನೂರಾರು, ಸಾವಿರಾರು ಗ್ರಹಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದುವು. ತರುವಾಯ ಕ್ರಮೇಣ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಗ್ರಹದಲ್ಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸೂಕ್ತವಾದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಾಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೋಯಿತು. ಈ ನಿರ್ಜೀವ ಕಣಗಳಿಂದ ಜೀವಂತ ಮತ್ತು ನಿರ್ಜೀವ, ಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ ಮತ್ತು ಅಪ್ರಜ್ಞಾವಂತ, ಸ್ಥಿರ ಮತ್ತು ಚಲನಶೀಲವೇ ಮೊದಲಾದ ವಸ್ತುಗಳುಂಟಾದುವು. ಇದು ಒಂದು ಕಡೆ ದೀರ್ಘಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣುಗಳು ನಿರಂತರ ಬೀಳುವಂತೆ ಆಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಒಂದೆಡೆ ಪರ್ವತವುಂಟಾಗುವುದು, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಕಟ್ಟಡವುಂಟಾಗುವುದು, ಮತ್ತೆ ಕೆಲವೆಡೆ ನದಿ-ನಾಲೆಗಳುಂಟಾಗುವುದು, ಕೆಲವೆಡೆ ಮಾರ್ಗಗಳು, ಸೇತುವೆಗಳು, ಛತ್ರಗಳು ಮತ್ತು

ಹೋಟೆಲುಗಳುಂಟಾಗುವುದು. ಅದೇ ಕಲ್ಲು ಮಣ್ಣುಗಳ ರಾಶಿಯಿಂದ ಮಾನವರು ಮತ್ತು ಪ್ರಾಣಿಗಳು ಆಗುತ್ತಾ ಮೆಲ್ಲಮೆಲ್ಲನೆ ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತ ಗ್ರಾಮವುಂಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಪಂಚದ ಕುರಿತ ಈ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯು ಮಾನವನ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಅನುಭವಕ್ಕೆ ತೀರಾ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಮಾನವನ ಗತಕಾಲದ ಸುದೀರ್ಘ ಅನುಭವ ಮತ್ತು ಪ್ರಸಕ್ತ ಆಗು ಹೋಗುಗಳು, ಇಂದಿನವರೆಗೂ ಒಂದು ನಾಡು ಸ್ವಯಂ ಸೃಷ್ಟಿಯಾದದ್ದು, ಒಂದು ತೋಟ ಸ್ವಯಂ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡದ್ದು ಮತ್ತು ಒಂದು ಕಾರ್ಖಾನೆ ಸ್ವಯಂ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದು, ಹೆಚ್ಚೇಕೆ ಒಂದು ಲೇಖನವಾಗಲೀ ಪತ್ರವಾಗಲೀ ಸ್ವಯಂ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾರಾದರೂ ಚಾಲನೆ ನೀಡದಿದ್ದರೆ ಒಂದು ಹುಲ್ಲುಕಡ್ಡಿಯೂ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ಕದಲಲಾರದು. ಒಂದು ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿರುತ್ತದೋ ಅದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟೇ ದೊಡ್ಡ ಚಿಂತನೆ, ಪ್ರಯತ್ನ, ಗಮನ ಮತ್ತು ಯೋಚನೆಯ ಅಗತ್ಯವಿರುತ್ತದೆ. ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಪ್ರತಿಭೆ ಹೊಂದಿದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ತಮ್ಮ ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ಶಾರೀರಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ತೊಡಗಿಸದೆ ಒಂದು ಸುಂದರ ಕಟ್ಟಡ ಅಥವಾ ಉತ್ತಮ ಯಂತ್ರ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ತರಲಾರದು. ಈ ವಿಶಾಲ ಮತ್ತು ಅಗಾಧ ಪ್ರಪಂಚವು ಓರ್ವ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಹೊರತಾಗಿಯೇ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ಮಾನವ ತನ್ನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕಲ್ಪಿಸುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಬಿರುಕು ಮತ್ತು ಶೂನ್ಯ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ, ಅದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವೂ ಸೌಂದರ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಮಹಾನ್ ಸಾಧನೆಯಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ತನ್ನ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟಾಗಿ ಜೋಡಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ. ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಸರಿಸಿದರೆ ಪೂರ್ಣ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೇ ಅಸ್ತವ್ಯಸ್ತಗೊಳ್ಳುವುದು. ಸೂರ್ಯ, ಚಂದ್ರ, ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಗ್ರಹ-ನಕ್ಷತ್ರಗಳು ಒಂದು ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ತಂತಮ್ಮ ಕಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವುಂಟಾದರೆ ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚವು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನಾಶ ಹೊಂದುವುದು. ಇಷ್ಟು ಸಂತುಲಿತ ಮತ್ತು ಸುವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾದ ಒಂದು ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಒಂದು ಕುರುಡು ಮತ್ತು ಕಿವುಡು ಕೈಯು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಮಾಡೀತೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿಯೇ ಮಾನವ ಅದ್ಭುತಕೀಡಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ನಿರ್ಜೀವ ಕಣವು ತನ್ನ ಸ್ವಯಂಚಾಲನೆಯಿಂದ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ತಾಪ, ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತಂಪು, ಕಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಕಠೋರತೆ, ಮೇಣದಲ್ಲಿ ಮೃದುತ್ವ, ಅಮೃತದಲ್ಲಿ ಜೀವಂತಿಕೆ ಹಾಗೂ ವಿಷದಲ್ಲಿ ಮರಣವನ್ನು ಇರಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವೆ! ಅಯಸ್ಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಆಕರ್ಷಿಸುವ, ಲೋಹದಲ್ಲಿ ಕರಗಿಸುವ ಶಕ್ತಿ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತೆ? ಒಂದೇ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಲೋಹ, ಇದ್ದಲು, ಬಂಗಾರ, ಬೆಳ್ಳಿ, ಲವಣ ಮತ್ತಿತರ ಖನಿಜ ವಸ್ತುಗಳು ತಾವಾಗಿಯೇ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆಯೇ! ಪ್ರಪಂಚದ ವಿವಿಧ ಹಾಗೂ ವಿಭಿನ್ನ ವಸ್ತುಗಳು ಪರಸ್ಪರ

ಸಮನ್ವಯಗೊಂಡಿರುವುದು ಕಾಕತಾಳೀಯವೆ? ಸೂರ್ಯನ ತಾಪಕ್ಕೆ ಸಮುದ್ರದ ನೀರು ಆವಿಯಾಗಿ ಮೋಡಗಳಾಗುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಗಾಳಿಯು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಅಂತರಿಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ. ಭೂಮಿ ಅದನ್ನು ತನ್ನತ್ತ ಸೆಳೆಯುತ್ತದೆ, ಮಳೆಯಾಗಿ ಅದು ಸುರಿಯುತ್ತದೆ. ಆದರಿಂದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಜೀವಕಳೆ ತುಂಬಿ ಬೆಳೆ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ಇಲ್ಲಿನ ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಿಗೂ ಬದುಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೆಲ್ಲ ಆಕಸ್ಮಾತ್ ಸಂಭವಿಸಿದುವೆ?

ಭೌತಿಕವಾದವು ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಸರಿಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯನ ಬುದ್ಧಿ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳೂ ಅದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವನು ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಬಾಹ್ಯ ಮತ್ತು ಗ್ರಾಹ್ಯ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಬಯಸಿರುವುದೇ ಭೌತಿಕವಾದವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಕಾರಣ. ಅವನು ಮೊದಲು ಬಾಹ್ಯ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ನೋಡಿ ಇದುವೇ ವಾಸ್ತವಿಕ, ಇದಕ್ಕೆ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಿಯಾಶಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದ. ವಸ್ತುತಃ ಇದೊಂದು ಮಿಥ್ಯಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯಕವಾದ ಖಚಿತ ಪುರಾವೆಯನ್ನು ಅವನು ಒದಗಿಸಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರಿಸದ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವಿನ ಇರುವಿಕೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವುದು, ತನ್ನ ಅಜ್ಞಾನಕ್ಕೆ ಜ್ಞಾನವೆಂಬ ಹೆಸರುಕೊಟ್ಟು ಪ್ರಪಂಚದ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಹೊರಟಿರುವುದು ಅವನ ಉದ್ಧಟತನವಾಗಿದೆ. ವಸ್ತುತಃ ಈ ವಿಶಾಲ ಪ್ರಪಂಚದ ಬಾಹ್ಯ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದ ಅಗಾಧ ಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳು ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಸಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಅವನು ವಾಸಿಸುತ್ತಿರುವ ಭೂಮಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಅವನ ಜ್ಞಾನವು ಬಹಳ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಭಾಗವು ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನೂ ನಿಗೂಢವಾಗಿದೆ. ಸಂಶೋಧನೆಗಳಿಂದ ಲಭಿಸುವ ಹೊಸ ಹೊಸ ಮಾಹಿತಿಗಳು ಈ ಅಗಾಧ ಪ್ರಪಂಚದ ಕುರಿತು ತನ್ನ ಅಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅವನನ್ನು ನಿರ್ಬಂಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ಮಾಹಿತಿಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ಈ ಅಗಾಧ ಪ್ರಪಂಚದ ಆದಿ ಮತ್ತು ಅಂತ್ಯವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಮಾನವನು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ. ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನರಿಯುವ ಯಾವುದೇ ಖಚಿತ ಜ್ಞಾನ ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ನೈಜ ಜ್ಞಾನ

ಇಸ್ಲಾಮ್ ವಾಸ್ತವದ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ನಮಗೆ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಬಹು ದೇವತ್ವ ಮತ್ತು ಭೌತಿಕವಾದವು ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಪರಿಹಾರವಾಗಬಲ್ಲಂತಹ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಅದು ಪ್ರಪಂಚದ ಕುರಿತು ನಮ್ಮ ಮುಂದಿಡುತ್ತದೆ. ಆದರಿಂದ, ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ಹೇಗೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂತು, ಇದರಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತು ಮತ್ತು ಸಮತೋಲನ ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು ಮತ್ತು ಅದು ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಖಚಿತವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ತನ್ನಿಂತಾನೇ

ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೋರ್ವ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿದ್ದಾನೆಂದು ಅದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಅವನು ಒಬ್ಬನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಭಾಗೀದಾರರಾಗಲಿ, ಸಮಾನರಾಗಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ಸಲಹೆಗಾರರು ಮತ್ತು ಸಹಾಯಕರಾಗಿಯೂ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಅವನ ಅಧಿಕಾರವು ಅತ್ಯುನ್ನತವೂ ಅತಿ ವಿಶಾಲವೂ ಸೀಮಾತೀತವೂ ಆಗಿದೆ. ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚವು ಅವನ ಆಜ್ಞಾಧೀನವಾಗಿದೆ. ಅವನ ಅನುಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಎಲೆಯೂ ಅಲುಗಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಇರುವೆಯೂ ಹರಿದಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವೂ ಅವನ ಅವಲಂಬಿತರು. ಅವನು ಎಲ್ಲರ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುತ್ತಾನೆ. ಅಪೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸ ಬಲ್ಲವರು ಅವನ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ, ಆತ ಮಹಾಧೀಮಂತನೂ ಸರ್ವವೀಕ್ಷಕನೂ ಯುಕ್ತಿಜ್ಞನೂ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಅತ್ಯಂತ ಜಾಣ್ಮೆಯಿಂದಲೂ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದಲೂ ಅವನು ಈ ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ನ್ಯೂನತೆ, ಕೊರತೆಯ ಕಿಂಚಿತ್ ಛಾಯೆಯೂ ಕಾಣಸಿಗದು. ಅವನು ಒಳಿತಿನ ಚಿಲುಮೆಯಾಗಿದ್ದಾನೆ. ತಪ್ಪುಗಳಿಂದಲೂ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳಿಂದಲೂ ಅವನು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮುಕ್ತನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಈ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ವಿಶ್ವದ ಎಲ್ಲೆಡೆಯಿಂದಲೂ ಸಮರ್ಥನೆ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಸಕಲ ವಸ್ತುಗಳೂ ಓರ್ವ ಬಲಿಷ್ಠ ಅಧಿಕಾರಸ್ಥನನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಅದು ಸೂರ್ಯನಂತಹ ಬೃಹತ್ ಗೋಲಗಳಾಗಿರಬಹುದು, ಅಣುವಿನಷ್ಟು ಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಸ್ತುಗಳಾಗಿರಬಹುದು. ಅವನ ಹೊರತು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅಸ್ತಿತ್ವವೇ ಇರಲಾರದು. ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳ ಚಲನೆ, ಗ್ರಹಗಳ ಪರಿಭ್ರಮಣ, ಗಾಳಿ ಮತ್ತು ನೀರಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೊಬ್ಬ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿದ್ದು, ಅವನೇ ಅದನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಸಾರಿ ಸಾರಿ ಹೇಳುತ್ತಿವೆ. ಈ ಕಲ್ಪನೆಯ ಹೊರತಾದ ಯಾವ ಕಲ್ಪನೆಯೂ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸೂಕ್ತವೆನಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದ ಸಮಗ್ರ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಮಾನವನಿಗೆ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ವೀಕಾರಾಣಾರ್ಹವಾಗಿರುವ ಕಲ್ಪನೆ ಇದೇ ಆಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಅವನ ಬುದ್ಧಿ, ವಿವೇಕ ಮತ್ತು ಅನುಭವಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿದೆ. ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ತರಲಾಗದ ಮತ್ತು ಅವನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಾರದ ಯಾವುದೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅವನಿಂದ ಊಹಿಸಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಪ್ರಪಂಚದ ಯಾವುದೇ ಭೌತಿಕ ಅಥವಾ ಬಹುದೇವವಾದಿ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯನ್ನು ಮಾನವನ ಮುಂದೆ ತರದೇ ಹೋದರೆ, ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಇದು ಓರ್ವ ಸರ್ವ ಸಮರ್ಥನಾದವನಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದು, ಅವನೇ ಅದನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ಹೇಳದಿರನು. ಪ್ರಪಂಚದ ಅಧ್ಯಯನದಿಂದ ಮಾನವನಲ್ಲುಂಟಾಗುವ ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನು ದೃಢೀಕರಿಸುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಪಂಚದ ಕುರಿತ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವನ ಪ್ರಕೃತಿ ಮತ್ತು ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರಿ ಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಬೇರಾವುದೇ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅವನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಣಿಸಲಾರದು. ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳಿದ್ದರೂ ಮಾನವನು ಅತ್ಯಂತ ಅಸಹಾಯಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಒಂದೆಡೆ ಅವನ ಬೇಡಿಕೆಗಳು, ಆಗ್ರಹಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ಫೂರ್ತಿ ಇದ್ದರೆ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಿ ಆತಂಕಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಇವು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಅವನ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಘಾಸಿಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅವನ ಅಂತರಾತ್ಮಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅದನ್ನು ಸಹಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ನಿರಾಶನಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತನಗೆ ಆಹಾರ, ಬಟ್ಟೆ ಅಥವಾ ಇನ್ನಾವುದೇ ಭೌತಿಕ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪಡೆಯ ಬಯಸಿದರೆ ಅಥವಾ ಮನಶ್ಶಾಂತಿ ಗಳಿಸ ಬಯಸಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳು ಅವನಿಗೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ. ಗಾಳಿಯು ಅವನ ಇಚ್ಛೆಯಂತೆ ಬೀಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮಳೆಯು ಅವನ ಇಂಗಿತಕ್ಕನುಸಾರ ಸುರಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳ ಖಜಾನೆ ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆರೋಗ್ಯ ಮತ್ತು ಅನಾರೋಗ್ಯದ ಅವನಿಗೆ ನಿಯಂತ್ರಣವಿಲ್ಲ. ಅವನು ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲೂ ನಂಬಬಲ್ಲ, ಭೀಕರ ಬಿರುಗಾಳಿ ಸಿಲುಕಿದಾಗ ಅದರಿಂದ ಅವನನ್ನು ಪಾರುಗೊಳಿಸಬಲ್ಲ, ಕಾಡಿನಲ್ಲೆಲ್ಲಾದರೂ ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದಾಗ ಕೂಗಿ ಕರೆದರೆ ಅವನನ್ನು ಗುರಿ ಮುಟ್ಟಿಸಬಲ್ಲ, ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಮಗು ಕಾಯಿಲೆ ಬಿದ್ದು ಚಿಕಿ ಫಲಕಾರಿಯಾಗದೆ ನಿರಾಶನಾದಾಗ ಮತ್ತು ವೈದ್ಯರೂ ಕೈಚೆಲ್ಲಿ ನಿಂತಾಗ, ಕೈಚಾಚಿ ಬೇಡಿದ ಅವನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಬಲ್ಲ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಸಂಕಷ್ಟಗಳ ವೇಳೆಯು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಲ್ಲ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಎಲ್ಲ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನೂ ಈಡೇರಿಸಬಲ್ಲ ಒಂದು ಆಶ್ರಯವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾನೆ.

ಮಾನವನ ದೃಷ್ಟಿಯು ಅಂತಹ ಒಬ್ಬನ ಹುಡುಕಾಟದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅವನ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಅಂತಹ ಒಬ್ಬನು ಇರಲೇ ಬೇಕೆಂದು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಉಳಿವಿಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಕ ವಸ್ತುಗಳೂ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವುದು, ಆದರೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಕ್ಷಣ ಮೂಡುವ ಆಗ್ರಹಗಳ ತಣಿಸಬಲ್ಲಂತಹ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲದಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಗಾಳಿ, ನೀರಿನಿಂ ಹಿಡಿದು ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ಸಣ್ಣ ದೊಡ್ಡ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವ ಈ ಜಗತ್ತು, ಒಂದ ವೇಳೆ ಈ ಒಂದು ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಪೂರೈಸದಿದ್ದರೆ ಇವೆಲ್ಲವೂ ವ್ಯರ್ಥವಾಗಿ ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲವೆ

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಇದಕ್ಕೆ ಪೂರಕವಾದ ಉತ್ತರ ನೀಡುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಈ ಹುಡುಕಾಟ ವ್ಯರ್ಥ ಹುಡುಕಾಟವೆಂದು ಅದು ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಸರ್ವಸಮರ್ಥ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಮಾನವ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯ ಬಹುದಾದರೆ ಅದು ದೇವನದ್ದಾಗಿದೆ. ಇದ ಲಕ್ಷಗಟ್ಟಳೆ ಸಜ್ಜನರು ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಮಂದಿ ಲೋಕದ ಎಲ್ಲೆಡೆ ಎ

ಕಾಲಗಳಲ್ಲೂ ಇರುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಪ್ರಾರ್ಥನೆಗಳನ್ನು ಆಲಿಸಬಲ್ಲ ಓರ್ವನಲ್ಲಿ ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಿರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರೆ ತಮ್ಮ ಎಲ್ಲ ಬೇಡಿಕೆಗಳೂ ಈಡೇರುತ್ತವೆ ಎಂದು ಅವರು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಅವನ ಮುಂದೆ ವಿನಯದಿಂದ ತಮ್ಮನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಅತಿ ಹತ್ತಿರವಿರುವುದಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ. ಅವನ ಮಹಾನತೆಯನ್ನು ಅವರು ಸದಾ ಅರಿತಿರುತ್ತಾರೆ. ಎಲ್ಲ ಕಡೆ ಅವನದೇ ಮಹಿಮೆ ಅವರಿಗೆ ಕಂಡು ಬರುತ್ತದೆ.

ಈ ಜನರೆಲ್ಲ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆನ್ನುವಂತಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅವರ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಸುಳ್ಳು, ವಂಚನೆಯ ಯಾವ ಅಂಶವನ್ನೂ ನಾವು ಎಂದೂ ಕಂಡಿಲ್ಲ, ಅವರಿಂದ ನಾವು ಮೋಸ ಹೋದೆವು ಅಥವಾ ನಾವು ಅವರ ಮೋಸಕ್ಕೊಳಗಾದೆವು ಎಂದೂ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅವರು ಕಾಲದ ಅತಿ ಧೀಮಂತ, ವಿಚಾರವಂತ ಮತ್ತು ಜಾಗೃತ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಚಲನ-ವಲನಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಮೋಸಕ್ಕೊಳಗಾದವರೆಂದೋ ಅವರ ಮೇಲೆ ಮಾಟ ಮಾಡಲಾಗಿದೆಯೆಂದೋ ಹೇಳತಕ್ಕ ಯಾವುದೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾನವನ ಪರೀಕ್ಷೆ

ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅಧಿಕಾರ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಒಬ್ಬನಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಆಜ್ಞೆ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಮಾನವನೂ ಅವನಿಗೆ ಅಧೀನವಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳು ಹಾಗೂ ಸೂರ್ಯ ಚಂದ್ರರು ಯಾರ ಆಜ್ಞಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬದ್ಧವಾಗಿವೆಯೋ ಮಾನವ ಕೂಡಾ ಅವನದೇ ಆಜ್ಞಾಧಿಕಾರಕ್ಕೆ ಬದ್ಧನಾಗಿರಬೇಕು. ಆದರೆ ಮಾನವ ಸ್ವತಂತ್ರನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಮತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನನ್ನು ಒಪ್ಪುವ ಅಥವಾ ನಿರಾಕರಿಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನೂ ಅವನನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವ ಮತ್ತು ಆಜ್ಞೋಲ್ಲಂಘನೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇದೇಕೆ?

ಮಾನವನ ನೈಜ ನೆಲೆ ಪರೀಕ್ಷೆಯಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಮತ್ತು ಒಡೆಯನಿಗೆ ಅವನು ವಿಧೇಯನಾಗುತ್ತಾನೋ ಅಥವಾ ಅವಿಧೇಯ ಮತ್ತು ಬಂಡುಕೋರನಾಗುತ್ತಾನೋ ಎಂಬ ಪರೀಕ್ಷೆಯೆಂದು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಕಲ್ಲಿನಂತೆ ಒಂದೆಡೆ ನಾಟದಿರುವುದು, ಕೇವಲ ಚಲನಶೀಲ ಯಂತ್ರದಂತೆ ಮಾಡದಿರುವುದು ಹಾಗೂ ಅವನಿಗೆ ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಅನಗತ್ಯದ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನೀಡುವುದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಈ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಮೂಲಕವೇ ಅವನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಮಾನವನ ಹೊರತು ಇತರೆಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳು ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಆಜ್ಞಾಪಾಲನೆ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಆಜ್ಞೋಲಂಘನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಗೆ ಪರೀಕ್ಷೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಪ್ರಪಂಚವು ಮಾನವನ ಪಾಲಿಗೆ ಪರೀಕ್ಷಾ ಕೊಠಡಿಯಾಗಿದೆ. ಅದನ್ನು ತನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ಬಳಸಬಲ್ಲ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವ ಆಹಾರ

ಪದಾರ್ಥಗಳಿಂದ ಶಕ್ತಿ ಪಡೆದು ತನ್ನೊಡೆಯನಿಗೆ ಅವನು ವಿಧೇಯನಾಗಬಹುದು. ಅದನ್ನೇ ಬಳಸಿಕೊಂಡು ಬಂಡುಕೋರನೂ ಆಗಬಹುದು. ಸೂರ್ಯನ ತಾಪದಿಂದ ಸಜ್ಜನರೂ ದುರ್ಜನರೂ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಲ್ಲಿನ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಓರ್ವ ಅಪರಾಧಿ ಯಶಸ್ಸು ಸಾಧಿಸಿದಂತೆ ಸಜ್ಜನನೂ ಸಾಧಿಸಬಲ್ಲನು. ಅದು ಸದುದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗುವುದೂ ದುರುದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಹಾನಿಕಾರಕ ಆಗದಿರುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಓರ್ವ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯು ತನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವವರು ತನ್ನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆದಾಗ ಅವರನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಉಚ್ಚಾಟಿಸಿದಂತೆ, ಜಗದೊಡೆಯನು ಮಾನವನ ತಪ್ಪು ಕೃತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಆಗಲೇ ಶಿಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅವನ ಉತ್ತಮ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಆಗಲೇ ಪುರಸ್ಕಾರ ನೀಡುವುದೂ ಇಲ್ಲ.

ಪುರಸ್ಕಾರ-ಶಿಕ್ಷೆ

ಮಾನವನಿಗೆ ಅವನ ಕರ್ಮಗಳ ಪ್ರತಿಫಲ ಸಿಗಲಾರದೆಂದೋ ಜಗದೊಡೆಯನ ವಿಧೇಯ-ಅವಿಧೇಯರ,ಅನುಸರಣಶೀಲ-ಬಂಡುಕೋರರ ಅಂತಿಮ ಪರಿಣಾಮ ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದೆಂದೋ ಅವರ ಪಾತ್ರಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತಹ ಪ್ರತಿಫಲ ಸಿಗಲಾರದೆಂದೋ ಇದರರ್ಥವಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಹಾಗೆ ಆಗುವುದು ಪ್ರಪಂಚದ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ, ಮಾನವನನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಲಾದ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೂ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿನ ಒಂದೊಂದು ಕಣಕ್ಕೂ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಯಾವ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೂ ಇಲ್ಲವೇ? ಬೆಂಕಿಗೆ ಉಷ್ಣ ಮತ್ತು ನೀರಿಗೆ ತಂಪು ಇರುವಾಗ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ಮಾನವನ ಕರ್ಮಗಳಿಗೆ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷತೆಯಿಲ್ಲವೆ? ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದ ಒಂದು ಧಾನ್ಯ ಅಳಿದು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದ ಮೇಲೆ ಮಾನವ ರಾತ್ರಿ-ಹಗಲುಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಕರ್ಮಗಳು ಅಳಿದು ಹೋಗ ಬಲ್ಲವೇ? ನಡೆಯುವಾಗ ಎಡವಿದರೆ ಮಾನವನಿಗೆ ನೋವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ಕುಟುಂಬವನ್ನೇ ಕಡಿದು ನಾಶ ಪಡಿಸಿದರೆ ಅವನ ಈ ಅಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಯಾವುದೆ ಪರಿಣಾಮವಿರಲಾರದೇ? ಮಳೆಯ ಹನಿಗಳಿಂದ ಭೂಮಿ ಅರಳಿ ಕಂಗೊಳಿಸುವಾಗ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ, ನೆಮ್ಮದಿ, ಸುಖ-ಸಂತೋಷಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವಾಗಬಲ್ಲ ಮಾನವನ ಕರ್ಮಗಳು ವ್ಯರ್ಥವಾದೀತೆ? ಖಂಡಿತ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಕಾಳಿನಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಮರ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಬೆಳೆಯ ಬೇಕಾದರೆ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹೂಳಬೇಕು, ಅದೇ ರೀತಿಯೇ ಕರ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಸುಪ್ತವಾಗಿರುವ ಒಳಿತು-ಕೆಡಕುಗಳು ಪರೀಕ್ಷೆಯ ಅವಧಿ ಮುಗಿದ ಬಳಿ

ಪ್ರಕಟಗೊಳ್ಳುವುದು. ಅಂದು ದೇವನು ತನ್ನ ನ್ಯಾಯಾಲಯವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವನು. ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಮಾನವನಿಗೆ ಕರ್ಮಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ನೀಡಲಾಗಿತ್ತೋ ಅದನ್ನು ಪೂರೈಸಿದವನಿಗೆ ಅವನು ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ನೀಡುವನು. ಆ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿದವನಿಂದ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕುದಾದ ಪ್ರತೀಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯುವನು.

ಒಂದು ವೇಳೆ ಕರ್ಮಗಳ ವಿಚಾರಣೆಯ ಆ ದಿನ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ಮಾನವನ ಕರ್ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ದೇವನಿಗೆ ಯಾವ ಆಸಕ್ತಿಯೂ ಇಲ್ಲವೆಂದರ್ಥ. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಜ್ಜನರು-ದುರ್ಜನರು ಸಮಾನರೆಂದೂ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಸುಳ್ಳು ಎರಡರ ಪರಿಣಾಮ ಒಂದೇ ಎಂದೂ ಒಪ್ಪಬೇಕಾಗುವುದು. ಆದರೆ ನಾವು ಕಪ್ಪು-ಬಿಳುಪು ಹಾಗೂ ಸತ್ಯ-ಮಿಥ್ಯವನ್ನು ಒಂದೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ದೇವನು ನ್ಯಾಯ-ಅನ್ಯಾಯ, ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕು ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಮತ್ತು ವಂಚನೆಯನ್ನು ಒಂದೇ ಎಂದು ಹೇಗೆ ಭಾವಿಸಿಯಾನು? ಅವನು ಮಾನವನನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬಿಟ್ಟು ಅವನ ಕರ್ಮಗಳ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸದೆ ಇರುವುದು ಅವನ ಯುಕ್ತಿಗೂ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಅವನಿಗೆ ಕರ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ನೀಡಿದ ಬಳಿಕ ಅವನ ಕರ್ಮಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಲಕ್ಷ್ಯನಾಗಿದ್ದಾನೆಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗದ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅವನು ಮಾನವನ ವಿಚಾರಣೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಯೇ ತೀರುವನು.

ಪ್ರವಾದಿತ್ವ

ವಿಚಾರಣೆ ಹಾಗೂ ಬಹುಮಾನ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಮಾನವನ ಮುಂದೆ ಸತ್ಯ-ಮಿಥ್ಯ ಹಾಗೂ ಸರಿ-ತಪ್ಪುಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಬರಬೇಕಾದುದು ಅಗತ್ಯ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಮತ್ತು ಅಜ್ಞಾನದಿಂದಾಗಿ ಯಾವುದೇ ತಪ್ಪು ಸಂಭವಿಸದಿರಲು ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯ. ಜಯಾಪಜಯದ ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ತನಕ ಪರೀಕ್ಷೆ ನಡೆಯಲಾರದು. ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಅಥವಾ ಒಬ್ಬ ಕುರುಡನೊಂದಿಗೆ ಪೂರ್ವದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೋಗು, ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ನಡೆ ಎಂದು ನಾವು ಹೇಳಲಾರೆವು.

ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರವಾದಿಗಳು ಅಥವಾ ಸಂದೇಶವಾಹಕರು ಬರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ದೇವನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಆತನ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿದೆ, ಯಾವುದರಲಿಲ್ಲ, ಸರಿಯಾದ ಮಾರ್ಗ ಯಾವುದು, ತಪ್ಪು ದಾರಿ ಯಾವುದು, ಯಾವುದು ಸತ್ಯ, ಯಾವುದು ಮಿಥ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ನಿಖರವಾಗಿ ಜನರಿಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿದವನು ದೇವನ ಇಷ್ಟವನ್ನು ಪೂರೈಸಿದನು ಮತ್ತು ಅವನ ಬಹುಮಾನ ಹಾಗೂ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನಾಗುವನು. ಅವರ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಬಿಟ್ಟವನ ಮೇಲೆ ದೇವನ

ಕೋಪ ಶಾಪಗಳಿರುವುದು. ಅವನು ಅತಿಕೆಟ್ಟ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವನು. ಸಂದೇಶವಾಹಕರನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವುದು ಮಾನವರ ಕೆಲಸ. ದೇವನು ಬಂದು 'ಇದು ನನ್ನ ಸಂದೇಶವಾಹಕ'ನೆಂದು ಘೋಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಪ್ರವಾದಿಗಳು ತಾವು ದೇವನ ಸಂದೇಶವಾಹಕರೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಪುರಾವೆಗಳನ್ನೊದಗಿಸುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಪಂಚವನ್ನು ನೋಡಿ ನಾವು ಅದರ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನನ್ನು ಹೇಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೋ ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾದಿಗಳ ಗುಣ ವಿಶೇಷತೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಅವರ ಪುರಾವೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸಿ ಅವರು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲಾಹನ ಸಂದೇಶವಾಹಕರೇ ಆಗಿರುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಲು ನಾವು ನಿರ್ಬಂಧಿತರಾಗುತ್ತೇವೆ

ಒಬ್ಬರು ದೇವನ ಪ್ರವಾದಿಯೆಂಬುದರ ದೊಡ್ಡ ಪುರಾವೆಯೇನೆಂದರೆ ಅವರು ಈ ಪ್ರಪಂಚದ ಬಗ್ಗೆ ಅದು ಹೇಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು, ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ, ಅದರ ಉದ್ದೇಶವೇನು ಮಾನವ ಯಾರು, ಅವನ ಸ್ಥಾನವೇನು, ಅವನು ಹೇಗೆ ಜೀವಿಸಬೇಕು, ಅವನ ಅಂತಿಮಗತಿ ಏನಾಗಲಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಿಖರ ಮಾಹಿತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಉತ್ತರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರವಾದಿಗಳನ್ನು ಕಳಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅವರ ಶಿಕ್ಷಣಗಳು ಬುದ್ಧಿಗೆ ನಿಲುಕುವಂತಿರಬೇಕು. ಅವರು ಸರ್ವಸಮ್ಮತ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಹಾಗೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವಂತಹ ಯಾವುದೇ ವಾದವನ್ನು ಹೂಡಿರಬಾರದು. ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರವಾದಿಗಳು ಪ್ರಪಂಚದ ಯಾವುದೇ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಗಳನ್ನು ಅರಿಯದವರಲ್ಲ, ಮಾನವನಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಮೂಲದಿಂದ ಅರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಂತಹ ಜ್ಞಾನವು ಅವರ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಅವರು ಕ್ಷೋಭೆ ಹರಡುವವರಾಗಿರದೆ, ತಮ್ಮ ಮಾತು-ಕೃತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಒಳಿತನ್ನೇ ಬೋಧಿಸುವವರಾಗಿರುವುದು ಅವರ ಪ್ರವಾದಿತ್ವಕ್ಕಿರುವ ಪುರಾವೆಯಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಗಲಭೆಕೋರನು ದೇವನ ಬಂಡುಕೋರ ಮತ್ತು ಧಿಕ್ಕಾರಿಯಾಗ ಬಲ್ಲನೇ ಹೊರತು ಆತನ ಪ್ರತಿನಿಧಿ ಅಥವಾ ಮುಖವಾಣಿಯಾಗಲಾರನು. ದೇವನು ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಗಲಭೆ-ಗೊಂದಲಗಳುಂಟಾಗುವುದನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ, ಇಲ್ಲಿ ಅವನ ಒಳಿತನ್ನೇ ಬಯಸುತ್ತಾನೆ.

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ದೇವನ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಮಾನವರಿಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸುವುದರ ಹೊರತ ಅವರಿಗೆ ಬೇರಾವುದೇ ಉದ್ದೇಶವಿರಬಾರದು. ಅವರು ನೀಚ ಮತ್ತು ಅಸಂಬದ್ಧವಾದ ಯಾವುದೇ ಉದ್ದೇಶದೊಂದಿಗೆ ಎದ್ದು ನಿಂತಿರಬಾರದು. ಅವರು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ನಾಡಿನ ಅವರೊಂದಿಗೆ ಹಗಲೂರಾತ್ರಿ ಕಳೆಯುವ ಹಾಗೂ ಅವರನ್ನು ಮೋಸಗಾರ, ವಂಚಕ, ಠ ಹಾಗೂ ಪ್ರವಾದಿತ್ವದ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಬೊಕ್ಕಸ ತುಂಬಿಸುವವನೆಂಬ ಆರೋಪಕ್ಕೆ ಜನರಿ ಆಸ್ಪದ ಕೊಡುವಂತಿರಬಾರದು. ಅವರ ಮೇಲೆ ಯಾವುದೇ ನೈತಿಕ ದೋಷದ ಆರೋಪವಿರಬಾರದು, ಏಕೆಂದರೆ ಪ್ರವಾದಿತ್ವವು ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲದಂತಹ ಅ

ದೊಡ್ಡ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸಲು ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಮತ್ತು ಅತ್ಯುನ್ನತ ಗುಣಗಳಿರಬೇಕಾದುದು ಅತಿ ಅಗತ್ಯ.

ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿರುತ್ತವೆ. ಆತನ ಸಾಮೀಪ್ಯ ಗಳಿಸುವ ಲಕ್ಷಣಗಳೇನು ಮತ್ತು ಸಾಮೀಪ್ಯ ಬಯಸುವ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಗುಣಗಳಿರಬೇಕೆಂದು ಆತನಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿಯೂ ತಿಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಶತಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ಮಾನವನು ದೇವನ ಆಪ್ತ ಮತ್ತು ನಿಷ್ಠ ದಾಸರಲ್ಲಿರುವ ಗುಣವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏಕಾಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊಂದಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ದೇವನ ಪ್ರವಾದಿಯೆಂದು ಘೋಷಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಪ್ರವಾದಿಯೋ ಅಲ್ಲವೋ, ದೇವನ ನಿಷ್ಠ ದಾಸರಲ್ಲಿರಬೇಕಾದ ಗುಣವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳು ಅವನಲ್ಲಿವೆಯೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಾನೇ ಊಹಿಸಬಲ್ಲನು.

ಲೋಕಕ್ಕೆ ಬಂದ ಪ್ರವಾದಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಈ ಮಾನದಂಡಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರೆಲ್ಲರೂ ಸಕಲ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಮೂಲ ಹಾಗೂ ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ, ಒಡೆಯ ಮತ್ತು ವ್ಯವಸ್ಥಾಪಕನನ್ನು ಒಮ್ಮತದಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಈ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಿಂದ, ಪ್ರವಾದಿಗಳಿಗೆ ಈ ಮಾಹಿತಿಗಳು ದೇವನಿಂದ ನೇರವಾಗಿ ಲಭಿಸುತ್ತದೆಂದು ಅವರೆಲ್ಲರ ಏಕಾಭಿಪ್ರಾಯದಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಅಗೋಚರ ಶಕ್ತಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಏಕಾಭಿಪ್ರಾಯ ಹೊಂದಿರುವ ವರ್ಗವು ಪ್ರವಾದಿಗಳ ಹೊರತು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಪ್ರವಾದಿಗಳ ನೀತಿ-ಚಾರಿತ್ರ್ಯಗಳ ಶಿಕ್ಷಣಗಳು ಕ್ಷೋಭೆಗೆ ಕಾರಣವಾಗುತ್ತದೆಂದೂ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಯಾವಾಗಲೆಲ್ಲ ಪ್ರಯೋಗಿಸಲಾಗಿದೆಯೋ ಆಗೆಲ್ಲ ಅದು ಉತ್ತಮ ಪರಿಣಾಮವನ್ನೇ ಬೀರಿದೆ. ಮಾನವ ಕುಲಕ್ಕೆ ಶಾಂತಿ, ನೆಮ್ಮದಿ, ಸುಖ-ಸಂತೋಷಗಳೇ ಲಭಿಸಿವೆ; ಈ ಶಿಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಪ್ರವಾದಿಗಳು ಲೋಕದ ಮುಂದಿಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ತಾವೇ ಅದರಂತೆ ನಡೆದು ತೋರಿಸಿದರು. ಅವರ ವೈರಿಗಳು ಕೂಡಾ ಅವರ ಸಜ್ಜನಿಕೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅವರ ಮೇಲೆ ಅನೈತಿಕತೆಯ ಆರೋಪವನ್ನು ಯಾರೂ ಹೊರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಸಂದೇಶದಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿದ್ದು ತಮ್ಮ ಮತ್ತು ಇತರರ ಯಶಸ್ಸನ್ನು ಅದೇ ಸಂದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದರೆಂಬುದನ್ನು ಇದರಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಅಂತ್ಯಪ್ರವಾದಿ(ಸ)

ಇಂತಹದೇ ಗುಣ ವಿಶೇಷತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಹ. ಮುಹಮ್ಮದ್(ಸ) 6ನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರವಾದಿತ್ವವನ್ನು ಘೋಷಿಸಿದರು. ಈ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬನೇ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಮತ್ತು

ಒಡೆಯನಿದ್ದಾನೆಂದು ಅವರು ಸಾರಿದರು. ಅವನ ಅಪ್ಪಣೆಯಿಂದಲೇ ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳು ನೆಲೆನಿಂತಿವೆ. ದಿನರಾತ್ರೆಗಳ ಚಲನೆಯು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಅವನು ಜೀವನ-ಮರಣಗಳ ಒಡೆಯ. ಅವನೇ ಆರೋಗ್ಯ-ಅನಾರೋಗ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಅವನ ಆಜ್ಞೆ ಮಾತ್ರ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅವನ ಇಚ್ಛೆಗೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಒಂದು ಎಲೆಯೂ ಅಲುಗಾಡದು. ಈ ಘೋಷಣೆಗೆ ಪುರಾವೆಯಾಗಿ ಪ್ರವಾದಿಯವರು(ಸ) ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಮಾನವರು ಅವನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆರಾಧಿಸಬೇಕು. ಅವನಿಂದ ಮಾತ್ರ ಸಹಾಯ ಯಾಚಿಸಬೇಕೆಂಬ ಕರೆಕೊಟ್ಟರು. ಏಕೆಂದರೆ ಆರಾಧನೆಗೆ ಮತ್ತು ತನ್ನ ದಾಸರ ಅಪೇಕ್ಷೆಗಳನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಅವನು ಮಾತ್ರ ಅರ್ಹನಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾದಿಯವರ ಶಿಕ್ಷಣಗಳ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ನೀಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَآءَ وَالْاَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لٰعِبِيْنَ ﴿١٦﴾ لَوْ اَرَدْنَآ اَنْ نَّتَّخِذَ لَهْوًا لَّاتَّخَذْنٰهُ مِنْ لَّدُنَّآ ۖ اِنْ كُنَّا فٰعِلِيْنَ ﴿١٧﴾ بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهٗ فَاِذَا هُوَ زَاهِقٌ ۚ وَلَكُمُ الْوَيْلُ مِمَّا تَصِفُوْنَ ﴿١٨﴾ وَلَهٗ مَنْ فِى السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ ۚ وَمَنْ عِنْدَهٗ لَا يَسْتَكْبِرُوْنَ عَنْ عِبَادَتِهٖ وَلَا يَسْتَحْسِرُوْنَ ﴿١٩﴾ يُسَبِّحُوْنَ الَّيْلَ وَالنَّهَارَ لَا يَفْتُرُوْنَ ﴿٢٠﴾ اَمِ اتَّخَذُوْٓا اٰلِهَةً مِّنَ الْاَرْضِ هُمْ يُنْشِرُوْنَ ﴿٢١﴾ لَوْ كَانَ فِيْهِمَآ اٰلِهَةٌ اِلَّا اللّٰهُ لَفَسَدَتَا ۚ فَسُبْحٰنَ اللّٰهِ رَبِّ الْعَرْشِ عَمَّا يَصِفُوْنَ ﴿٢٢﴾ لَا يُسْئَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْئَلُوْنَ ﴿٢٣﴾ اَمِ اتَّخَذُوْا مِنْ دُوْنِهٖٓ اٰلِهَةً ۖ قُلْ هَاتُوْا بُرْهَانَكُمْ ۚ هٰذَا ذِكْرُ مَنْ مَّعِىَ وَذِكْرُ مَنْ قَبْلِىْ ۗ بَلْ اَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُوْنَ ۙ الْحَقَّ فَهُمْ مُّعْرِضُوْنَ ﴿٢٤﴾ وَمَآ اَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَّسُوْلٍ اِلَّا نُوْحِىْٓ اِلَيْهِ اَنَّهٗ لَآ اِلٰهَ اِلَّآ اَنَا فَاعْبُدُوْنِ ﴿٢٥﴾ وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمٰنُ وَلَدًا سُبْحٰنَهٗ ۗ بَلْ عِبَادٌ مُّكْرَمُوْنَ ﴿٢٦﴾ لَا يَسْبِقُوْنَهٗ بِالْقَوْلِ وَهُمْ بِاَمْرِهٖ يَعْمَلُوْنَ ﴿٢٧﴾ يَعْلَمُ مَا بَيْنَ اَيْدِيْهِمْ وَمَا خَلْفَهُمْ وَلَا يَشْفَعُوْنَ ۙ اِلَّا لِمَنِ ارْتَضٰى وَهُمْ مِّنْ خَشْيَتِهٖ مُشْفِقُوْنَ ﴿٢٨﴾ وَمَنْ يَّقُلْ مِنْهُمْ اِنِّىْٓ اِلٰهٌ مِّنْ دُوْنِهٖ فَذٰلِكَ نَجْزِيْهِ جَهَنَّمَ ۗ كَذٰلِكَ نَجْزِى الظّٰلِمِيْنَ ﴿٢٩﴾

"ನಾವು ಆಕಾಶವನ್ನೂ ಭೂಮಿಯನ್ನೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಇರುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಬರಿಯ ಲೀಲೆಗಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಲಿಲ್ಲ, ನಾವು ಒಂದು ಆಟದ ವಸ್ತುವನ್ನು ತಯಾರಿಸಲಿಚ್ಛಿಸಿದ್ದರೆ ಮತ್ತು ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ನಾವದನ್ನು ನಮ್ಮ ಬಳಿಯೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದೆವು. ಆದರೆ ನಾವಂತು ಮಿಥ್ಯದ ಮೇಲೆ ಸತ್ಯದ ಹೊಡೆತ ಬೀಳಿಸುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಮಿಥ್ಯದ

ತಲೆಯನ್ನು ಒಡೆದು ಹಾಕುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಅಳಿದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಸೃಷ್ಟಿಸುವ ಮಾತುಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ (ನಿಮಗೆ) ವಿನಾಶ ಕಾದಿದೆ. ಆಕಾಶದಲ್ಲೂ ಭೂಮಿಯಲ್ಲೂ ಇರುವ ಸೃಷ್ಟಿಗಳೆಲ್ಲವೂ ಅಲ್ಲಾಹನವು ಮತ್ತು ಅವನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿರುವವರು (ದೇವಚರರು) ತಾವು ದೊಡ್ಡವರೆಂದೆಣಿಸಿ ಅವನ ದಾಸ್ಯ-ಆರಾಧನೆಯಿಂದ ವಿಮುಖರಾಗುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಬಳಲುವುದೂ ಇಲ್ಲ, ಹಗಲೂ ಇರುಳೂ ಅವನ ಕೀರ್ತನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ; ವಿಶ್ರಮಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಇವರು ಈ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಮಾಡಿದಂತಹ ದೇವರುಗಳು (ನಿರ್ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಜೀವದಾನ ಮಾಡಿ) ಎಬ್ಬಿಸಿ ನಿಲ್ಲಿಸಬಲ್ಲರೇ? ಭೂಮಿ ಆಕಾಶಗಳಲ್ಲಿ ಏಕೈಕ ಅಲ್ಲಾಹನ ಹೊರತು ಇತರ ದೇವರುಗಳೂ ಇರುತ್ತಿದ್ದರೆ (ಭೂಮಿ ಮತ್ತು ಆಕಾಶ) ಇವೆರಡರ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯೂ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ 'ವಿಶ್ವಸಿಂಹಾಸನ'ದ ಪ್ರಭುವಾಗಿರುವ ಅಲ್ಲಾಹ್ ಇವರು ಹೊರಿಸುವ ಆರೋಪಗಳಿಂದ ಪರಿಶುದ್ಧನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ (ಯಾರ ಮುಂದೆಯೂ) ಪ್ರಶ್ನಿಸಲ್ಪಡುವವನಲ್ಲ, ಉಳಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲ್ಪಡುವವರು. ಇವರು ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ದೇವರುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆಯೇ? ಪೈಗಂಬರರೇ, ಇವರೊಡನೆ ಹೇಳಿರಿ; 'ನಿಮ್ಮ ಪುರಾವೆಯನ್ನು ತನ್ನಿರಿ. ನನ್ನ ಕಾಲದವರಿಗೆ ಬೋಧನೆಯಾಗಿರುವ ಈ ಗ್ರಂಥವೂ ಇದೆ. ನನಗಿಂತ ಮುಂಚಿನವರಿಗೆ ಬೋಧನೆಯಾಗಿದ್ದ ಆ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಇವೆ.' ಆದರೆ ಇವರಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರಿಗೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿಯ ಅರಿವಿಲ್ಲ, ಆದುದರಿಂದ ವಿಮುಖರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ನಾವು ನಿಮಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ಕಳುಹಿಸಿದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಸಂದೇಶವಾಹಕರಿಗೂ 'ನನ್ನ ಹೊರತು ಅನ್ಯ ದೇವರಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ನೀವು ನನ್ನ ದಾಸ್ಯ-ಆರಾಧನೆಯನ್ನೇ ಮಾಡಿರಿ' ಎಂದು 'ದಿವ್ಯವಾಣಿ' ಮಾಡಿದ್ದೆವು. ರಹ್ಮಾನನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿದ್ದಾರೆಂದು ಇವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. 'ಅಲ್ಲಾಹ್ ಪರಮಪಾವನನು' ಅವರಂತು (ದೇವಚರರಂತು) ಸನ್ಮಾನಿತ ದಾಸರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರು ಅವನಿಗೆದುರು ಮಾತಾಡಲಾರರು ಮತ್ತು ಅವನ ಅಪ್ಪಣೆಯಂತೆ ಕಾರ್ಯವೆಸಗುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಮುಂದಿರುವುದನ್ನೂ ಅವರಿಗೆ ಮರೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನೂ ಅವನು ಬಲ್ಲನು. ಯಾರ ಪರವಾಗಿ ಶಿಫಾರಸನ್ನು ಕೇಳಲು ಅಲ್ಲಾಹ್ ಸಮ್ಮತಿಸುವನೋ ಅವನ ಹೊರತು ಯಾರ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಅವರು ಶಿಫಾರಸು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅವರು ಅವನ ಭಯದಿಂದ ಭೀತರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಅಲ್ಲಾಹನ ಹೊರತು ನಾನೂ ಒಬ್ಬ ದೇವನೆಂದು ಅವರ ಪೈಕಿ ಯಾರಾದರೂ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟನೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ನಾವು ನರಕಾಗ್ನಿಯ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡುವೆವು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅಕ್ರಮಿಗಳಿಗೆ ಇದೇ ಪ್ರತಿಫಲವಿದೆ.'' (ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 21 : 16-29)

ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) ಅವರು ಏಕ ದೇವನ ಆರಾಧನೆಯ ಶಿಕ್ಷಣದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಇಡೀ ಜೀವನದ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟರು. ಆರಾಧನೆಯ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿದರು. ಪರಸ್ಪರ

ಸಂಬಂಧದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿದರು. ಕಾನೂನು ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷೆಯ ಮೇರೆಗಳನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದರು. ಮನುಷ್ಯನು ಏಳುವ, ಕೂರುವ, ಮಾತಾಡುವ, ಬರೆಯುವ, ಆಹಾರ-ಪಾನೀಯ ಸೇವನೆಯ, ನಿದ್ರೆ-ಜಾಗರಣೆಯ ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ರಂಗಗಳಿಗೆ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರವನ್ನು ಕಲಿಸಿ ಇಡೀ ಜೀವನವನ್ನು ದೇವನ ದಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿದರು. ದೇವನ ಮತ್ತು ದಾಸನ ನಡುವೆ ಯಾವುದೇ ರಂಗವು ಘಾಸಿಗೊಳ್ಳದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಿದರು.

ಇದು ಪೂರ್ವ ಪ್ರವಾದಿಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧಿಸಿದ ಶಿಕ್ಷಣವೇ ಆಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ಪ್ರವಾದಿ ಮುಹಮ್ಮದ್(ಸ) ಮತ್ತು ಹಿಂದಿನ ಪ್ರವಾದಿಗಳ ಶಿಕ್ಷಣಗಳ ಸ್ರೋತ ಒಂದೇ ಆಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತದೆ. ಅನ್ಯಥಾ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ಯುಕ್ತಿಯನ್ನೇ ತಿಳಿದಿಲ್ಲದ, ಓದು ಬರೆಹವೂ ಬಾರದ ಹಾಗೂ ವಿದ್ವಾಂಸರೊಂದಿಗೆ ಎಂದೂ ಚರ್ಚಿಸದ, ಅವರನ್ನು ಭೇಟಿಯೇ ಆಗದ ಓರ್ವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದೆ ಗತಿಸಿದ ಮಹಾಪುರುಷರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಮಾತನ್ನೇ ಹೇಳುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ

ಪ್ರವಾದಿಯವರು ಯಾವುದೇ ಪೂರ್ವ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಯನವಿಲ್ಲದೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ದೇವನ ದಾಸ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಕರೆ ನೀಡಿದರು. ತಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುವಂತೆ ಅವರು ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಕರೆ ನೀಡಿದರು. ವೈರಿಗಳು ಅವರಿಗೆ ಭಾರಿ ಕಿರುಕುಳ ನೀಡಿದರು. ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯಿಂದಲೂ ಸತಾಯಿಸಿದರು. ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳಿಗೆ ದೂಡಿದರು. ಬೈಗುಳಗಳ ಸುರಿಮಳೆಗೈದರು, ಕಲ್ಲೆಸೆದರು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಅವರಿಗೆ ಊರು ಬಿಡಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು ಆದರೆ ಅವರ ವಿಶ್ವಾಸವು ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗಲಿಲ್ಲ, ಅದು ವೃದ್ಧಿಸುತ್ತಲೇ ಹೋಯಿತು. ಲೋಕದ ಜನರನ್ನು ಅವರು ಯಾವ ದೇವನ ಕಡೆಗೆ ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಿದ್ದರೋ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಆತನನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ತಮ್ಮ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಆತನ ಮುಂದೆಯೇ ಇಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅತ್ತೂ ಕೂಗಿ ಆತನ ಮುಂದೆಯೇ ದಯನೀಯವಾಗಿ ಕೈಚಾಚಿ ಬೇಡುತ್ತಿದ್ದರು. ರಾತ್ರಿಯ ಏಕಾಂತವಲ್ಲಿ ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಭುವಿನೊಡನೆ ಅವನ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಅಭಯ ಯಾಚಿಸುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಅವನ ಕರುಣೆಯ ಭಿಕ್ಷೆ ಬೇಡುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಅವರನ್ನು ನೋಡುವ ಕಣ್ಣುಗಳು, ಅವರು ಪ್ರಪಂಚದ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ, ಒಡೆಯ ಮತ್ತು ಅಧಿಪತಿಯಾದ ದೇವನ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಿಸಿರುವ ಮತ್ತು ತನ್ನನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಅಸಹಾಯಕ ಮತ್ತು ದೀನನಾಗಿ ಕಾಣುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಸಾಕ್ಷಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಅವರು ತಮ್ಮ ಬೊಕ್ಕಸ ತುಂಬಿಸಕ್ಕಾಗಿ ಈ ರೀತಿಯ ನಾಟಕವಾಡಿದ್ದಾರೆಂದು ನಾವು ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಇಡೀ ಅರೇಬಿಯಾದ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿಯೂ ಅವರೋರ್ವ

ಫಕೀರನಂತೆ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಿದರು. ಚಾಪೆ ಬಿಟ್ಟು ಹಾಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಮಲಗುವುದನ್ನು ಅವರು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆ ಅವರ ಸಂಗಾತಿಗಳು ಮೃದು ಹಾಸಿಗೆ ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಾಗ, ನನಗೂ ಈ ಲೋಕಕ್ಕೂ ಏನು ಸಂಬಂಧ? ಮರದ ಕೆಳಗೆ ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆಯಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ತಂಗುವ ಯಾತ್ರಿಕನಂತೆ ನಾನು ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಬದುಕುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಇದು ನನ್ನ ಅಂತಿಮ ಗುರಿಯಲ್ಲ ಎಂದುತ್ತರಿಸಿದರು.

ಅವರೋರ್ವ ಸುಳ್ಳುಗಾರನೆಂದೂ ನಾವು ಹೇಳಲಾರೆವು. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರ ಸತ್ಯಸಂಧತೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗೆ ಅವರ ವೈರಿಗಳೂ ಸಾಕ್ಷಿ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ. ಜೀವನದ ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ ಉದಾಹರಣೆಯಿಲ್ಲದ ಓರ್ವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆಂದು ಆರೋಪಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಅತಿರೇಕವಾದೀತು? ಅದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಬಳಿ ಆಧಾರವಾದರೂ ಇರಬೇಕಿತ್ತು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅವರು ನೀಡುವ ಪುರಾವೆಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಸಮಾಧಾನವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ನಾವು ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಅವರ ಮಾತು ನಮಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು ಅಷ್ಟೆ.

ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಸುಳ್ಳುಗಾರನು ತನ್ನ ಸುಳ್ಳಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಾಲ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಪ್ರವಾದಿಯವರು(ಸ) ನಿರಂತರ 23ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಒಂದೇ ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರೂ ಅದರ ವಿರುದ್ಧ ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಆಡಿದ್ದು ಯಾರೂ ಕೇಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಭಕ್ತ ಜನರು ಅವರ ಸುತ್ತ ನೆರೆದಂತೆ ಓರ್ವ ಸುಳ್ಳುಗಾರನ ಸುತ್ತ ನೆರೆದಿರುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ . ಅವರು ಪ್ರವಾದಿಯವರಿಂದ(ಸ) ತಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದ ದೇವನ ಸಂಪ್ರೀತಿ ಯಾವುದರಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಪ್ರವಾದಿಯವರು ಅವರಿಗೆ ಆತನ ಸಂಪ್ರೀತಿಯ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ತೋರಿಸಿದಾಗ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮ ಜೀವ-ಸೊತ್ತುಗಳನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಬಲಿ ನೀಡಲು ಅವರು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಪ್ರವಾದಿಯವರಿಂದ ಒಂದು ಸೂಚನೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಕೂಡಲೇ ಅತ್ತ ಧಾವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಮಾತನ್ನೂ ಬಲವಾಗಿ ನಂಬುತ್ತಿದ್ದರು. ಓರ್ವ ಸುಳ್ಳುಗಾರನೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಹೀಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಾರೆಯೇ?

ಪ್ರವಾದಿಯವರು ತಮ್ಮ ಅನುಯಾಯಿಗಳ ಒಂದು ಸಂಘಟನೆ ರಚಿಸಿದರು. ದೇವನ ವತಿಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಅವತೀರ್ಣಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದ ಗ್ರಂಥವನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು. ತರುವಾಯ ಪ್ರವಾದಿತ್ವವು ಕೊನೆಗೊಂಡಿತೆಂದೂ ಕಟ್ಟಡದಲ್ಲಿ ಖಾಲಿಯಿದ್ದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನಿರಿಸಲಾಯಿತೆಂದೂ ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅಂತ್ಯದಿನದ ವರೆಗೂ ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅವತೀರ್ಣಗೊಂಡ ಗ್ರಂಥದಂತೆ ಮಾತ್ರ ನಡೆಯಬೇಕಾಗುವುದೆಂದೂ ಘೋಷಿಸಿದರು. ಅವರನ್ನು ಅಂತ್ಯ ಪ್ರವಾದಿಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ, ಅಂತ್ಯ ಪ್ರವಾದಿಯೆಂಬ ಅವರ

ವಾದವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ವಿಶೇಷವಾಗಿ, ಪ್ರವಾದಿಗಳನ್ನು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕಳಿಸಲಾಗಿದೆಯೋ ಅದು ಪೂರ್ತಿಗೊಂಡಿರುವ ಬಗ್ಗೆ ಅವರು ಮುಂದಿಟ್ಟ ಗ್ರಂಥವೇ ಸಾಕ್ಷ್ಯ ನೀಡುವಾಗ. ನಿರ್ಣಾಯಕ ದಿನದ ವರೆಗಿನ ಶಾಶ್ವತ ನಿಯಮಗಳು ಅದರಲ್ಲಿರುವಾಗ, ಇನ್ನು ಪ್ರವಾದಿಗಳ ಆಗಮನದ ಅಗತ್ಯವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

*****

ಮಾನವ ಸಂಬಂಧಗಳು

ಭಿನ್ನತೆ ಮತ್ತು ವಿವಾದ

ಹಿಂದಿನ, ಈಗಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದೆ ಬರಲಿರುವ ಎಲ್ಲ ಮಾನವರನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ, ಅವರೊಡನೆ ಅವರ ಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ವಿಚಾರಿಸಿದರೆ ಎಲ್ಲರ ಉತ್ತರ ಒಂದೇ ಆಗಿರುವುದು. ದುಃಖ-ಸಂತೋಷಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಭೌತಿಕ ಅಗತ್ಯಗಳಿಂದ ವಿರಹಿತವಾದ ಅಥವಾ ಒಬ್ಬನ ಭಾವನೆಯು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗಿಂತ, ಒಬ್ಬನ ಅಗತ್ಯಗಳು ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ಅಗತ್ಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಯಾರೊಬ್ಬನೂ ಸಿಗಲಾರ. ಆದರೂ ಮಾನವರು ವಿವಿಧ ಪಂಗಡ ಮತ್ತು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ಇನ್ನೊಂದರ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿಯಾಗಿದೆ. ಅಂದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಗಡದ ಮತ್ತು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರಕೃತಿಯೂ ಅವರ ಅಗತ್ಯಗಳೂ ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಏಶ್ಯಾಖಂಡದವನು ತನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತಾನೋ ಅದೇ ಅಗತ್ಯ ಅಮೇರಿಕದವನಿಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ರೋಮನ್ನರ ಭಾವನೆಗಳಿಗಿಂತ ಗ್ರೀಕರ ಭಾವನೆಗಳೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ.

ಮನುಷ್ಯರೆಲ್ಲರ ಭಾವನೆಗಳು, ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಮೂಲಭೂತ ಅಗತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಏಕತೆಯಿರುವಾಗ ಅವರಲ್ಲಿ ಸಂಘರ್ಷವೇಕೆ ಏರ್ಪಡುತ್ತದೆ? ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಬಾಹ್ಯಲೋಕದಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ತನ್ನ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಬಲ್ಲ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಜೀವ-ಸೊತ್ತು, ಸಮಯ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಲಿಯರ್ಪಿಸಲು ಸಿದ್ಧನಿರುತ್ತಾನೆ. ಇಂತಹ ಯಾವುದೇ ಉದ್ದೇಶ ಅವನ ಮುಂದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯಿರಲಾರದು. ಅವನು ಬದುಕುಳಿಯುವುದೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಈ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮತವಿಲ್ಲ.

ಜೀವನದ ತಪ್ಪು ಉದ್ದೇಶಗಳು

ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ಮನೆತನದ ಸೇವೆಯೇ ಮಾನವನ ಜೀವನದ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಒಬ್ಬ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಮನೆತನದ ರಕ್ಷಣೆ, ಅದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅದರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ಮಾನವನ ಪವಿತ್ರ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ,

ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನಿಗೆ ಅಸ್ತಿತ್ವ ನೀಡಿರುವುದು, ಅವನನ್ನು ಬೆಳೆಸಿರುವುದು ಮತ್ತು ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರುವುದು ಕುಟುಂಬವೇ ಆಗಿದೆ. ಅವನ ಎಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳು ಕುಟುಂಬದ ಉಪಕಾರದ ಫಲವಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ವ್ಯಯಿಸುವುದು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಮಾಡುವ ಸೇವೆಯೆನಿಸುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಯಿಸುವವನೇ ಯಶಸ್ವಿ ಮಾನವನೆಂದು ಅವರ ವಾದ.

ಆದರೆ ಮಾನವನ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಬೆಳವಣಿಗೆಗೆ ಅವನ ಕುಟುಂಬ ಮಾತ್ರ ಕಾರಣವಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಮನೆತನಗಳು ಪಾತ್ರ ವಹಿಸಿವೆಯೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ತನ್ನ ಮನೆತನದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ ಚಿಂತಿಸಬಾರದು. ಅದರ ಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ ದುಡಿಯಬಾರದು. ಅವನ ಸೇವೆ ಮತ್ತು ತ್ಯಾಗಗಳು ಅವನ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಸೀಮಿತವಾಗಿರಬಾರದು. ಅದನ್ನು ವಿಸ್ತಾರಗೊಳಿಸಬೇಕು. ಈ ವಿಶಾಲತೆಯು ಒಂದು ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ವಿವಿಧ ಗೋತ್ರಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸುವ ಪ್ರಧಾನ ಕೊಂಡಿ ಭಾಷೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ವೈಚಾರಿಕ ಏಕತೆಯುಂಟಾಗಿ ಕುಟುಂಬಗಳು ಹತ್ತಿರವಾಗುತ್ತವೆಯೆಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಹೆಚ್ಚಿನ ವೇಳೆ ಕೆಲವು ನೂರು ಅಥವಾ ಸಾವಿರ ಮೈಲುಗಳ ವರೆಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯಗಳು ಅದನ್ನೂ ಮೀರಿರುತ್ತದೆ. ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗಿಂತಲೂ ಆಚೆಗಿರುತ್ತದೆ. ಜೀವನ ಸಾಗಿಸಲು ತನ್ನ ಭಾಷೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುವವರೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನ ಆರ್ಥಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಇನ್ನಿತರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ಪ್ರಕೃತಿದತ್ತವಾದ ನದಿ-ಪರ್ವತಗಳು, ಕೃಷಿ ಮೂಲಗಳು, ಹವಾಗುಣ ಮತ್ತು ಕಾಲಗಳ ಸಮನ್ವಯತೆಯು ಒಂದುಗೂಡಿಸಿರುವ ಪ್ರದೇಶದ ವರೆಗೂ ಹಬ್ಬಿರುತ್ತದೆ. ಮಾನವ ಆ ಇಡೀ ಪ್ರದೇಶದಿಂದ ಮತ್ತು ಅದರ ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತುವಿನಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುವುದರಿಂದ ಆ ಪ್ರದೇಶವಿಡೀ ಮಾನವನ ಗುರಿಯಾಗಿರಬೇಕು. ಅದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೇ ಭಾಷೆ, ಜನಾಂಗ, ಗೋತ್ರ, ವರ್ಣ, ವಂಶದವರಿರಬಹುದು ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ದೇಶೀಯತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸಿತು.

ದೇಶ ಸೇವೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿರುವ ಹೋರಾಟವು ಮಾನವನ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಉದ್ದೇಶವೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಕಾಲವಿದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬದುಕುವುದು, ಸಾಯುವುದು, ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವತೆಯ ಉತ್ತುಂಗತೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಜೀವಾರ್ಪಣೆ ಮಾಡುವವನು ಅಮರನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಮರಣದ ಬಳಿಕ ಅವನ ಭಾವಚಿತ್ರ

ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸಿ ವಂದಿಸುವುದು, ಚರಿತ್ರೆಯ ಪುಟಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ ಹೆಸರನ್ನು ದಾಖಲಿಸಿ ಸುರಕ್ಷಿತಗೊಳಿಸುವುದು ಅವನಿಗೆ ಸಲ್ಲತಕ್ಕ ಗೌರವವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೇಲೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಾಗಿರುವ ಜೀವನೋದ್ದೇಶಗಳು ಮಾನವರನ್ನು ಒಡೆಯುವುದೇ ಹೊರತು ಜೋಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅವೆಲ್ಲವೂ ವಿಶಿಷ್ಟ ಗೋತ್ರ-ಪಂಗಡಗಳ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿವೆ. ಸಕಲ ಮಾನವರ ಹಿತ ಯಾವುದರಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ಅವು ಚರ್ಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಸೀಮಿತ ಉದ್ದೇಶವು ಸಾಧಿಸಲ್ಪಡಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ವಿಶಾಲವಾದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗೆ ಆಘಾತ ಉಂಟು ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ಸತ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ತಮ್ಮ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಧಕ್ಕೆಯುಂಟಾಗುವಂತಹ ಒಂದು ಸೀಮಿತ ಉದ್ದೇಶದಡಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಅಥವಾ ಜನಾಂಗಗಳು ಒಂದುಗೂಡುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಾನವನ ಜೀವನೋದ್ದೇಶವು ಕೆಲವು ನದಿ-ಪರ್ವತಗಳಿರುವ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾದರೆ, ಅವುಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯದ ಈ ಪ್ರದೇಶದ ಹೊರಗಿರುವ ಜನರಿಗೆ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇರುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಭಾಷೆಯನ್ನಾಡುವವರೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರುವುದಾದರೆ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳನ್ನಾಡುವವರು ಅವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಒಬ್ಬನ ಪ್ರೀತಿಯು ಅವನ ಕುಟುಂಬ, ಗೋತ್ರದವರೊಂದಿಗಿದ್ದರೆ ಅದರ ಲಾಭ-ನಷ್ಟಗಳೊಂದಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿಲ್ಲದವರು ಅವನೊಂದಿಗೆ ಏಕೆ ಸಂಬಂಧವಿರಿಸಬೇಕು? ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಇಂದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಸಂಸ್ಥೆ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗದ ಪ್ರೇಮ-ಭಕ್ತಿಯ ವಿಗ್ರಹಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿವೆ. ತಮ್ಮ ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇತರರ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಲು, ದೂಷಿಸಲು ಮತ್ತು ಕೀಳಾಗಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಏಶ್ಯಾ ಖಂಡದವನು ಯುರೋಪಿನ ಜನರನ್ನು ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ಪಕ್ಷಪಾತ ಮತ್ತು ಸಂಕುಚಿತ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಯುರೋಪಿನವನು ಏಶ್ಯಾದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ತಿರಸ್ಕಾರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಅಮೇರಿಕದ ಮನಸ್ಸು ಆಫ್ರಿಕದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಕುಚಿತವಾಗಿದೆ. ಆಫ್ರಿಕವು ಅಮೇರಿಕವನ್ನು ದ್ವೇಷಿಸುತ್ತದೆ.

ಇದರ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳು ಸಮಾನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಾಗಿ ಒಂದಾಗಬೇಕು. ಅದನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಒಗ್ಗಟ್ಟಿನಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಸ್ವಯಂ ಬದುಕಬೇಕು, ಇತರರನ್ನು ಬದುಕಗೊಡಬೇಕು ಎಂಬ ಜಾಗತಿಕ ಸಹೋದರತೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮುಂದೆ ತರಲಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇದೊಂದು ಕಾಲ್ಪನಿಕ ಕಲ್ಪನೆಯಾಗಿದೆ. ಕಾರ್ಯರಂಗಕ್ಕೆ ಅದು ಸರಿಹೊಂದುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವನ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ಅವನ ವಿಚಾರಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಮಾನವನು ಇದೇ

ವಿಚಾರಗಳ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಯುದ್ಧ-ಸಂಧಾನ, ಸ್ನೇಹ-ವೈರ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ವೈರುಧ್ಯವಿದ್ದರೆ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ಎಂದೂ ಸಮಾನವಾಗಿರಲಾರವು. ಸಮತಾವಾದಿಯು ಬಂಡವಾಳಶಾಹಿಯೊಂದಿಗೆ ಎಂದೂ ಸಂಧಾನ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ಕೋಮುವಾದಿ ಮನಸ್ಸು ಅನ್ಯಕೋಮಿನ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯನ್ನು ಸಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಈ ಭಿನ್ನತೆಯಿಂದಾಗಿಯೇ ಮಾನವರ ಮಧ್ಯೆ ಯುದ್ಧಗಳೇ ನಡೆದುದಕ್ಕೆ ಇತಿಹಾಸದಲ್ಲಿ ಸಾಕ್ಷ್ಯವಿದೆ. ಈಗದು ಪ್ರೇಮ-ಸೌಹಾರ್ದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಒಬ್ಬನು ತನಗೆ ಲಾಭವಿಲ್ಲದ ನೆಲವನ್ನು, ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸ-ಶ್ರದ್ಧೆಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ವಿಶ್ವಾಸ ಶ್ರದ್ಧೆಯನ್ನು ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಭಾಷೆಗೆ ಸರಿಹೊಂದದ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಏಕೆ ಪ್ರೀತಿಸಬೇಕು? ಇದು ಬಿಡಿಸಲಾಗದ ಕಗ್ಗಂಟಾಗಿದೆ. ವಿಶ್ವಭ್ರಾತೃತ್ವದ ಪ್ರತಿಪಾದಕರು ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಈ ವರೆಗೂ ಉತ್ತರ ಕಂಡುಹಿಡಿದಿಲ್ಲ.

ನೈಜ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸಕಲ ಮಾನವರನ್ನು ಒಂದೆಂದು ಸಾರುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲರ ಜೀವನೋದ್ದೇಶವೂ ಒಂದು ಎಂದು ನಿರ್ಣಯಿಸಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಎಲ್ಲರ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತ ಮತ್ತು ಒಡೆಯ ಒಬ್ಬನೇ ಆಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಭಾರತೀಯರಿಗೆ ಒಂದು, ಚೀನಾ, ರಶ್ಯಾ, ಅಮೇರಿಕಾದವರಿಗೆಂದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಉದ್ದೇಶಗಳನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಲ್ಲ, ಭೂಮುಖದ ಮೇಲೆ ವಾಸಿಸುವ ಎಲ್ಲ ಮಾನವರೂ ಗುಂಪುಗಳೂ ಅವನನ್ನೇ ಆರಾಧಿಸಬೇಕೆಂದು ಅವನು ಕರೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಉದ್ದೇಶವು ಅರಬೇತರರಿಗೆಂದು ಅರಬರೂ ಅರಬರಿಗೆಂದು ಅರಬೇತರರೂ ಹೇಳುವಂತಿಲ್ಲ, ಅದರಲ್ಲಿ ವರ್ಣ, ವಂಶ ಮತ್ತು ಪ್ರದೇಶವೆಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಕರ್ಷಣೆಯಿದೆ. ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೂ ಒಡೆಯನೂ ಉಪಕಾರಿಯೂ ಆದ ದೇವನಿಗೆ ನಿಕಟನಾಗ ಬಯಸುವುದು ಮಾನವನ ಪ್ರಕೃತಿಯಾಗಿದೆ. ಹೆಜ್ಜೆಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಅವನ ಆಶ್ರಯ ಪಡೆಯಲು ಅವನು ನಿರ್ಬಂಧಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಕಷ್ಟಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವನ ಸಹಾಯ ಬೇಡುತ್ತಾನೆ. ಸಂತೋಷವಾದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದು ಎಲ್ಲ ಮಾನವರ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಿಗೂ ಲಾಭವಿದೆ. ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದರೆ ನಷ್ಟವೂ ಇದೆ.

ಅಲ್ಲಾಹನಿಗೆ ಯಾರೂ ಬಂಧು-ಬಾಂಧವರಿಲ್ಲ, ಕುಟುಂಬ ಗೋತ್ರಗಳಿಲ್ಲ; ಅವನು ಯಾವುದೇ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬಂಧಿತನಾಗಿಲ್ಲ .ಅವನು ಎಲ್ಲೆಡೆ ಇದ್ದಾನೆ. ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಅವರ ಮೊರೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಯಾರೂ ತನ್ನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಬಹುದು. ಬಿಳಿಯ-ಕರಿಯ, ಮಾಲಿಕ-ಸೇವಕ,

ರೈತ-ವ್ಯಾಪಾರಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ-ಅಧ್ಯಾಪಕ, ರಾಜ-ಪ್ರಜೆ ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರೂ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾನರು. ಯಾರೂ ಅವನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಬಹುದು. ಅವನ ಪ್ರೀತಿ-ಸಾಮೀಪ್ಯ ಗಳಿಸಬಹುದು. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕುಲ-ಗೋತ್ರ ಅಥವಾ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಗೌರವ ಪಡೆಯಲಾರರ. ಅವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಲು ಬಡತನ ಅಡ್ಡಿಯಾಗದು, ಸಿರಿತನ ಸಹಾಯಕವಾಗದು. ಅವನತ್ತ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನನ್ನೂ ಅವನು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ತಯಾರಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ಆಫ್ರಿಕದವನಿರಬಹುದು, ಅಮೇರಿಕದವನಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಅರಬಿ ಮಾತಾಡುವವನೋ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮಾತಾಡುವವನೋ ಇರಬಹುದು. ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಅವನ ದಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಅರ್ಪಿಸುವ, ಅವನ ಶಿಕ್ಷೆಗೆ ಭಯಪಡುವ ಮತ್ತು ಅವನ ದಯೆಗಾಗಿ ಹಂಬಲಿಸುವವನು ಮಾತ್ರ ಗೌರವಾರ್ಹನು, ಶ್ರೇಷ್ಠನು.

يَاأَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُم مِّن ذَكَرٍ وَأُنثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا ۚ إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِندَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ ۚ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ ⑬

"ಜನರೇ, ನಾವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಒಬ್ಬ ಪುರುಷ ಮತ್ತು ಒಬ್ಬ ಸ್ತ್ರೀಯಿಂದ ಉಂಟು ಮಾಡಿದೆವು. ತರುವಾಯ ನೀವು ಪರಸ್ಪರ ಪರಿಚಯ ಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಜನಾಂಗಗಳನ್ನೂ ಗೋತ್ರಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದೆವು. ನಿಮ್ಮ ಪೈಕಿ ಅತ್ಯಧಿಕ ಧರ್ಮನಿಷ್ಠನೇ ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಾಹನ ಬಳಿ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಗೌರವಕ್ಕೆ ಪಾತ್ರನು. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಅಲ್ಲಾಹನು ಸರ್ವಜ್ಞನೂ ವಿವರಪೂರ್ಣನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ." (ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 49:13)

ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ದೇವಭಯವಿಲ್ಲದವರು ಮತ್ತು ಅವನ ಅನುಸರಣೆಯಿಂದ ವಿಮುಖರಾಗಿರುವವರನ್ನು ಅವರ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯಾಗಲಿ, ಅಧಿಕಾರವಾಗಲಿ ಅವನ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸಲಾರದು. ಎಷ್ಟೋ ಜನಾಂಗಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮ ಶಕ್ತಿ ಅಧಿಕಾರದ ಮೇಲೆ ಹೆಮ್ಮೆಯಿತ್ತು. ಅವರು ದೇವನದಾಸ್ಯವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು. ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷೋಭೆ ಹರಡಿದರು. ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಅವರು ಸಮೂಲ ನಾಶಗೊಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಅಲ್ಲಾಹನ ಪ್ರವಾದಿಗಳು ಅವನನ್ನು ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಭಯಪಡುವವರು, ಅವನಿಗೆ ವಿಧೇಯರಾಗಿ ನಡೆಯುವವರು ಮತ್ತು ಅವನ ಆಪ್ತರಾಗಿರುವವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅಲ್ಲಾಹನ ವಿಧೇಯತೆಯಿಂದ ವಿಮುಖರಾದರೆ ಅವನ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಅವರೂ ಪಾರಾಗಲಾರರು. ಪ್ರವಾದಿ ಮುಹಮ್ಮದ್(ಸ) ಅಲ್ಲಾಹನ ಅತ್ಯಂತ ಆಪ್ತ ದಾಸರಾಗಿದ್ದಾರೆ, ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿಸಲಾಯಿತು.

قُلْ إِنِّيٓ أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ⑮

''ಹೇಳಿರಿ ನಾನು ನನ್ನ ಪ್ರಭುವಿನ ಆಜ್ಞೋಲ್ಲಂಘನೆ ಮಾಡಿದರೆ ಒಂದು ಮಹಾ (ಭಯಾನಕ) ದಿನ ನಾನು ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕಾದೀತೆಂದು ಭಯಪಡುತ್ತೇನೆ.''

(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 6: 15)

ಅಲ್ಲಾಹನ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ, ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ದೇವಭಯವುಳ್ಳವರು ಮಾತ್ರ ಅವನ ಅನುಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಅದರ ಹೊರತು ಮಾನವನನ್ನು ದೇವನಿಗೆ ನಿಕಟಗೊಳಿಸುವ ಮತ್ತು ಅವನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವ ಬೇರಾವುದೂ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವ ವರ್ಣ, ವಂಶ, ಭಾಷೆ, ದೇಶಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಉನ್ನತಿ ಮತ್ತು ಅವನತಿಯ ಪುರಾವೆಯಲ್ಲ. ಅದು ದೇವನ ಅಸಂಖ್ಯ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ನೈಜ ಅಧಿಕಾರ ದೇವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರುವುದನ್ನು ಇದು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಅವನು ಯಾರನ್ನು ಬಯಸುತ್ತಾನೋ ಸುಂದರನಾಗಿ ಅಥವಾ ಕುರೂಪಿಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ಬಯಸಿದವರನ್ನು ಶ್ರೀಮಂತನೋ ಬಡವನೋ ಆಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ಭೂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದರೂ ಸೃಷ್ಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ಯಾವ ಭಾಷೆಯನ್ನಾದರೂ ಕಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಯಾರಾದರೂ ಇದನ್ನು ತನ್ನ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬನ ನಿಕೃಷ್ಟತೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ ಅವನು ದೇವನ ಒಂದು ದೃಷ್ಟಾಂತದಿಂದ ಪಾಠ ಕಲಿಯಲಿಲ್ಲ ಅದರ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸುವ ದೃಷ್ಟಿ ಅವನಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದರ್ಥ.

وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنْ خَلَقَكُم مِّن تُرَابٍ ثُمَّ إِذَآ أَنتُم بَشَرٌ تَنتَشِرُونَ ⑳ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦٓ أَنْ خَلَقَ لَكُم مِّنْ أَنفُسِكُمْ أَزْوَٰجًا لِّتَسْكُنُوٓا۟ إِلَيْهَا وَجَعَلَ بَيْنَكُم مَّوَدَّةً وَرَحْمَةً ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ㉑ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ خَلْقُ ٱلسَّمَٰوَٰتِ وَٱلْأَرْضِ وَٱخْتِلَٰفُ أَلْسِنَتِكُمْ وَأَلْوَٰنِكُمْ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّلْعَٰلِمِينَ ㉒ وَمِنْ ءَايَٰتِهِۦ مَنَامُكُم بِٱلَّيْلِ وَٱلنَّهَارِ وَٱبْتِغَآؤُكُم مِّن فَضْلِهِۦٓ ۚ إِنَّ فِى ذَٰلِكَ لَءَايَٰتٍ لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ ㉓

''ಅವನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮಣ್ಣಿನಿಂದ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದುದು, ತರುವಾಯ ಒಮ್ಮೆಲೇ ನೀವು ಮಾನವರಾಗಿ (ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ) ಹಬ್ಬುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಅವನ ನಿದರ್ಶನಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ. ಅವನು ನಿಮಗಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ವರ್ಗದಿಂದಲೇ ಜೋಡಿಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿ, ನೀವು ಅವರ ಬಳಿ ಪ್ರಶಾಂತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದುದು ಮತ್ತು ನಿಮ್ಮ ನಡುವೆ ಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ಅನುಕಂಪವನ್ನುಂಟು ಮಾಡಿದುದೂ ಅವನ ನಿದರ್ಶನಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ವಿವೇಚಿಸುವವರಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಆಕಾಶಗಳ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯ ಸೃಷ್ಟಿಯೂ ನಿಮ್ಮ ಭಾಷೆಗಳ ಹಾಗೂ ವರ್ಣಗಳ ತಾರತಮ್ಯವೂ ಅವನ ನಿದರ್ಶನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ

ಜ್ಞಾನಿಗಳಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ. ಇರುಳು ಹಗಲುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ನಿದ್ರೆಯೂ ನೀವು ಅವನ ಅನುಗ್ರಹವನ್ನರಸುವುದೂ ಅವನ ನಿದರ್ಶನಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಟ್ಟು ಆಲಿಸುವವರಿಗೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ನಿದರ್ಶನಗಳಿವೆ.''

(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 30: 20-23)

ಈ ಕಲ್ಪನೆಯು ಮಾನವರ ನಡುವೆ ಇರುವ ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷಪಾತಗಳನ್ನೂ ಅಳಿಸಿ ಒಂದು ಏಕತೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಉಚ್ಚ-ನೀಚತೆಯ ಮಿಥ್ಯ ಅಂತರಗಳು ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಎಂದೂ ತಲೆಯೆತ್ತದು. ದೇವನ ದಾಸ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಒಡೆಯ-ಸೇವಕ, ರಾಜ-ಪ್ರಜೆ, ಉನ್ನತ-ಅಧಮರೆಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೇ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದೇ ಸಾಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿಸುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ಕಲ್ಯಾಣದ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಸ್ವಾರ್ಥ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ಸಿಗುತ್ತಿರುವುದು ಇತಿಹಾಸದ ದುರಂತ. ಅದು ಮಾನವರನ್ನು ವರ್ಗ-ಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿ ಹಂಚಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ವಿವಾದ-ಸಂಘರ್ಷಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟುಹಾಕಿದೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಹೊರತು ಇತರೆಲ್ಲ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಮಾನವನನ್ನು ಮಾನವನ ಪ್ರತಿಸ್ಪರ್ಧಿ, ಶತ್ರುವಾಗಿ ನಿಲ್ಲಿಸಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಪರಸ್ಪರ ಸಹಾನುಭೂತಿ, ನೋವುಳ್ಳವರಾಗಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ತತ್ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಕುಟುಂಬಗಳು, ಗೋತ್ರಗಳು ನಾಶವಾದವು. ವರ್ಗ ಸಂಘರ್ಷಗಳುಂಟಾದುವು. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹೋರಾಟಗಳು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದುವು. ಕೊಲೆ, ಸುಲಿಗೆ, ದರೋಡೆ, ಮಾನಭಂಗಗಳು ವ್ಯಾಪಕವಾದವು. ಇದು ಒಂದು ಕಡೆ ಮುಗಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಡೆಯಿಂದ ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ಇಂತಹ ಅಕ್ರಮ-ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳಿಗೆ, ಅವನು ಬೇರೊಂದು ಜನಾಂಗದವನು, ಒಂದು ಜನಾಂಗ ನಾವಾಡುವ ಭಾಷೆ ಆಡುತ್ತಿಲ್ಲ ಅಥವಾ ಅವನು ನಮ್ಮ ಪ್ರದೇಶದವನಲ್ಲವೆಂಬ ಕ್ಷುಲ್ಲಕ ಕಾರಣ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ದೇಶ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗದ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರು ಜರ್ಮನರಲ್ಲವೆಂಬ ಒಂದೇ ಕಾರಣ ಜರ್ಮನರಿಗೆ ಸಾಕಾಗಿತ್ತು. ಅಕ್ರಮ, ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಬಲ್ಲ, ಎಲ್ಲ ವರ್ಗದ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ನ್ಯಾಯ ಪಾಲಿಸಬಲ್ಲ, ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಪರಸ್ಪರ ಸಹೋದರರಾಗಿ ಮಾಡ ಬಲ್ಲ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ತರಲು ಇಂದಿನ ವರೆಗೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಕೊನೆಗೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನತ್ತ ದೃಷ್ಟಿಹಾಯಿಸಿದಾಗ, ಅನಂತರ ಬೇರೆಲ್ಲೂ ನೋಡುವ ಅಗತ್ಯ ತಲೆದೋರಲಿಲ್ಲ.

ಅಕ್ರಮ-ಅನ್ಯಾಯಗಳ ಅಂತ್ಯ

ದೇವನ ಮೇಲೆ ದೃಢವಿಶ್ವಾಸ ಮತ್ತು ಅವನ ದಾಸ್ಯಭಾವನೆಯೇ ಶೋಷಣೆ, ಸುಲಿಗೆ, ದ್ವೇಷ, ಹಗೆತನ ಹಾಗೂ ಅಕ್ರಮ-ಅನ್ಯಾಯಗಳನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ

ಹಿತ ಚಿಂತನೆ, ಅನುಕಂಪ ಮತ್ತು ಸಹೋದರತೆಯ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ದೇವನ ದಾಸ್ಯವು ಮಾನವನಿಂದ ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದನೆಯದಾಗಿ, ತನ್ನ ಭಾವ-ವಿಕಾರಗಳನ್ನು ಆವನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವುದು, ಅವನನ್ನು ಸ್ತುತಿಸುವುದು, ಅವನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುವುದು, ಅವನ ಮುಂದೆ ಕೈಕಟ್ಟಿ ನಿಲ್ಲುವುದು ಮತ್ತು ವಿನೀತ ಭಾವದೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಾಗುವುದು, ಅವನಿಗೆ ಸಾಷ್ಟಾಂಗವೆರಗುವುದು. ಇದನ್ನೇ ಇಬಾದತ್ ಅಥವಾ ದಾಸ್ಯಾರಾಧನೆ ಎನ್ನಲಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ತನ್ನೆಲ್ಲ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನೂ ತನಗೆ ಪ್ರಿಯವಾಗಿರುವ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಬಲಿಯರ್ಪಿಸುವುದು. ಅದರ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ರೂಪ ಜನಸೇವೆಯಾಗಿದೆ. ಜನರಿಗೆ ನೆರವಾಗುವುದು ದೇವನಿಗೆ ನೆರವಾದಂತೆ. ಅವರ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಧಾವಿಸುವುದು ದೇವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬನು ನಿಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಕೈ ಚಾಚಿದಾಗ ಅವನನ್ನು ನೀವು ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ಮರಳಿಸಿದರೆ, ನೀವು ದೇವನ ಕೈಯನ್ನು ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ಮರಳಿಸಿದಂತೆ. ಒಬ್ಬ ರೋಗಿ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಸಹಾಯ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಿದಾಗ ನೀವು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ದೇವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದಂತೆ. ದೇವನನ್ನು ಸಂಪ್ರೀತಗೊಳಿಸಬೇಕಾದರೆ ದೇವನ ದಾಸರನ್ನು ಸಂತೋಷ ಪಡಿಸಬೇಕು, ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿರುವವರು ಸಂತೋಷಗೊಂಡಾಗ ಮಾತ್ರ ದೇವನೂ ಸಂತೋಷಗೊಳ್ಳುವನು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಒಂದು ಸಂಭಾಷಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) ಅತ್ಯಂತ ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ನಿರ್ಣಾಯಕ ದಿನದಂದು ಮನುಷ್ಯನನ್ನುದ್ದೇಶಿಸಿ ಅಲ್ಲಾಹನು ಕೇಳುವನು-ಓ ಆದಮನ ಪುತ್ರನೇ! ನಾನು ರೋಗಿಯಾಗಿದ್ದೆ, ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸಲಿಲ್ಲ,

ಮಾನವ : ಪ್ರಭೂ! ನೀನಂತೂ ಸರ್ವಲೋಕಗಳ ಪರಿಪಾಲಕನಾಗಿರುವೆ. ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಂದರ್ಶಿಸಲಿ?

ಅಲ್ಲಾಹ್ : ನನ್ನೋರ್ವ ದಾಸ ರೋಗಿಯಾಗಿದ್ದನೆಂದು ನಿನಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದೂ ನೀನವನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ, ನೀನು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವನ ಬಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೆ, ಆದಮನ ಪುತ್ರನೇ! ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಊಟ ಕೇಳಿದೆ. ನೀನು ನನಗೆ ಉಣಿಸಲಿಲ್ಲ,

ಮಾನವ : ಪ್ರಭೂ! ನೀನು ಸರ್ವಲೋಕಗಳ ಪಾಲಕನಾಗಿರುವೆ. ನಾನು ಹೇಗೆ ನಿನಗೆ ಉಣಿಸಲಿ?

ಅಲ್ಲಾಹ್ : ನನ್ನೋರ್ವ ದಾಸನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಊಟ ಕೇಳಿದ್ದ, ನಿನಗೆ ನೆನಪಿಲ್ಲವೆ? ನೀನು ಅವನಿಗೆ ಉಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ನೀನು ಅವನಿಗೆ ಉಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ಇಂದು ನೀನು ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ನನ್ನಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ,

ಆದಮನ ಪುತ್ರನೇ! ನಾನು ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನೀರು ಕೇಳಿದೆ. ಆದರೆ ನೀನು ಕುಡಿಸಲಿಲ್ಲ.

ಮಾನವ : ಪ್ರಭೂ! ನೀನಂತೂ ಸರ್ವಲೋಕಗಳ ಪ್ರಭುವಾಗಿರುವೆ. ನಾನು ಹೇಗೆ ನಿನಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸಲಿ?

ಅಲ್ಲಾಹ್ : ನನ್ನೋರ್ವ ದಾಸ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ನೀರು ಕೇಳಿದ್ದ . ಆದರೆ ನೀನು ನೀರು ಕೊಡಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದೆ. ನೀನು ಅವನಿಗೆ ನೀರು ಕುಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅದರ ಪ್ರತಿಫಲವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪಡೆಯುತ್ತಿದ್ದೆ. (ಮುಸ್ಲಿಮ್)

ಅನುಕಂಪದ ಶಿಕ್ಷಣ

ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) 13 ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ಮಕ್ಕಾದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸಂದೇಶ ಪ್ರಚಾರ ನಡೆಸಿದರು. ಈ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ಅವರ ಕೇಂದ್ರೀಯ ವಿಷಯವು ದೇವನ ದಾಸ್ಯ ಮತ್ತು ಮಾನವರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೀತಿ ಹಾಗೂ ಅನುಕಂಪವಾಗಿತ್ತು. ಏಕೆಂದರೆ ಇವೇ ಧರ್ಮದ ಬುನಾದಿಗಳಾಗಿವೆ. ಇತರೆಲ್ಲ ವಿವರಗಳು ಇದರಿಂದಲೇ ಹೊರಡುತ್ತವೆ. ಪ್ರವಾದಿಯವರ ಸಂದೇಶವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದವರಿಗೆ ಅವರ ಪರಲೋಕದ ಯಶಸ್ಸಿನ ಸುವಾರ್ತೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವವರು ಸೋಲುವರೆಂಬ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಎರಡು ಮೂಲಾಧಾರಗಳನ್ನು ಸುಭದ್ರಗೊಳಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಪದೇ ಪದೇ ನಮಾಝ್ ಮತ್ತು ಝಕಾತ್‌ನ ಕಟ್ಟಾಜ್ಞೆ ನೀಡಲಾಯಿತು. ನಮಾಝ್‌ನಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯ ತನ್ನ ದಾಸ್ಯ ಭಾವವನ್ನು ಪ್ರಕಟಿಸುತ್ತಾನೆ. ಝಕಾತ್‌ನ ಮೂಲಕ ತಾನು ಮನುಷ್ಯರ ಹಿತಚಿಂತಕ ಮತ್ತು ಅನುಕಂಪವುಳ್ಳನಾಗಿದ್ದು ತನ್ನ ಗಳಿಕೆಯಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಲ್ಲೆನೆಂಬುದನ್ನು ಘೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಎರಡು ಬುನಾದಿಗಳು ಬಲಿಷ್ಠವಾಗದೆ ಧರ್ಮದ ಸಂಸ್ಥಾಪನೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಮಾಝ್ ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿರುವುದೋ ಅವನಲ್ಲಿ ದಾಸ್ಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿರುವುದು. ಅದೇ ರೀತಿ ಹೃದಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಉನ್ನತ ನೈತಿಕ ಗುಣಗಳು ಬೆಳೆಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಪ್ರೀತಿ-ವಾತ್ಸಲ್ಯದ ಸಂಬಂಧದಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸುವ ದಾರಿ ಇದೊಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ದಯೆ, ಅನುಕಂಪದ ಭಾವನೆಗಳುಂಟಾಗದು. ಅವರು ಪರಸ್ಪರ ತ್ಯಾಗ ಬಲಿದಾನಗಳನ್ನು ಮಾಡಲಾರರು. ಅವರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಾಗುಣ ಉಂಟಾಗಲಾರದು. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಕೌಟುಂಬಿಕ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ನೀಡುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ದೇವನ ವಿಧೇಯ ದಾಸರನ್ನೂ ಮಾನವರ ಹಿತಚಿಂತಕರನ್ನೂ ತಯಾರಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರಾದಾಗ ಧರ್ಮದ ಇತರ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನೀಡಿತು. ಅವುಗಳಂತೆ ನಡೆಯಲು ಅವರಿಗೆ ಸುಲಭವಾಯಿತು. ನಮಾಝ್ ಸಂಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಝಕಾತ್ ಕೊಡುವುದು ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳ ಅತ್ಯುನ್ನತ ಗುಣವೆಂದು ಅದು ಸಾರಿತು. (ಅಲ್ ಮುದ್ದಸ್ಸಿರ್ : 43-44)

ಮಾನವನು ದೇವನ ಆರಾಧಕನೂ ಜನರ ಹಿತಚಿಂತಕನೂ ಆಗುವವರೆಗೆ ಧರ್ಮ ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಹೊರೆಯಾಗಿರುವುದು. ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಅದನ್ನು ಹೊತ್ತು ಅವನು ನಡೆಯಲಾರ.

ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪ ಮತ್ತು ದೇವನ ದಾಸ್ಯಗಳ ಸಂಬಂಧ

ಈ ಎರಡೂ ವಿಷಯಗಳು ಒಂದೇ ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಲೋಚಿಸಿದರೆ ನಿಮಗೆ ತಿಳಿದು ಬರುವುದು. ಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರೇಮದೊಂದಿಗೆ ದೇವನ ಮುಂದೆ ಬಾಗುವುದು, ಅವನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸುವುದು ಒಂದೇ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿಂದ ಕೂಡಿದ್ದು ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕಿಳಿಯುವಾಗ ಅದು ಎರಡು ವಿಭಿನ್ನ ರೂಪ ತಾಳುತ್ತದೆ. ದೇವನ ದಾಸ್ಯವಿರುವಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೀತಿಯಿರುವುದು. ಅನ್ಯಥಾ ದಾಸ್ಯವೇ ಕೃತಕವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುವುದು.

ಬಹುದೇವಾರಾಧಕರು ನಮಾಝ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅದು ಸ್ವಯಂಕೃತವಾಗಿದ್ದು ಆತ್ಮಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿಂದ ಬರಿದಾಗಿದೆಯೆಂದು ಕುರ್‌ಆನ್ ಅವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ನೀಡಿತು. ಅವರು ಬಡವರ ಮತ್ತು ನಿರ್ಗತಿಕರ ಬಗ್ಗೆ ಅನುಕಂಪವಿಲ್ಲದವರು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಉಪಯೋಗದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಯಾರಿಗೂ ನೀಡಲೊಲ್ಲದ ಹೃದಯಿಗಳು ಎಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಪುರಾವೆಯಾಗಿ ತೋರಿಸಿತು(ಅಲ್ ಮಾವೂನ್). ಬಡವರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದು ನಮಾಝ್‌ನ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿದೆ. ಒಂದು ಇದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಇರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಊಹಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಅವೆರಡೂ ಒಂದೇ ಸ್ರೋತದಿಂದ ಹೊರಟದ್ದು. ದೇವನನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸು ವವನು ಮನುಷ್ಯರ ಸಂಕಷ್ಟದಿಂದ ಪರಿತಪಿಸಲೇಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ದೇವನ ದಾಸ್ಯ ಮತ್ತು ಮಾನವರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪವನ್ನು ಕುರ್‌ಆನ್ ಜೊತೆ ಜೊತೆಯಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಿದೆ. ಎರಡಕ್ಕೂ ಸಮಾನ ಮಹತ್ವ ನೀಡಿದೆ. ಅವೆರಡೂ ಪರಸ್ಪರ ಪೂರಕವಾಗಿವೆ. ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪಕ್ಕೆ ಆರಾಧನೆಗಳ ಸ್ಥಾನ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವರೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪಗಳು ದೇವನೊಂದಿಗಿರುವ ಸಂಬಂಧದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ.

ಉಪವಾಸವ್ರತವು ಅಪ್ಪಟ ಆರಾಧನಾ ಕರ್ಮವಾಗಿದೆ. ದೇವನಿಗಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಮನುಷ್ಯ ಹಸಿವು-ಬಾಯಾರಿಕೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ವಿಕಾರಗಳಿಗೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಸಂಕಷ್ಟ ಪೀಡಿತ ಜನರಿಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವುದನ್ನು, ಅವರ ಹಿತ ಬಯಸುವುದನ್ನು ಆರಾಧನೆಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿ ಕುರ್‌ಆನ್ ಪರಿಗಣಿಸಿರುವುದನ್ನು ನೀವು ಕಾಣುವಿರಿ.

ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ತಾಯಿಯೆಂದು ಹೇಳಿದವನ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದ ಕುರಿತು ಕುರ್‌ಆನ್ ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

اَلَّذِيْنَ يُظٰهِرُوْنَ مِنْكُمْ مِّنْ نِّسَآئِهِمْ مَّا هُنَّ اُمَّهٰتِهِمْ ۗ اِنْ اُمَّهٰتُهُمْ اِلَّا الّٰٓـئِىْ وَلَدْنَهُمْ ۗ وَاِنَّهُمْ لَيَقُوْلُوْنَ مُنْكَرًا مِّنَ الْقَوْلِ وَزُوْرًا ۗ وَاِنَّ اللّٰهَ لَعَفُوٌّ غَفُوْرٌ ۝٢ وَالَّذِيْنَ يُظٰهِرُوْنَ مِنْ نِّسَآئِهِمْ ثُمَّ يَعُوْدُوْنَ لِمَا قَالُوْا فَتَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ مِّنْ قَبْلِ اَنْ يَّتَمَآسَّا ۗ ذٰلِكُمْ تُوْعَظُوْنَ بِهٖ ۗ وَاللّٰهُ بِمَا تَعْمَلُوْنَ خَبِيْرٌ ۝٣

''ನಿಮ್ಮ ಪೈಕಿ ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯರನ್ನು 'ಝಿಹಾರ್' ಮಾಡುವವರ ಪತ್ನಿಯರು ಅವರ ತಾಯಂದಿರಲ್ಲ, ಅವರನ್ನು ಹೆತ್ತವರೇ ಅವರ ತಾಯಂದಿರು. ಇವರು ಅತ್ಯಂತ ಅಪ್ರಿಯ ಹಾಗೂ ಸುಳ್ಳಾದ ಒಂದು ಮಾತನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಾಹನು ಬಹಳ ಮನ್ನಿಸುವವನೂ ಮಹಾ ಕ್ಷಮಾಶೀಲನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ. ತಮ್ಮ ಪತ್ನಿಯರನ್ನು 'ಝಿಹಾರ್' ಮಾಡಿದವರು ಅನಂತರ ತಾವು ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನಿಂದ ಮರಳಿದರೆ ಅವರು ಪರಸ್ಪರರನ್ನು ಸ್ಪರ್ಶಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಒಬ್ಬ ಗುಲಾಮನನ್ನು ವಿಮೋಚಿಸಬೇಕಾಗುವುದು. ಹೀಗೆ ನಿಮಗೆ ಉಪದೇಶ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ನೀವು ಮಾಡುವುದೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಲ್ಲಾಹನು ಅರಿತಿರುವನು.'' (ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 58:2-3)

ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮುರಿಯುವುದರ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವನ್ನು ಕುರ್‌ಆನ್ ಈ ರೀತಿ ವಿವರಿಸಿದೆ.

لَا يُؤَاخِذُكُمُ اللّٰهُ بِاللَّغْوِ فِىْٓ اَيْمَانِكُمْ وَلٰكِنْ يُّؤَاخِذُكُمْ بِمَا عَقَّدْتُّمُ الْاَيْمَانَ ۚ فَكَفَّارَتُهٗٓ اِطْعَامُ عَشَرَةِ مَسٰكِيْنَ مِنْ اَوْسَطِ مَا تُطْعِمُوْنَ اَهْلِيْكُمْ اَوْ كِسْوَتُهُمْ اَوْ تَحْرِيْرُ رَقَبَةٍ ۗ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلٰثَةِ اَيَّامٍ ۗ ذٰلِكَ كَفَّارَةُ اَيْمَانِكُمْ اِذَا حَلَفْتُمْ ۗ وَاحْفَظُوْٓا اَيْمَانَكُمْ ۗ كَذٰلِكَ يُبَيِّنُ اللّٰهُ لَكُمْ اٰيٰتِهٖ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُوْنَ ۝٨٩

''ನೀವು ಮಾಡುವ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಶಪಥಗಳಿಗಾಗಿ ಅಲ್ಲಾಹನು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹಿಡಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನೀವು ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಮಾಡುವ ಶಪಥಗಳ ಕುರಿತು ಅವನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿ ವಿಚಾರಣೆ ನಡೆಸುವನು. (ಇಂತಹ ಶಪಥಗಳನ್ನು ಮುರಿದುದಕ್ಕೆ) ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಿ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ದರಿದ್ರರಿಗೆ, ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳಿಗೆ ಕೊಡುವಂತಹ ಮಧ್ಯಮ ತರಗತಿಯ ಊಟ ಕೊಡಿರಿ ಅಥವಾ ಅವರಿಗೆ ಬಟ್ಟೆಯುಡಿಸಿರಿ ಅಥವಾ ಒಬ್ಬ ಗುಲಾಮನನ್ನು ವಿಮೋಚನೆಗೊಳಿಸಿರಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಇಲ್ಲದವನು ಮೂರು ದಿನಗಳ ಉಪವಾಸ ವ್ರತವನ್ನಾಚರಿಸಬೇಕು. ನೀವು ಶಪಥ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಮುರಿದುದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಶಪಥಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಿದು. ನಿಮ್ಮ ಶಪಥಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಿರಿ. ಈ ರೀತಿ ನೀವು ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸುವವರಾಗಬಹುದೆಂದು ಅಲ್ಲಾಹನು ತನ್ನ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ನಿಮಗೆ ವಿವರಿಸುತ್ತಾನೆ.'' (ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 5:89)

ಹಜ್ಜ್ ತಮತ್ತುಅ್ ಮಾಡಬಯಸುವವನು ಬಲಿ ನೀಡಬೇಕು, ಬಲಿಮೃಗ ಸಿಗದಿದ್ದರೆ ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಉಪವಾಸ ಆಚರಿಸಬೇಕು.

وَاَتِمُّوا الْحَجَّ وَالْعُمْرَةَ لِلّٰهِ ۚ فَاِنْ اُحْصِرْتُمْ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۚ وَلَا تَحْلِقُوْا رُءُوْسَكُمْ حَتّٰى يَبْلُغَ الْهَدْيُ مَحِلَّهٗ ۚ فَمَنْ كَانَ مِنْكُمْ مَّرِيْضًا اَوْ بِهٖٓ اَذًى مِّنْ رَّاْسِهٖ فَفِدْيَةٌ مِّنْ صِيَامٍ اَوْ صَدَقَةٍ اَوْ نُسُكٍ ۚ فَاِذَآ اَمِنْتُمْ ۗ فَمَنْ تَمَتَّعَ بِالْعُمْرَةِ اِلَى الْحَجِّ فَمَا اسْتَيْسَرَ مِنَ الْهَدْيِ ۚ فَمَنْ لَّمْ يَجِدْ فَصِيَامُ ثَلٰثَةِ اَيَّامٍ فِى الْحَجِّ وَسَبْعَةٍ اِذَا رَجَعْتُمْ ۗ تِلْكَ عَشَرَةٌ كَامِلَةٌ ۗ ذٰلِكَ لِمَنْ لَّمْ يَكُنْ اَهْلُهٗ حَاضِرِى الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ ۚ وَاتَّقُوا اللّٰهَ وَاعْلَمُوْٓا اَنَّ اللّٰهَ شَدِيْدُ الْعِقَابِ ﴿١٩٦﴾

''ಅಲ್ಲಾಹನ ಸಂತುಷ್ಟಿಗಾಗಿ 'ಹಜ್ಜ್' ಮತ್ತು 'ಉಮ್ರಾ'ಗಳ ಸಂಕಲ್ಪ ಮಾಡಿದಾಗ ಅದನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿರಿ. ನೀವೆಲ್ಲಾದರೂ ಸುತ್ತುವರಿಯಲ್ಪಟ್ಟಾಗ ನಿಮಗೊದಗಿರುವ ಬಲಿಯನ್ನು ಅಲ್ಲಾಹನ ಸನ್ನಿಧಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಿರಿ ಮತ್ತು ಬಲಿಯು ತನ್ನ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ತಲುಪುವ ತನಕ ನಿಮ್ಮ ತಲೆ ಬೋಳಿಸಬೇಡಿರಿ. ಆದರೆ ರೋಗಿಯಾಗಿರುವ ಅಥವಾ ಶಿರೋಬಾಧೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ತಲೆ ಬೋಳಿಸಿಕೊಂಡಾತನು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಪವಾಸಗಳನ್ನಾಚರಿಸಬೇಕು ಅಥವಾ ದಾನ ಕೊಡಬೇಕು ಅಥವಾ ಬಲಿಯರ್ಪಿಸಬೇಕು. ಅನಂತರ ನಿಮಗೆ ನೆಮ್ಮದಿಯೊದಗಿದಾಗ, (ಮತ್ತು ನೀವು ಹಜ್ಜ್‌ಗಿಂತ ಮುಂಚಿತವಾಗಿ ಮಕ್ಕಾ ತಲುಪಿದರೆ) 'ಹಜ್ಜ್'ನ ಕಾಲ ಬರುವ ತನಕ 'ಉಮ್ರಾ'ದಿಂದ ಫಲ ಪಡೆಯುವಾತನು ತನ್ನ ಶಕ್ತ್ಯಾನುಸಾರ ಬಲಿಯನ್ನರ್ಪಿಸಬೇಕು. ಬಲಿಯೊದಗದಿದ್ದರೆ, ಮೂರು ದಿನಗಳ ಉಪವಾಸವನ್ನು 'ಹಜ್ಜ್' ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಏಳು ದಿನಗಳ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಸ್ವಗೃಹಕ್ಕೆ ತಲುಪಿದ ಬಳಿಕವೂ ಹೀಗೆ ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಉಪವಾಸವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಆಚರಿಸಬೇಕು. ಈ ರಿಯಾಯಿತಿಯು ಮಸ್ಜಿದುಲ್ ಹರಾಮ್‌ನ ಸಮೀಪದ ನಿವಾಸಿಗಳಲ್ಲದವರಿಗಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಾಹನ ಈ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸದಿರಿ. ಅಲ್ಲಾಹ್ ಕಠಿಣವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸುವವನೆಂಬುದನ್ನು ನೀವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು.'' (ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 2:196)

ಈ ಆಜ್ಞೆಗಳಲ್ಲಿ ದಾಸ್ಯ ವಿಮೋಚನೆಗೆ, ಬಡವರಿಗೆ ಉಣಬಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ, ಅವರಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ತೊಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರಾಣಬಲಿ ನೀಡುವುದಕ್ಕೆ ಉಪವಾಸ ವ್ರತದ ಸ್ಥಾನ ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

ಆರಾಧನೆಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಪದೋಷವುಂಟಾದರೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಿ ಜನರೊಂದಿಗೆ ಅನುಕಂಪ ತೋರಿಸಬೇಕು. ಇಹ್ರಾಮ್‌ನ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆಬೋಳಿಸಬಾರದು. ಆದರೆ ಕಾರಣಾಂತರಗಳಿಂದ ತಲೆಕೂದಲು ಕತ್ತರಿಸಿದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಉಪವಾಸ ವ್ರತ ಆಚರಿಸುವುದು,

ಪ್ರಾಣಿ ಬಲಿ ನೀಡುವುದು ಅಥವಾ ದಾನ ಧರ್ಮ ಮಾಡುವುದು ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗಿದೆ. **(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 2:196)**

ರಮಝಾನಿನ ಉಪವಾಸಗಳ ಬಳಿಕ ಫಿತ್ರ್‌ಝಕಾತ್ ನೀಡುವುದನ್ನು ಕಡ್ಡಾಯಗೊಳಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅದು ಉಪವಾಸದ ವೇಳೆ ಉಂಟಾದ ಪ್ರಮಾದಗಳು ಮತ್ತು ವ್ಯರ್ಥ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿದೆ. (ಅಬೂದಾವೂದ್)

ವೃದ್ಧಾಪ್ಯ ಅಥವಾ ಕಾಯಿಲೆಯ ಕಾರಣ ಉಪವಾಸ ಆಚರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದವರು ಅದರ ಬದಲು ಬಡವರಿಗೆ ಊಟ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಆದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ.

ದೇವಾನುಗ್ರಹಗಳ ಪ್ರಜ್ಞೆ

ಆರಾಧನೆಗಳಿಗೆ ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪದೊಂದಿಗೆ ಗಾಢ ಮತ್ತು ನಿಕಟ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಇದು ಪುರಾವೆಯಾಗಿದೆ. ಮಾನವರು ದೇವನ ಅನುಗ್ರಹಗಳು ಮತ್ತು ಉಪಕಾರಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುವುದು, ಕೃತಜ್ಞತಾಭಾವವು ಅವನ ಹೃದಯವನ್ನು ಆವರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ದೇವನ ಮುಂದೆ ಅಯಾಚಿತವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಿಬಿಡುವುದು ಆರಾಧನೆಯ ತಿರುಳಾಗಿದೆ. ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪದಲ್ಲಿ ಇದೇ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯಿದೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ನೀಡಿದಂತಹ ಕಣ್ಣು, ನಾಲಗೆ, ಮನ-ಮಸ್ತಿಷ್ಕಗಳು ಹಾಗೂ ಬದುಕಲು ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳು ಇತರ ಜೀವಿಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲ, ಇತರರಿಗೆ ಜೀವಿಸಲು ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯೂ ಲಭ್ಯವಿಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುವಾಗ ಅವನು ದೇವನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಸಲ್ಲಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಸೊತ್ತಿನಿಂದ ಒಂದಂಶವನ್ನು ಅವರಿಗಾಗಿ ತೆಗೆದಿರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇಂದು ನಾನು ಈ ಅಪೇಕ್ಷಿತ ದಾಸರಿಗೆ ನೆರವಾದರೆ ನಿರ್ಣಾಯಕ ದಿನದಂದು ದೇವನು ನನ್ನ ಅಗತ್ಯಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವನು. ಇಂದು ನಾನು ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಬಟ್ಟೆ ತೊಡಿಸಿದರೆ ಅಂದು ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ನಗ್ನತೆಯಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವನು. ಒಬ್ಬನ ಹಸಿವು ನೀಗಿಸಿದರೆ ಅಂದು ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಪಾರುಗೊಳಿಸುವನು ಎಂದವನು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ.

ದೇವನ ಈ ಅನುಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲ ಸಿಕ್ಕಿದ ಬಳಿಕ ಅವನಲ್ಲಿ ಈ ಭಾವನೆಗಳು ಮೂಡದಿದ್ದರೆ ಅದರ ಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ಅವನಲ್ಲಿಲ್ಲವೆಂದರ್ಥ. ದೇವವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲದವನು ತನ್ನ ಮತ್ತು ಪ್ರಪಂಚದ ಎಲ್ಲ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳನ್ನು ದೇವನ ಕೊಡುಗೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಈ ಅನುಗ್ರಹಭರಿತ ವಿಶಾಲ ಪ್ರಪಂಚವು ಆಕಸ್ಮಾತ್ ಉಂಟಾಗಿದ್ದು, ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳಿಂದ ಅವನು ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುತ್ತಿರುವುದೂ ಆಕಸ್ಮಿಕವಾಗಿದೆ. ಈ ಭಾವನೆಯು ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ಪ್ರೀತಿ-ಕರುಣೆಯನ್ನು ಅಳಿಸಿ ಹಾಕುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲ ಯಾರೂ

ಕೊಟ್ಟದ್ದಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದರಲ್ಲೂ ಯಾವುದೇ ಪಾಲಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಬಹುದೇವತ್ವವಾದಿಗಳು ದೇವನನ್ನು ನಂಬುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಬಗೆಗಿನ ಅವರ ಕಲ್ಪನೆಯು ಅಸ್ಪಷ್ಟವೂ ಗೊಂದಲಮಯವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ದೇವನ ಅನುಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಅರಿಯುವಷ್ಟು ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಂಟು ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕುರ್‌ಆನ್ ಮಾನವನಿಗೆ, ನಿನಗೆ ಈ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೆಲ್ಲವೂ ದೇವನ ವತಿಯಿಂದಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಅವನ ದಾಸರ ಹಕ್ಕೂ ಇದೆಯೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆ.

أَلَمْ نَجْعَل لَّهُۥ عَيْنَيْنِ ﴿٨﴾ وَلِسَانًا وَشَفَتَيْنِ ﴿٩﴾ وَهَدَيْنَٰهُ ٱلنَّجْدَيْنِ ﴿١٠﴾ فَلَا ٱقْتَحَمَ ٱلْعَقَبَةَ ﴿١١﴾ وَمَآ أَدْرَىٰكَ مَا ٱلْعَقَبَةُ ﴿١٢﴾ فَكُّ رَقَبَةٍ ﴿١٣﴾ أَوْ إِطْعَٰمٌ فِى يَوْمٍ ذِى مَسْغَبَةٍ ﴿١٤﴾ يَتِيمًا ذَا مَقْرَبَةٍ ﴿١٥﴾ أَوْ مِسْكِينًا ذَا مَتْرَبَةٍ ﴿١٦﴾

''ನಾವು ಅವನಿಗೆ ಎರಡು ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ನಾಲಗೆಯನ್ನೂ ಎರಡು ತುಟಿಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲವೇ? ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಎರಡು ಸುಸ್ಪಷ್ಟ ದಾರಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡಲಿಲ್ಲವೇ? ಆದರೆ ಅವನು ದುರ್ಗಮ ಏರನ್ನು ಏರುವ ಸಾಹಸವನ್ನೇ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಆ ದುರ್ಗಮ ಏರು ಏನೆಂದು ನಿಮಗೇನು ಗೊತ್ತು? ಯಾವುದಾದರೂ ಕೊರಳನ್ನು ದಾಸ್ಯ ಬಂಧನದಿಂದ ವಿಮೋಚಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಹಸಿವಿನ ದಿನ, ಹಸಿದ ಆಪ್ತ ಅನಾಥನಿಗೆ ಅಥವಾ ದಿಕ್ಕೆಟ್ಟ ದರಿದ್ರನಿಗೆ ಉಣ ಬಡಿಸುವುದು.'' **(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 90: 8-16)**

ಅನುಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲ ದೇವನ ವತಿಯಿಂದಾಗಿರುತ್ತವೆಯೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಕೃತಜ್ಞತಾ ಭಾವವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಅವನನ್ನು ಇತರರ ಪಾಲಿಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಮತ್ತು ಹಿತಚಿಂತಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಇತರರಿಗೆ ನೀಡುವಾಗ ತಾನು ಉಪಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೆಲ್ಲವೂ ದೇವನ ಅನುಗ್ರಹ ಮತ್ತು ಉಪಕಾರಗಳೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ಅನುಗ್ರಹಗಳೆಲ್ಲ ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನದಿಂದ ಲಭಿಸಿದ್ದಲ್ಲ, ಅದು ನನ್ನಿಂದ ಕಸಿಯಲ್ಪಡಲೂಬಹುದು ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆಗ ಅವನು ಅದನ್ನು ಕೂಡಿ ಹಾಕಲು ಯೋಚಿಸದೆ, ಅದು ದೇವನ ಕೊಡುಗೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಅವನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲು ಮುಂದಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಇಸ್ಲಾಮಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ, ಇದೇ ಸ್ಫೂರ್ತಿಗೆ ನಿಜವಾದ ನೆಲೆ ಬೆಲೆಯಿರುವುದು. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಾನವ ಏನೇ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರೂ ಭೋರ್ಗಲ್ಲ ಮೇಲೆ ಮಳೆಗರೆದಂತೆ ಅದನ್ನು ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಜಾಗ್ರತಗೊಳಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿಯ ನಿಯಮಗಳಾವುವು ಮತ್ತು ಅಕ್ರಮ ಎಲ್ಲಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇತರರೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹರಿಸಬೇಕು. ಅವರ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ನಿರರ್ಥಕಗೊಳಿಸುವ ವಿಧಾನ ಯಾವುದು ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಅದು ನಿಖರವಾಗಿ ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯವಹಾರಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿರುವುದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸಲು ವ್ಯಕ್ತಿಗೂ ಸಮಾಜಕ್ಕೂ ಸುಲಭವಾಗುತ್ತದೆ.

ದೇವನ ಮೇಲಿನ ದೃಢ ಸಂಬಿಕೆ ಮತ್ತು ಅವನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಬಂಧಗಳಿಗೂ ಇತರ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗುವ ಸಂಬಂಧಗಳಿಗೂ ಭೂಮ್ಯಾಕಾಶಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳು ದೇವನ ಆಜ್ಞೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮುರಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಎರಡನೆಯ ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳು ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೂ ಮುರಿಯಬಹುದು. ದೇವನನ್ನು ನಂಬುವವನು ಅವನು ನಿಭಾಯಿಸಲು ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದ ಎಲ್ಲ ಸಂಬಂಧಗಳಿಗೂ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ನಿರ್ಬಂಧಿತನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅದು ಅವನಿಗೆ ಹಿಡಿಸಿದರೂ ಹಿಡಿಸದೆ ಇದ್ದರೂ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ನ್ಯಾಯವಾದರೂ ಅನ್ಯಾಯವಾದರೂ ಸರಿ. ದೇವನನ್ನು ನಂಬದವನು ಅವನಿಗೆ ನಷ್ಟವಾಗುವುದಾದರೆ ಎಲ್ಲ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಮುರಿಯ ಬಲ್ಲನು. ಲಾಭವಾಗುವುದಾದರೆ ತನ್ನ ಆಪ್ತನಿಗೂ ಮೋಸ ಮಾಡಬಲ್ಲನು. ಅವನಲ್ಲಿ ವಿಚಾರಣೆಯ ದಿನದ ಭಯವಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಎಂತಹ ದ್ರೋಹವೆಸಗಿದರೂ ಅದು ಅವನಿಂದ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಲ್ಲ. ಆದರೆ ಓರ್ವ ನೈಜ ವಿಶ್ವಾಸಿ ತನ್ನ ವೈರಿಗೂ ಮೋಸ ಮಾಡಲಾರನು, ದ್ರೋಹವೆಸಗಲಾರನು. ಏಕೆಂದರೆ ದೇವನು ಅವನನ್ನು ಅದರಿಂದ ತಡೆಯುತ್ತಾನೆ.

ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪದ ಆರಂಭ

ಮಾನವನು ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪದ ಭಾವನೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಕಾರ್ಯರಂಗಕ್ಕಿಳಿದಾಗ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲು ಅವನಿಗೆ ಪತ್ನಿ-ಮಕ್ಕಳು, ತಂದೆ-ತಾಯಿಯರು, ಸಹೋದರ-ಸಹೋದರಿಯರು, ನೆರೆಕರೆಯವರು ಮತ್ತು ಸಂಬಂಧಿಕರು ಎದುರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವರೊಂದಿಗೇ ಅವನು ಸದಾ ಇರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧಿಕರೇ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸದ್ವರ್ತನೆ ಮತ್ತು ಸೇವೆಗೆ ಅರ್ಹರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವನು ಇತರರ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ.

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಂದು ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) ಅವರಲ್ಲಿ, ನನ್ನ ಬಳಿ ಬಂದು ದೀನಾರ್(ನಾಣ್ಯ) ಇದೆ. ಅದನ್ನು ಯಾರ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡಲಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ ಪ್ರವಾದಿಯವರು ನಿನ್ನ ಮೇಲೆಯೇ ಖರ್ಚು ಮಾಡು ಎಂದರು. ಆತ ಹೇಳಿದ-ನನ್ನ ಬಳಿ ಇನ್ನೊಂದು ದೀನಾರ್ ಇದೆ. ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) ಹೇಳಿದರು-ಅದನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡು.

ಆತ ಹೇಳಿದ-ಇನ್ನೂ ಒಂದು ದೀನಾರ್ ಇದೆ. ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) ಹೇಳಿದರು-ಅದನ್ನು ನಿನ್ನ ಪತ್ನಿಯ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡು. ಆತ ಹೇಳಿದ -ಮತ್ತೂ ಒಂದು ದೀನಾರ್ ಇದೆ. ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) ಹೇಳಿದರು-ಅದನ್ನು ನಿನ್ನ ಗುಲಾಮನ ಮೇಲೆ ಖರ್ಚು ಮಾಡು. ಆತ ಹೇಳಿದ-ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಇದೆ. ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) ಹೇಳಿದರು-ಅದನ್ನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನಿನಗೇ ತಿಳಿದಿದೆ. **(ಅಬೂದಾವೂದ್, ನಸಾಈ)**

ಮಾನವನು ತನ್ನ ಆಪ್ತ ಬಂಧುಗಳ ಮೇಲೆ ಸದ್ವರ್ತನೆ ಮತ್ತು ಅನುಕಂಪವನ್ನು ತೋರಬೇಕು. ಇದು ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆಯಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಆಪ್ತರಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು ಅವನಿಗೆ ಹೊರೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕೆ ಅವನಿಗೆ ಒಳಗಿನಿಂದಲೇ ಪ್ರೇರಣೆ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಗೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಕಾನೂನಿನ ಸ್ಥಾನ ನೀಡಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಅದನ್ನೇ ಪಾಲಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಮಾನವನ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿರುವ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಅವನ ಹತ್ತಿರದ ಮತ್ತು ಸುಖ-ದುಃಖಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾಗುವವರೇ ಅತಿ ಹೆಚ್ಚು ಅರ್ಹರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬನ ತಂದೆ ಹಸಿವಿನಿಂದ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಅವನು ಇತರರ ಮೇಲೆ ಮಾನವೀಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂಬ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವಂತಿಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾನವೀಯ ಸಂಬಂಧವೂ ಇದೆ, ಕುಟುಂಬ ಸಂಬಂಧವೂ ಇದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ ಸದ್ವರ್ತನೆಗೆ ತಂದೆ ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಹರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರವಾದಿ(ಸ) ಹೇಳಿದರು. ''ಬೇಡುವವನಿಗೆ ನೀಡುವುದು ದಾನವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಆಪ್ತ ಬಂಧುವಿಗೆ ನೀಡುವುದು ದಾನವೂ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸಂಬಂಧವೂ ಆಗಿದೆ.''

(ಅಹ್ಮದ್, ತಿರ್ಮಿದಿ, ನಸಾಈ, ಇಬ್ನುಮಾಜಃ)

ಸಂಬಂಧಿಕರೊಂದಿಗೆ ಸದ್ವರ್ತನೆ ತೋರಿದರೆ ಇಮ್ಮಡಿ ಪುಣ್ಯವಿದೆಯೆಂದು ಇದರರ್ಥ. ಇದರ ಪ್ರಯೋಜನವೇನೆಂದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ತನ್ನನ್ನು ಅಸಹಾಯಕ, ವಿವಶ ಮತ್ತು ನಿರ್ಗತಿಕನೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಏಕೆಂದರೆ ಸಹಾಯ-ಸಹಕಾರ ನೀಡುವ ಒಂದು ವರ್ಗವೇ ಅವನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನಲ್ಲಿರುತ್ತವೆ. ತಂದೆ ಮಗನ ಸಹಾಯಕನಾದರೆ, ಮಗ ತಂದೆಯ ಸಹಾಯಕನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಸಹೋದರ ಸಹೋದರನಿಗೆ ನೆರವು ನೀಡುವವನಾದರೆ, ಸಂಬಂಧಿಕನು ಸಂಬಂಧಿಕನ ಹಕ್ಕು ನೀಡುವವನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಈ ವಿಶ್ವಾಸವು ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಪ್ರಬಲ ಶಕ್ತಿ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪದ ವ್ಯಾಪ್ತಿ

ಪ್ರೇಮ-ಅನುಕಂಪಕ್ಕೆ ಅರ್ಹರಾದವರನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅದರ ಹೊರಗಿರುವವರಿಗೆ ಅದರ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಇದರರ್ಥವಲ್ಲ ಅಥವಾ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪೆಂದು

ಭಾವಿಸುತ್ತದೆಂದೂ ಅಲ್ಲ, ಮಾನವನಿಗೆ ಅತಿ ಹತ್ತಿರದವರು ಅವನ ಸಂಪತ್ತಿನಿಂದ ವಂಚಿತರಾಗಬಾರದೆಂದೇ ಆಗಿದೆ. ಅನ್ಯಥಾ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಅನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯಿಲ್ಲದೆ ಪರದಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಸಮಾಜದ ಇನ್ನು ಕೆಲವರು ಸಿರಿ-ಸಂಪತ್ತಿನ ಆಧಿಕ್ಯದಿಂದ ಐಶಾರಾಮದ ಜೀವನ ನಡೆಸುವುದು ಮಾನವೀಯತೆಗೆ ಅವಮಾನವೆಂದು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಇಡೀ ಸಮಾಜದ ನಿರ್ಮಾಣವನ್ನು ಮಾನವೀಯತೆಯ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತದೆ. ಮಿತ್ರ-ಶತ್ರು, ತನ್ನವ-ಪರಕೀಯ, ಪರಿಚಿತ-ಅಪರಿಚಿತ, ಸ್ವದೇಶದವ-ಪರದೇಶದವ ಎಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲರೊಂದಿಗೂ ಉತ್ತಮವಾಗಿ ವರ್ತಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಬೋಧನೆಯಾಗಿದೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಮಾನವನೆಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಮೂಲ್ಯ ಸಂಪತ್ತಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ಅಳಿದು ಹೋಗುವುದನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ, ಆದ್ದರಿಂದ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಸಂಕಷ್ಟದಿಂದ ಪಾರುಗೊಳಿಸಲು ಗರಿಷ್ಠ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದು ಅದು ಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ಅನ್ಯಥಾ ದೇವನ ಒಂದು ಅನುಗ್ರಹವನ್ನು ಅಳಿಸಿ ಹಾಕಿದ ಅಪರಾಧಿಯಾಗಿ ಅವನು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಡುವನು.

ಅಕ್ರಮವು ಯಾವಾಗಲೂ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಸಂಪತ್ತಿನೊಂದಿಗಿರುತ್ತದೆ. ಅಧಿಕಾರ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಆತ ತನ್ನನ್ನು ನಿರಂಕುಶನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ತನ್ನ ಅಧೀನದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಆಡು ಕುರಿಗಳಂತೆ ಕೊಯ್ಯತೊಡಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಅತಿಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಮೂರು ವರ್ಗದವರು ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ. ಸ್ತ್ರೀಯರು, ಗುಲಾಮರು, ಮತ್ತು ಪ್ರಜೆಗಳು. ಇವರಿಗೆ ಗುಲಾಮತನ ಮತ್ತು ಪರಾಧೀನತೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿ ಅವರ ಹಕ್ಕೇ ಆಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಸ್ತ್ರೀಯು ಸಂಪೂರ್ಣ ಮರ್ದಿತಳಾಗಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸದ ಯಾವ ಅಸ್ತ್ರವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸ್ತ್ರೀಯನ್ನು ಪುರುಷನ ಒಂದು ಭಾಗವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿತು. ಸ್ತ್ರೀಯ ಮೇಲೆ ಪುರುಷನ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಅದು ಸ್ವಯಂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಯೆಂದು ಸಾರಿತು. ಗುಲಾಮತನದ ಕುರುಹುಗಳು ಕೆಲವು ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಈಗಲೂ ಇವೆ. ಅದನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅದರ ಭೂತಕಾಲ ಹೇಗಿತ್ತೆಂಬುದನ್ನು ಅಂದಾಜಿಸಬಹುದು. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಒಡೆಯ-ಗುಲಾಮರ ನಡುವೆ ಸಹೋದರ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸಿತು. ನೀನು ಉಣ್ಣುವುದನ್ನು ಗುಲಾಮನಿಗೂ ಉಣಿಸು, ನೀನು ಉಡುವುದನ್ನು ಗುಲಾಮನಿಗೂ ತೊಡಿಸು ಎಂದು ಅದು ಯಜಮಾನನಿಗೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿತು. ರಾಜ ಮತ್ತು ಪ್ರಜೆಯ ಸಂಬಂಧವೂ ಒಡೆಯ ಮತ್ತು ಗುಲಾಮನಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ, ಮಾನವರ ಒಂದು ವರ್ಗವು ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಗವನ್ನು ತನ್ನ ಸೇವೆಗಾಗಿ ಮೀಸಲಿರಿಸಿತ್ತು. ಇಸ್ಲಾಮ್ ರಾಜ-ಪ್ರಜೆಯ ಈ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಅಳಿಸಿಹಾಕಿತು. ಆಡಳಿತವೆಂಬುದು ಸೇವೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಸರಾಗಿದೆ. ಆಡಳಿತಗಾರನು ಪ್ರಜೆಗಳ ಸೇವಕನೇ ಹೊರತು ಯಜಮಾನನಲ್ಲವೆಂದು ಸಾರಿತು.

ದೇವನ ಕಾನೂನು

ದೇವನೇ ಕಾನೂನು ನಿರ್ಮಾಪಕ

ಕಾನೂನು, ಜನರ ಮೇಲೆ ಅಧಿಕಾರ ಚಲಾಯಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಅದು ಅವರ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಡಿವಾಣ ಹಾಕುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವರ ಕಾರ್ಯವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತದೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲಿ ದೇವನ ಕಾನೂನು ಮಾತ್ರ ನ್ಯಾಯಸಮ್ಮತವಾಗಿದೆ. ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಆಜ್ಞೆ ನೀಡುವ ಅಥವಾ ಅದರಿಂದ ತಡೆಯುವ ಅಧಿಕಾರ ದೇವನಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇರುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಸರ್ವ ಅಧಿಕಾರ ಮತ್ತು ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಅವನದೇ ಆಗಿದೆ. ಮಾನವರೆಲ್ಲ ಸಮಾನ ಸ್ಥಾನಮಾನದವರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಯಾರಿಗೂ ಯಾರ ಮೇಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಚಲಾಯಿಸಲು ಯಾರಾದರೂ ಬಯಸಿದರೆ ಅವನು ದೇವನ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬನು ಯಾರದಾದರೂ ಆಜ್ಞೆಯ ಮುಂದೆ ತಲೆಬಾಗಿದರೆ ಅವನು ಸ್ವಯಂ ತನ್ನನ್ನು ಅಪಮಾನಿಸುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಮರಣವನ್ನು ಘೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ ದೇವನ ಆಜ್ಞೆ ಮಾತ್ರ ಶಾಸನವಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ರಾಜನ ಆದೇಶಕ್ಕೆ, ಒಂದು ವರ್ಗದ, ಸಂಘಟನೆಯ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಒಂದು ಜನಾಂಗದ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿಗೆ ಕಾನೂನಿನ ಸ್ಥಾನವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನು ತಾನಾಗಿಯೇ ಮಾಡಿರುವ ಎಲ್ಲ ಕಾನೂನು ಕಟ್ಟಳೆಗಳನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮ್ ತಪ್ಪೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ಜನರನ್ನು ದೇವನ ಅನುಸರಣೆಯ ಬದಲು ತನ್ನ ದಾಸ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ಕರೆಯುವ ಯಾರಿಗೂ ಅದು ಈ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ನೀಡಲು ತಯಾರಿಲ್ಲ.

ಇಸ್ಲಾಮೀ ಕಾನೂನಿನ ಸಮಗ್ರತೆ

ದೇವನನ್ನು ಕಾನೂನು ನಿರ್ಮಾಪಕನೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಬಳಿಕ ಅದನ್ನು ಕೇವಲ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸದೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಅವನ ಕಾನೂನಿನ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ದೇವನೊಂದಿಗೆ ಮಾನವನ ಸಂಬಂಧವು ಕೇವಲ ಪೇಟೆ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿರುವುದಲ್ಲ . ಬದಲಾಗಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧ ಜೋಡಿಸುತ್ತದೆ. ಮೊದಲು ಅವನು ದೇವನನ್ನು ತನ್ನ ಭಾವ-ವಿಕಾರಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಾನೆ. ತರುವಾಯ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ರಂಗದಲ್ಲಿ

ಅವನನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾನೆ. ಭಾವನೆಯ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವನು ದೇವನನ್ನು ಕಾಣದಿದ್ದರೆ ಜೀವನದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಅವನಿಗೆ ಸಿಗಲಾರನು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಕಾನೂನಿನ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಬಹಳ ವಿಶಾಲವಾಗಿದೆ. ಅದು ಮಾನವನ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಥಿತಿ ಮತ್ತು ಬಾಹ್ಯ ಕರ್ಮಗಳೆರಡನ್ನೂ ತನ್ನ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದೆಡೆ ಅದು ಮಾನವನು ದೇವನ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ದಾಸ್ಯಭಾವವನ್ನು ಹೇಗೆ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ತ್ಯಾಗ ಬಲಿದಾನಗಳನ್ನು ಅರ್ಪಿಸಬಯಸಿದಾಗ ಏನೆಲ್ಲ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಕಾರ್ಯರಂಗದಲ್ಲಿ ದೇವನ ಅನುಸರಣೆ ಮತ್ತು ದಾಸ್ಯದ ವಿಧಾನವನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತದೆ. ಅವನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಮಾನವ ಜೀವನದ ಯಾವ ಅಂಶವೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಅದು ಅವನ ಆಂತರಿಕ ಮತ್ತು ಬಾಹ್ಯ ರಂಗಗಳೆರಡನ್ನೂ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿ ಎರಡಕ್ಕೂ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತದೆ.

ಮಾನವ ನಿರ್ಮಿತ ಕಾನೂನುಗಳ ದೌರ್ಬಲ್ಯ

ಯಾವುದೇ ಕಾರ್ಯ ನಡೆದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುವುದು ಮಾನವ ನಿರ್ಮಿತ ಕಾನೂನಿನ ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ದೌರ್ಬಲ್ಯವಾಗಿದೆ. ಕರ್ಮದ ಹಿಂದಿರುವ ಪ್ರೇರಕಗಳು ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಿಂದ ಹೊರಗಿದೆ. ಆದರಿಂದ ಆ ಪ್ರೇರಕಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವುದು ಯಾರಿಂದಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಮನುಷ್ಯ ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ತಲಪುವುದಿಲ್ಲ. ವಸ್ತುತಃ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರೇರಕಗಳಿಗೇ ಮಹತ್ವವಿರುವುದು. ಯಾವುದೇ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರೇರಕಗಳೇ ನಿರ್ಣಾಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದಲೇ ಮಾನವನು ಯಾವುದೇ ಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೂ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿದ್ದನ್ನು ಕೈಬಿಡಲಿಕ್ಕೂ ಮುಂದಾಗುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬನು ತನ್ನ ಮುಂದೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪರ್ಸು ಬಿದ್ದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅದನ್ನೆತ್ತಿ ಆತನ ಬಳಿಗೋಡಿ ಅದನ್ನು ಅವನಿಗೊಪ್ಪಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ಸಂಗಾತಿಯು ಅಲಕ್ಷ್ಯನಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ ಜೇಬಿನಲ್ಲಿರುವುದನ್ನು ಲಪಟಾಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ಇದು ಸಂಕಲ್ಪಗಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಾಗಿ ಎರಡು ವಿಭಿನ್ನ ಕ್ರಿಯೆಗಳ ಮೂಲಕ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿದೆ. ಆದರೆ ಕಾನೂನು, ಕದ್ದವನನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸೊತ್ತನ್ನು ಲಪಟಾಯಿಸಲು ಪ್ರೇರಣೆ ನೀಡಿದ ಸಂಕಲ್ಪಕ್ಕೆ ನಿರ್ಬಂಧ ಹೇರುವುದಿಲ್ಲ, ಇದು ಕಾನೂನಿನ ದೌರ್ಬಲ್ಯವಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬನು ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಭೌತಿಕ ನಷ್ಟವುಂಟು ಮಾಡಿದರೆ ಕಾನೂನು ಅವನನ್ನು ವಿಚಾರಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಹೊತ್ತಿ ಉರಿಯುವ ದ್ವೇಷ, ಹಗೆತನದ ಜ್ವಾಲೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಅದು ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ವಸ್ತುತಃ ಈ ದೋಷಗಳು ಉಳಿದಿರುವ ತನಕ ಅವನು ಹಾನಿಯುಂಟು ಮಾಡದಿರಲಾರ.

ಮನುಷ್ಯನು ತನ್ನ ಕರ್ಮದ ಮೂಲಕ ತನ್ನನ್ನು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕರ್ಮವು ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಆಂತರಿಕ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಒಳಗಿನಿಂದ ಚಾಲನೆ ಸಿಕ್ಕಿದಾಗ ಅವನ ಅಂಗಾಂಗಗಳು ಚಲಿಸತೊಡಗುತ್ತವೆ. ಅದುವೇ ಕರ್ಮವಾಗಿದೆ. ಅವನ ಎಲ್ಲ ಕರ್ಮಗಳು ಅವನ ಭಾವನೆ ಹಾಗೂ ಪ್ರೀತಿ-ದೋಷಗಳ ಅಧೀನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ನೈಜ ನೆಲೆಯು ಅವನೊಳಗಿನಿಂದ ನಿರ್ಣಯಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ, ಅವನ ಕರ್ಮವು ಅದೇ ಆಂತರಿಕ ಅಸ್ತಿತ್ವದ ಅಪೂರ್ಣ ಪ್ರದರ್ಶನವಾಗಿದೆ. ಮಾನವನು ರಾತ್ರಿ-ಹಗಲುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಇನ್ನು ಅವನು ದಿನದ 24 ಗಂಟೆಗಳ ಕಾಲ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೆ ಆಗಲೂ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಪೂರ್ಣ ಪ್ರದರ್ಶನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಮಾನವನ ಸಂಪೂರ್ಣ ಜೀವನದ ಕುರಿತು ಕಾನೂನು ಚರ್ಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅದರ ಚರ್ಚೆಯು ಕೇವಲ ಅವನ ಕರ್ಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ವಸ್ತುತಃ ಅವನಲ್ಲಿ ಪೂರ್ಣ ಬದಲಾವಣೆ ತರಬೇಕಾದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮಗ್ರವಾದ ಒಂದು ಕಾನೂನಿನ ಅಗತ್ಯವಿದೆ. ಅಂತಹ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮ್ ನಮಗೆ ನೀಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಬೇರುಗಳು ಮಾನವನ ಅಂತರಂಗದ ಭಾವನೆಗಳ ವರೆಗೂ ಇಳಿದಿರುತ್ತದೆ. ಅದರ ಗೆಲ್ಲುಗಳು ಇಡೀ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹರಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಮೊದಲು ಮಾನವನ ಆಂತರಿಕ ಲೋಕವನ್ನು ಸ್ವಾಧೀನ ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ತರುವಾಯ ಹೊರ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಅನುಸರಣೆಯ ಕರೆಕೊಡುತ್ತದೆ. ದೇವನನ್ನು ತನ್ನ ಒಡೆಯ, ಪ್ರಭುವೆಂದು ಮೂಡಿಸುವ ದಾಸ್ಯಪ್ರಜ್ಞೆಯೇ ಅವನನ್ನು ಪೇಟೆಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ವೇಳೆಯೂ ದೇವನ ದಾಸನಾಗಿರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಸ್ಲಾಮೀ ಕಾನೂನು ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಅನುಸರಣೆ ಮಾಡಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಮುಂಚೆ ಅವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗುವಂತೆ ರೂಪಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಮಾನವನಿಗೆ ಜೀವನದ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೇವಲ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ನೀಡದೆ ಅವುಗಳನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನೂ ಬೆಳೆಸುತ್ತದೆ. ಉದಾ: ವಿವಾಹ, ವಿಚ್ಛೇದನ, ಶಿಕ್ಷೆ, ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿ ಹಾಗೂ ಶಾಂತಿ-ಸಮಾಧಾನ ಇತ್ಯಾದಿ. ಅವನ ಮನ ಮಸ್ತಿಷ್ಕಗಳನ್ನು ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸುತ್ತದೆ. ದೇವ ಕಾನೂನುಗಳ ಆಡಳಿತವು ಅವನ ಅಂತರಂಗದ ಮೇಲಿದ್ದರೆ ಅತನ ಬಾಹ್ಯ ಲೋಕವು ಅದರಿಂದ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರಲಾರದೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ತಿಳಿದಿದೆ. ಇನ್ನು ಮನ-ಮಸ್ತಿಷ್ಕಗಳು ಕಾನೂನಿಗೆ ದ್ರೋಹ ಬಗೆದರೆ, ಅವನ ಕರ್ಮರಂಗದ ಪ್ರತಿ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲೂ ಅದು ಪ್ರಕಟವಾಗದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ಕಪಟಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾಪಟ್ಯವನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮಾನವನ ಅಂತರಂಗವು ದೇವನ ಮುಂದೆ ಬಾಗುವ ವರೆಗೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಅವನನ್ನು ಕಾನೂನಿನ ನೈಜ ಅನುಸಾರಿಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಮಾನವರೊಂದಿಗೆ

ವ್ಯವಹರಿಸುವಾಗ ಅವನು ಇಸ್ಲಾಮೀ ಕಾನೂನನ್ನು ಪಾಲಿಸುವವನಾದರೂ ಸರಿ. ಇಸ್ಲಾಮಿನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನೈಜ ಮುಸ್ಲಿಮನೆಂದರೆ, ಅದು ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಾಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿರಬೇಕು. ಅವನ ಕರ್ಮಗಳು ದೇವನ ಆಜ್ಞೆಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಜನರು ನೋಡಿದಾಗ ಓರ್ವ ತತ್ವನಿಷ್ಠ ಸಜ್ಜನ ವ್ಯಕ್ತಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಆತ ಓರ್ವ ದೇವಭಕ್ತ ಹಾಗೂ ವಿಧೇಯ ದಾಸನೆಂಬ ಭಾವನೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬರಬೇಕು. ಅವನು ನ್ಯಾಯಾಲಯದ ತೀರ್ಪಿಗಿಂತ ಮುಂಚೆ ದೇವನ ತೀರ್ಮಾನಗಳಿಗೆ ಬದ್ಧನಾಗಿರಬೇಕು. ಬಹಿರಂಗದಲ್ಲಿ ದೇವನ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ ಮುಂಚೆ ಏಕಾಂತದಲ್ಲಿ ಆತನನ್ನು ಅನುಸರಿಸುವವನಾಗಿರಬೇಕು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ರಾಜಕೀಯ ಕಾನೂನುಗಳಿಗಿಂತ ಆರಾಧನೆ ಮತ್ತು ದಾಸ್ಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ದೇವನ ದಾಸ್ಯದಿಂದ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲೂ ಅವನ ಅನುಸರಣೆಯ ಪ್ರಜ್ಞೆಯುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅವನು ವಿಶ್ವಾಸ-ಆಚಾರಗಳ ವೈರುಧ್ಯದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದ ಒಂದು ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖವು ಅರ್ಥವಾಗುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಲೋಕದ ಯಾವುದೇ ಕಾನೂನು ತನ್ನ ಅನುಯಾಯಿಗಳಿಗೆ ಈ ರೀತಿಯ ಪ್ರಜ್ಞಾಪೂರ್ವಕ ತರಬೇತಿ ನೀಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾನೂನನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸುವವರು ಮತ್ತು ಅಂಗೀಕರಿಸದವರು

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಮಾನವನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಸಾಮೂಹಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಕಾನೂನಿನ ಆಡಳಿತವನ್ನು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದವರು ಜೀವನದ ಯಾವ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಕಾನೂನನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದರೂ ಅದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಲಾಗುವುದು. ಕಳ್ಳನ ಕೈಕಡಿಯುವ ಮತ್ತು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಗೆ ಛಡಿಯೇಟು ಬಾರಿಸುವ ಶಿಕ್ಷೆ ನೀಡಿದಂತೆಯೇ ನಮಾಝ್ ಮಾಡದವನನ್ನು ಜೈಲಿಗೆ ಹಾಕಲಾಗುವುದು. ಅವನು ಸಾಮೂಹಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ದೇವಾಜ್ಞೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸಿದರೂ ಅಥವಾ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅವನ ಅನುಸರಣೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೂ-ಎರಡೂ ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವನು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಬಂಡುಕೋರನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಆದರ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಮುರ್ತದ್ದ್(ಧರ್ಮತ್ಯಾಗಿ) ಮತ್ತು ಗಲಭೆ ಹರಡುವವರಿಗೆ ಮರಣದಂಡನೆಯಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸ್ವೀಕರಿಸುವವನು ವಿಶ್ವಾಸ-ಆಚಾರಗಳಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಕಾನೂನುಗಳನ್ನು ಪಾಲಿಸುವೆನೆಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾವುದೇ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಅವನು ಕಾನೂನನ್ನು ಪಾಲಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ ತನ್ನ ಘೋಷಣೆಯಿಂದ ಅವನು ಹಿಂದೆ ಸರಿದಿದ್ದಾನೆಂದರ್ಥ.

ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸತ್ಯತೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಸಂಶಯವಿರುವವರ ಮೇಲೆ ಅದು ತನ್ನ ವಿಶ್ವಾಸ-ವಿಚಾರವನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ಹೇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ದೇಶದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ

ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಕಾನೂನಿನ ಅಂಶಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅನುಸರಿಸುವಂತೆ ಅದು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ದೇಶದ ಕಾನೂನನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ನಿರತರಾಗಬಹುದು. ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಂಡಿರುವ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ಅವರ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಂದ ಹಾನಿಯಾಗುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ತಡೆಗಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಅನ್ಯಥಾ ಅವರ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಅಧಿಕಾರ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಪರಂಪರಾಗತ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ತೊರೆಯುವಂತೆ ಅವರನ್ನು ಒತ್ತಾಯಿಸಲಾಗದು. ಅವರ ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪಿಸಲಾಗದು. ಅವರಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರೋದ್ಯಮಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವಿರುವುದು. ಅವರಿಗೆ ಮಾತನಾಡುವ ಹಕ್ಕಿರುವುದು. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಮೂಲಭೂತ ಮಾನವೀಯ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ದಮನಿಸಲಾಗದು. ಆದರೆ ಇಸ್ಲಾಮೀ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಅವರಿಗೆ ನೀಡಲಾಗದು. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವುದೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಅದನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದವರು ಮಾತ್ರ ನಡೆಸಬಲ್ಲರು. ಯಾರ ಮನಸ್ಸು ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವರು ಅದನ್ನು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಸ್ಥಾಪಿಸಲು ಅನರ್ಹರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ದೇಶದ ಸಾಮಾನ್ಯ ಶಿಸ್ತು ಹಾಗೂ ನಿಯಮ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ ಅವರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಲಾಗುವುದು.

ಕಾನೂನಿನ ಸಮಗ್ರತೆಯ ಕುರಿತು ಆಕ್ಷೇಪ

ಕಾನೂನಿನ ಸಮಗ್ರತೆ ಮತ್ತು ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಜನರು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯು ಸಾಮೂಹಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಸೀಮಿತವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರ ಹಸ್ತಕ್ಷೇಪವು ಕೇವಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ-ಸಮಾಧಾನ ಮತ್ತು ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿ ನೆಲೆಸಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಇರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವು ಮಾನವನನ್ನು ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳ ವೈರುಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅದರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಅವನ ಚಾರಿತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನ ಬಾಹ್ಯವು ಅಂತರಂಗಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಲ್ಲಿ ದ್ವಂದ್ವ ಮತ್ತು ಕಾಪಟ್ಯದ ರೋಗವನ್ನುಂಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅವನು ಒಂದೇ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಸಾಮೂಹಿಕ ಕಾನೂನು ಅವನನ್ನು ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಸಾಗಿಸುತ್ತದೆ. ಅವನ ಮನಸ್ಸು ಕಾನೂನಿನ ಪರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಂದ ಅದರ ಅನುಸರಣೆ ಮಾಡಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾನೂನು ಯಾವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿ ಮತ್ತು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತದೋ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಅದನ್ನು ಅನಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಹಾನಿಕರವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಈ ರೀತಿ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ವಿಚಾರಗಳು, ಕಾನೂನಿನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ

ಅವನು ಒಂದೋ ತನಗಿಷ್ಟವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ನಿರ್ಬಂಧಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ ಅಥವಾ ತನಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಯಾವುದೇ ಕಾರ್ಯರಂಗ ಕಾಣದಂತಹ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ತನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೆ.

ವೈಚಾರಿಕ ಭಿನ್ನತೆಯ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ಕಾನೂನನ್ನು ಗೌರವಿಸುವ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನಲ್ಲೂ ಇರುತ್ತದೆಂದು ಅದಕ್ಕೆ ಸಮರ್ಥನೆ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾನೂನನ್ನು ವಿರೋಧಿಸಿದಾಗ ಅವನ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ ಅವನನ್ನು ಚುಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ಸಮಾಜದ ಅಪರಾಧಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾನೂನನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಯಾವುದೇ ಸಾಮೂಹಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಉಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜವನ್ನು ಬಂಧಿಸಿಡುವ ಕೊಂಡಿ ಕಾನೂನು ಮಾತ್ರ ಆಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಮಾನವನು ಸಾಮೂಹಿಕ ಜೀವನವನ್ನು ಆರಂಭಿಸಿದಂದಿನಿಂದಲೇ ಕಾನೂನಿನ ಅಗತ್ಯವನ್ನು ಮನಗಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಇತಿಹಾಸದ ಜೊತೆಜೊತೆಗೇ ಈ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಅವನ ಮನ-ಮಸ್ತಿಷ್ಕಗಳಲ್ಲಿ ಆಳವಾಗಿ ಬೇರೂರಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ.

ಆದರೆ ಈ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ್ತವ ಕಡಿಮೆ, ಅತಿರೇಕ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಕಾನೂನಿನ ಉಲ್ಲಂಘನೆಯಿಂದ ಮಾನವನನ್ನು ದೂರವಿರಿಸುವಷ್ಟು ಅದರ ಗೌರವದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಪಕ್ವವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾನೂನು ಸಮಾಜದ ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಮೂಲಭೂತವಾಗಿ ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಲಾಭ ಅಥವಾ ನಷ್ಟವನ್ನು ಪರಿಗಣಿಸಿಯೇ ಅವನು ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಯಾವುದೇ ಕೃತ್ಯದಿಂದ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ನಷ್ಟ ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಲಾಭವುಂಟು ಮಾಡುವುದಾದರೆ ಅವನು ಅದನ್ನು ತೊರೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾನೂನನ್ನು ಗೌರವಿಸುವುದರಿಂದ ಇಡೀ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಲಾಭವಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪಾಲು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಆಗುವ ನಷ್ಟದಲ್ಲಿಯೂ ಅವನ ಪಾಲು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಯಾವ ಲಾಭ-ನಷ್ಟಗಳಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಭಾವಿತನಾಗುತ್ತಾನೋ ಅವುಗಳ ಮಹತ್ವವೂ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಅವನ ಮನೆಯ ಕಟ್ಟಡದ ಒಂದು ಇಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿದರೆ ಅವನಿಗೆ ಕಳವಳವುಂಟಾಗುವುದು. ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವ ಬಗ್ಗೆ ಅವನು ಚಿಂತಿಸುವನು. ಆದರೆ ಒಂದು ಸರಕಾರಿ ಕಟ್ಟಡಕ್ಕೆ ಬೆಂಕಿ ತಗಲಿದರೆ ಅವನು ಹೆಚ್ಚು ತಲೆ ಕೆಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ತನ್ನ ಮನೆಯೊಂದಿಗೆ ಅವನ ಸಂಬಂಧ ನಿಕಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಹಿತವಿದೆ. ಅದು ಅವನನ್ನು ಅವನ ಮನೆಮಂದಿಯನ್ನು ಶೀತೋಷ್ಣಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸರಕಾರಿ ಕಟ್ಟಡದಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಅಂತಹ ಯಾವುದೇ ಪ್ರಯೋಜನದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾನೂನಿನ ಅಗತ್ಯ ಮತ್ತು ಮಹತ್ವದ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ಮಾನವನಲ್ಲಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಸ್ವಾರ್ಥಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಕಾನೂನನ್ನುಲ್ಲಂಘಿಸುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಸಾಗಣೆಕೆದಾರನು ತನ್ನ ದೇಶದ ಸಂಪತ್ತನ್ನು

ಬೇರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಾಗಿಸುವಾಗ, ಅದರಿಂದ ತನ್ನ ದೇಶ ಬಡತನ-ದಾರಿದ್ರ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನು ತನ್ನ ಮಗಳ ವಿವಾಹ ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯುವುದು, ತನ್ನ ಮನೆಯ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಂತಸ್ತಿನ ಕೆಲಸ ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಒಬ್ಬ ಸರಕಾರಿ ನೌಕರನು ಲಂಚದ ಜುಜುಬಿ ಹಣವನ್ನು ಪಡೆಯುವಾಗ, ಅದರಿಂದ ತನಗೆ ಉತ್ತಮ ಬಟ್ಟೆ ಖರೀದಿಸಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಸತ್ಯ-ನ್ಯಾಯದ ಕೊಲೆಯಾಗುತ್ತದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಕಾನೂನಿಗೆ ಜನಬೆಂಬಲವಿರುವುದರಿಂದ ಅದು ಪರಿಣಾಮಕಾರಿ ಮತ್ತು ಶಕ್ತಿಶಾಲಿಯಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಪುರಾವೆ ನೀಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಅದೇ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕಾನೂನನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸಿದರೆ ಜನರ ಜೀವ-ಸೊತ್ತು ಮತ್ತು ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಗಳು ಅಪಾಯಕ್ಕೊಳಗಾಗುತ್ತವೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಾನೂನು ಭಂಜನವನ್ನು ಯಾವ ಸಮಾಜವೂ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ . ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಲಬೆರಕೆಯ ವಸ್ತುವನ್ನು ಮಾರಲು ಯಾರೂ ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ತನಗೂ ಶುದ್ಧ ವಸ್ತು ಸಿಕ್ಕೀತೆಂದು ಆತ ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ವೈರಿಯ ಮನೆಗೆ ಕನ್ನ ಹಾಕುವುದನ್ನು ಸರಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವ ಒಬ್ಬನು ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೇ ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಣ್ಣ ಮಟ್ಟದ ಅಕ್ರಮವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಅಕ್ರಮ-ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ತೆರೆದು ಕೊಟ್ಟಂತಾಗುವುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹಿತವು ಸಮಾಜದ ಕಾನೂನಿಗೆ ಆತ ಬದ್ಧನಾಗಿರುವುದರಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಕಾನೂನನ್ನು ವಿರೋಧಿಸ ಬಯಸುವವನಿಗೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ನೀಡಬಾರದು. ಸಮಾಜದ ಈ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದು ಯಾರಿಗೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವು ಕಾನೂನನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಸರಿ. ಆದರೆ ಇದು ಕಾರ್ಯರಂಗದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾವ ಕಾನೂನಿನ ಹಿಂದೆ ಜನಾಭಿಪ್ರಾಯವಿದೆ, ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಮೊದಲ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಇಡೀ ದೇಶದ ಜನರ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲಂತಹ ಯಾವ ವಿಧಾನವೂ ಈ ವರೆಗೂ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲಾಗಿಲ್ಲ. ತಿಳಿಯ ಹೋದರೂ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ಬಹುಮತದ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಈ ಬಹುಮತದವರಲ್ಲೂ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ವರ್ಗ ಮಾತ್ರ ನಿರ್ಣಾಯಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕಾನೂನು ರಚಿಸುವಾಗ ಇಡೀ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳ ಇಚ್ಛೆ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅದರ ಪಾಲನೆಯಾದೀತೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತಿಲ್ಲ.

ಕಾನೂನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಇಷ್ಟವಾದರೂ, ಇಲ್ಲವಾದರೂ ಅದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಲು ಎಲ್ಲರೂ ನಿರ್ಬಂಧಿತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಏಕೆಂದರೆ ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿ, ಶಾಂತಿ-ಸಮಾಧಾನವನ್ನು

ಉಳಿಸಲು ಕಾನೂನು ಅಗತ್ಯವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದೊಂದು ಭ್ರಮೆಮಾತ್ರ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾನೂನು ಉಲ್ಲಂಘನೆಯಿಂದ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಾನಿಯಾಗುತ್ತದೆನ್ನುವಂತಿಲ್ಲ, ಅದರಿಂದ ಕೆಲವರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಕಾನೂನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವ ಅಪರಾಧಿಗೆ ಕೆಲವರು ಹಿಡಿಶಾಪ ಮತ್ತು ಛೀಮಾರಿ ಹಾಕಿದರೆ, ಇನ್ನು ಕೆಲವರ ಬೆಂಬಲ ಮತ್ತು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಅವನ ಬೆಂಬಲಿಗರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ಅವನ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರುವವರು ಮತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ನಿಕಟವಾಗಿರುವವರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರ ಬೆಂಬಲ ಅಥವಾ ವಿರೋಧಕ್ಕೆ ಅವನು ಬಹಳ ಮಹತ್ವ ನೀಡುತ್ತಾನೆ. ಸಮಾಜದ ಬಹುಸಂಖ್ಯೆಯ ಜನರ ವಿರೋಧಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಈ ಕೆಲವು ಜನರ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮಹತ್ವವಿರುತ್ತದೆ. ಹೆಚ್ಚಿನ ವೇಳೆ ಇದೇ ಜನರ ಪ್ರೇರಣೆಯಿಂದ ಮನುಷ್ಯ ಕಾನೂನನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸುತ್ತಾನೆ. ಓರ್ವ ಸರಕಾರಿ ಅಧಿಕಾರಿಯು ತನ್ನ ವರಮಾನದಲ್ಲಿ ತೃಪ್ತಿ ಪಡಲು ಮತ್ತು ಅನುಚಿತ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ತನ್ನ ವರಮಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಅವನ ನಿಕಟವರ್ತಿಗಳು ನಿರ್ಬಂಧಿಸದಿದ್ದರೆ, ಬಹುಶಃ ಲಂಚ ಪಡೆಯಲಾರ.

ಮಾನವ ನಿರ್ಮಿತ ಕಾನೂನಿನ ವೈಫಲ್ಯ

ಕಾನೂನು ಭಂಜನೆಯ ಒಲವು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದು ಅಲ್ಲಿಗೇ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಜವಾಗಿ ಕಾನೂನನ್ನು ಯಾವ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ರಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೋ ಅದರಿಂದ ಉದ್ದೇಶ ಈಡೇರುವುದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಖಾತ್ರಿಯಿದೆ? ಕಾನೂನು ರಚನೆಯ ಒಂದು ಸುದೀರ್ಘ ಇತಿಹಾಸವೇ ನಮ್ಮ ಮುಂದಿದೆ. ಎಷ್ಟೋ ಕಾನೂನುಗಳು ಮಾನವ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ದಮನಿಸಿದ ಕಾರಣ ಸಮಾಜವೇ ಕಂಗೆಟ್ಟು ಹೋಯಿತು. ವ್ಯಭಿಚಾರವನ್ನು ಸಮಾಜದ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಬಿಂಬಿಸಿ ಅದರ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿರುವುದು, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯ ಹೆಸರಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳೆ ಹೊಡೆಯುವುದನ್ನು ಸಮ್ಮತಗೊಳಿಸಿರುವುದು ಕಾನೂನೇ ಅಲ್ಲವೇ! ಇಂದು ಕೂಡಾ ಅಕ್ರಮ-ಅತ್ಯಾಚಾರದ ಎಲ್ಲ ಮಾರ್ಗಗಳೂ ಕಾನೂನಿನ ಮೂಲಕವೇ ತೆರೆಯಲ್ಪಡುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳ ಪೈಕಿ ಕೆಲವೊಂದು ಕ್ರೌರ್ಯಗಳನ್ನು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ದೇಶ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಇಡೀ ಜಗತ್ತೇ ಸಮರ್ಥಿಸುತ್ತದೆ.

ಕಾನೂನು ನಿರ್ಮಾಣದ ಅಧಿಕಾರ ಮಾನವರಿಗಿರುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಅವರ ಸ್ವಾರ್ಥವಿಲ್ಲದಿರಲಾರದು. ಅದು ಒಂದೋ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಅಥವಾ ಒಂದು ಗುಂಪಿನ ಹೆಚ್ಚೆಂದರೆ ದೇಶದ ಕೈಗೊಂಬೆಯಾಗಿರುವುದು. ಸಕಲ ಮಾನವರ ಕಲ್ಯಾಣದ ಕಾನೂನನ್ನು ಯಾವ ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ರಚಿಸಿದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ವೈಯಕ್ತಿಕ,

ಜನಾಂಗೀಯ ಮತ್ತು ದೇಶೀಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳು ಸೇರಿಕೊಂಡಿರುವುದು. ಮಾನವನ ಭಾವನೆಗಳು ಕಾನೂನಿನ ಅಧೀನಕ್ಕೊಳಪಟ್ಟಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದೊಂದು ಆಡಳಿತ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಬಹುದು. ಕಾನೂನಿನ ಅನುಸರಣೆಗೆ ಸಮಾಜದ ಒತ್ತಡ ಅಥವಾ ಸಮಾಜದ ಅಗತ್ಯವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದಾಗ ಹಾಗೂ ಕಾನೂನಿನ ಮೇಲೆ ನಂಬಿಕೆಗೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ, ಜನಾಂಗೀಯ, ದೇಶೀಯ ಮತ್ತು ವಂಶೀಯ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳಿಗಿಂತ ಮಿಗಿಲಾದ ಸ್ಥಾನ ನೀಡಿ, ಏಕಾಂತದಲ್ಲೂ ಅದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಭಾವಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಇದು ಸಾಧ್ಯ.

ಇಸ್ಲಾಮೀ ಕಾನೂನಿನ ಯಶಸ್ಸಿಗೆ ಕಾರಣಗಳು

ಇಸ್ಲಾಮೀ ಕಾನೂನು, ಎಲ್ಲ ಪಕ್ಷಪಾತಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಓರ್ವ ಜಗದೊಡೆಯನ ಘೋಷಣೆಯಾಗಿದೆ. ಅವನು ಏಕಮುಖವಾಗಿ ತೀರ್ಮಾನ ಕೈಗೊಳ್ಳುವನೆಂದು ಊಹಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಅವನು ಅತ್ಯುನ್ನತನಾಗಿದ್ದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದೇ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ನೋಡುವವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಕಾನೂನು ದೇವನ ವತಿಯಿಂದಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಿಂದ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಗೌರವ ಮೂಡಿಸುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೇ ಭಿನ್ನಾಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆಡೆಯಿಲ್ಲದ ಒಂದು ರಾಜಾಜ್ಞೆ ಎಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಕಾನೂನು ಯಾರಿಂದಲೂ ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗದ ಆಜ್ಞೆಯೆಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕಾರಾರ್ಹವಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸಲ್ಪಡದಿರುವುದು ಅದರ ಯಶಸ್ಸಿನ ಪ್ರಥಮ ಶರ್ತವಾಗಿದೆ.

ಮಾನವನು ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ತನ್ನ ಪ್ರಾಣಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರೀತಿಸುವಂತೆ ಅದು ಅವನನ್ನು ತರಬೇತುಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅದರ ಕಾನೂನನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲವೆಂದು ಆವನು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವನು ರಾತ್ರಿಯ ನೀರವತೆಯಲ್ಲೂ ಹಗಲಿನ ಪ್ರಕಾಶದಲ್ಲೂ ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಏಕಾಂತತೆಯು, ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯೂ ಒಂದೇ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಕಾನೂನಿನ ಎಲ್ಲ ದಾಖಲೆಗಳ ಪೈಕಿ ಕುರ್‌ಆನ್ ಮಾತ್ರ ಕೇವಲ ಕಾನೂನನ್ನು ನೀಡದೆ, ಆದನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ಮನಸ್ಸನ್ನೂ ಸುಗಮಗೊಳಿಸುವ ಏಕೈಕ ಗ್ರಂಥವಾಗಿದೆ. ಮನುಷ್ಯನ ಆಂತರಿಕ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ನೀಡಿರುವಷ್ಟು ವಿವರವಾದ ಆದೇಶಗಳನ್ನು ಕಾನೂನಿನ ಕುರಿತು ನೀಡಿಲ್ಲ, ಅದು ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ನೀಡಿಲ್ಲ, ಅದರ ಆಜ್ಞೆಗಳು ಕೇವಲ ಬೆರಳೆಣಿಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ಅದು ಮನುಷ್ಯನಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ಪಾಲನೆಯ ಸ್ಫೂರ್ತಿಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿತು. ಆದರಿಂದಾಗಿ ಅವನು ಕಾನೂನಿನ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲು ಮುಂದಾದನು. ಇಂದು ಮುಸ್ಲಿಮರ ಬಳಿ, ಅವರು

ಹೆಮ್ಮೆಪಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವಷ್ಟು ಕಾನೂನಿನ ಭಂಡಾರವಿದೆ. ಇದು ಕಾನೂನಿನ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಅದನ್ನು ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಅಳವಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸಂಶೋಧಿಸಿದುದರ ಫಲವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಶೋಧನೆಯೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಿಂದ ನಡೆದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಕಾನೂನಿನ ಸೂಕ್ಷ್ಮಾತಿಸೂಕ್ಷ್ಮ ವಿಷಯಗಳು ವಿವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಉದ್ದೇಶ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದು ಕಾನೂನು ಅತ್ಯುನ್ನತ ಶಕ್ತಿಯಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಬದ್ಧರಾಗಿರಲೇ ಬೇಕೆಂಬ ಪ್ರಜ್ಞೆಯ ಫಲಶ್ರುತಿಯಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಮೂಡದಿದ್ದರೆ ಅವನು ಎಲ್ಲ ಸಂಕೋಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ಹಾಕಬಲ್ಲನು.

ಕಾನೂನಿನ ಕಾಠಿಣ್ಯ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಪ್ರಭಾವ ಮನುಷ್ಯನ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಇದರರ್ಥವಲ್ಲ. ಎರಡರಲ್ಲೂ ದೊಡ್ಡ ಶಕ್ತಿಯಿದೆಯೆಂಬುದು ಖಚಿತ. ಆದರೆ ಇದು ಯಾರನ್ನೂ ಕಾನೂನಿಗೆ ಬದ್ಧಗೊಳಿಸಲಾರದು. ತಪ್ಪು ಕೃತ್ಯಗಳನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸಹಕಾರಿಯಾಗಬಹುದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳಿಂದ ಕಾನೂನು ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಇದು ಕಾನೂನಿನ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅಪರಾಧಿಗೆ ಕೊಡುವ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಇತರರಿಗೆ ಅಪರಾಧವೆಸಗುವ ಧೈರ್ಯವುಂಟಾಗದು. ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಈ ಕಾಠಿಣ್ಯ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಯ–ನೀತಿ, ಶಾಂತಿ–ಸಮಾಧಾನ ಸ್ಥಾಪಿಸುವುದು ಕಷ್ಟ. ಒಂದೆಡೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಕಾನೂನಿನ ಪಾಲನೆಗೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿದರೆ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಅದರ ಕಾಠಿಣ್ಯವೇ ಕಾನೂನು ಭಂಜನೆಯನ್ನು ತಡೆಯುವ ದೊಡ್ಡ ಅಸ್ತ್ರವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಇದು ಸರಿಯೆಂದು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಠಿಣ್ಯವು ಕೊನೆಯ ಅಸ್ತ್ರವಾಗಿದೆ. ಅಪರಾಧಿಯ ಸುಧಾರಣೆಯು ಬೇರಾವುದೇ ರೀತಿಯಿಂದ ಅಸಾಧ್ಯವಾದಾಗ ಮತ್ತು ಅದರಿಂದ ಸಮಾಜದ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯಕ್ಕೆ ಕೇಡುಂಟಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಕಾಠಿಣ್ಯವನ್ನು ಮೂರು ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. i) ಈಮಾನ್ ಅಥವಾ ಸತ್ಯವಿಶ್ವಾಸ ಘೋಷಿಸಿದ ನಂತರ ಯಾರಾದರೂ ಅದರಿಂದ ಹಿಂಜರಿದಾಗ. ಏಕೆಂದರೆ ಸಮಾಜ ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನೆಲೆ ನಿಂತಿದೆಯೋ ಅದು ಸತ್ಯವೆಂದು ಸಾಕ್ಷ್ಯ ನುಡಿದ ಬಳಿಕ, ಅದನ್ನು ತಪ್ಪು, ಅಸತ್ಯವೆಂದು ಸಾರುವುದು ಅದನ್ನು ದುರ್ಬಲಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ii) ರಾಷ್ಟ್ರದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಬಂಡಾಯವೆದ್ದಾಗ. iii) ಜನರ ಜೀವ, ಸೊತ್ತು, ಮಾನ–ಮರ್ಯಾದೆಗಳ ಮೇಲೆ ಕೈಮಾಡಿದಾಗ. ಈ ಪೈಕಿ ಯಾವ ಸ್ಥಿತಿಯುಂಟಾದರೂ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಕಾನೂನಿನಲ್ಲಿ ಕಾಠಿಣ್ಯವನ್ನು ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ವ್ಯಭಿಚಾರಿಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಬಂಡುಕೋರನಿಗೆ ಕಾಲಾವಕಾಶ ನೀಡುವುದು ಒಂದು ಸಾಮೂಹಿಕ ಅಪರಾಧವಾಗಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಸಮಾಜದ ಒತ್ತಡದ

ಲಾಭವನ್ನು ಅದು ಪಡೆಯುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಶಿಕ್ಷೆಯಿಂದ ಅಪರಾಧಿಯ ನೈತಿಕ ದೌರ್ಬಲ್ಯವನ್ನು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಲು, ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಪರಾಧವನ್ನು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಎಲ್ಲ ಕಡೆಯಿಂದಲೂ ನಿರುತ್ತೇಜಿಸಲಾಗುತ್ತದೆಂಬ ಭಾವನೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲುಂಟಾಗಲು ಶಿಕ್ಷಾನಿಯಮಗಳನ್ನು ಜನಸ್ತೋಮದ ಮುಂದೆ ಬಹಿರಂಗವಾಗಿ ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವುದು ಅಗತ್ಯವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಉನ್ನತ ಮೌಲ್ಯಗಳ ರಕ್ಷಣೆ ಮತ್ತು ಸಮಾಜದ ಸ್ವಾಸ್ಥ್ಯವನ್ನು ಕಾಪಾಡುವ ಹೊಣೆಯನ್ನು ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುತ್ತದೆ. ಇಸ್ಲಾಮಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಆಘಾತವುಂಟಾದಾಗ ಅದನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸದಿದ್ದರೆ ಇಡೀ ಸಮಾಜವೇ ಅಪರಾಧಿಯೆನಿಸುವುದು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮುಸ್ಲಿಮನೂ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ರಕ್ಷಕನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅದರ ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ಆಕ್ರಮಣವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಕರ್ತವ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಕುರ್‌ಆನಿನ ಕೆಲವು ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳು

ಮೇಲೆ ಪ್ರಸ್ತಾಪಿಸಲಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ವಿವರಿಸಲು ಕುರ್‌ಆನಿನ ಕೆಲವು ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನಾವಿಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಾಣ ಗೌರವಾರ್ಹವಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಹಾನಿ ತಟ್ಟಿಸುವ ಅಥವಾ ಆದರ ಮೇಲೆ ಕೈಮಾಡುವ ಹಕ್ಕು ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ, ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಶರೀರ ಅಥವಾ ಪ್ರಾಣದೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಅತಿರೇಕವಾದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಅದೇ ರೀತಿಯ ಪ್ರತೀಕಾರವೆಸಗಲಾಗುವುದು.ಅದು ಸಣ್ಣದಾಗಿರಬಹುದು, ದೊಡ್ಡದಾಗಿರಬಹುದು.

وَكَتَبْنَا عَلَيْهِمْ فِيهَا أَنَّ النَّفْسَ بِالنَّفْسِ وَالْعَيْنَ بِالْعَيْنِ وَالْأَنفَ بِالْأَنفِ وَالْأُذُنَ بِالْأُذُنِ وَالسِّنَّ بِالسِّنِّ وَالْجُرُوحَ قِصَاصٌ ۚ فَمَن تَصَدَّقَ بِهِ فَهُوَ كَفَّارَةٌ لَّهُ ۚ وَمَن لَّمْ يَحْكُم بِمَا أَنزَلَ اللَّهُ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ ﴿٤٥﴾

''ಜೀವಕ್ಕೆ ಬದಲು ಜೀವ, ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬದಲು ಕಣ್ಣು, ಮೂಗಿಗೆ ಬದಲು ಮೂಗು, ಕಿವಿಗೆ ಬದಲು ಕಿವಿ, ಹಲ್ಲಿಗೆ ಬದಲು ಹಲ್ಲು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲ ಗಾಯಗಳಿಗೆ ಸರಿ ಸಮಾನ ಪ್ರತಿಕಾರವೆಂದು ಯಹೂದಿಯರಿಗೆ ನಾವು ತೌರಾತಿನಲ್ಲಿ ಆದೇಶಿಸಿದ್ದೆವು. ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರತೀಕಾರವನ್ನು 'ದಾನ' ಮಾಡಿದರೆ ಅದು ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತವಾಗುವುದು. ಅಲ್ಲಾಹನಿಂದ ಅವತೀರ್ಣಗೊಂಡ ಕಾನೂನಿನ ಪ್ರಕಾರ ತೀರ್ಮಾನ ಮಾಡದವರೇ ಅಕ್ರಮಿಗಳು.''

(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 5 : 45)

ಸೊತ್ತಿನ ರಕ್ಷಣೆಯನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಖಾತ್ರಿ ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕಳ್ಳತನಕ್ಕೆ ರಿಯಾಯಿತಿ ತೋರಲಾಗದು. ಕಳ್ಳನ ಕೈ ಕಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಆದೇಶಿಸಿದೆ.

وَالسَّارِقُ وَالسَّارِقَةُ فَاقْطَعُوْٓا اَيْدِيَهُمَا جَزَآءًۢ بِمَا كَسَبَا نَكَالًا مِّنَ اللّٰهِ ۗ وَاللّٰهُ عَزِيْزٌ حَكِيْمٌ ﴿٣٨﴾

"ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದವನ ಮತ್ತು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದವಳ ಕೈಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ಬಿಡಿರಿ. ಇದು ಅವರ ಗಳಿಕೆಯ ಫಲ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಾಹನ ಕಡೆಯಿಂದ ಎಚ್ಚರಿಸುವಂಥ ಶಿಕ್ಷೆ. ಅಲ್ಲಾಹನು ಮಹಾ ಪ್ರತಾಪಿಯೂ ಯುಕ್ತಿಪೂರ್ಣನೂ ಆಗಿರುತ್ತಾನೆ"

(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 5 : 38)

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಉನ್ನತ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಬಯಸುತ್ತದೋ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಗೆ ಮೂಲಭೂತ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯಭಿಚಾರ ಮತ್ತು ಹಾದರವನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ನೀಚ ಅಪರಾಧವೆಂದು ಸಾರಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದೆ.

اَلزَّانِيَةُ وَ الزَّانِيْ فَاجْلِدُوْا كُلَّ وَاحِدٍ مِّنْهُمَا مِائَةَ جَلْدَةٍ ۪ وَّ لَا تَاْخُذْكُمْ بِهِمَا رَاْفَةٌ فِيْ دِيْنِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتُمْ تُؤْمِنُوْنَ بِاللّٰهِ وَ الْيَوْمِ الْاٰخِرِ ۚ وَلْيَشْهَدْ عَذَابَهُمَا طَآئِفَةٌ مِّنَ الْمُؤْمِنِيْنَ ﴿٢﴾

"ವ್ಯಭಿಚಾರಿ ಮತ್ತು ವ್ಯಭಿಚಾರಿಣಿ ಇವರಿಬ್ಬರಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ನೂರು ಛಡಿಯೇಟು ಕೊಡಿರಿ. ನೀವು ಅಲ್ಲಾಹನ ಹಾಗೂ ಅಂತಿಮ ದಿವಸದ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿರಿಸುತ್ತೀರಾದರೆ ಅಲ್ಲಾಹನ ಧರ್ಮದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವರ ಮೇಲಿನ ಕನಿಕರವು ನಿಮ್ಮನ್ನು ತಡೆಯದಿರಲಿ. ಅವರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡುವಾಗ ಸತ್ಯವಿಶ್ವಾಸಿಗಳ ಒಂದು ಸಮೂಹ ಅಲ್ಲಿ ಉಪಸ್ಥಿತವಿರಲಿ."

(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 24 : 2)

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಯ ರಕ್ಷಣೆಯಾಗಬೇಕು. ಅದರ ಮೇಲೆ ಆಕ್ರಮಣ ನಡೆಯಬಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ರೀತಿ ಆದೇಶಿಸಲಾಗಿದೆ.

وَالَّذِيْنَ يَرْمُوْنَ الْمُحْصَنٰتِ ثُمَّ لَمْ يَاْتُوْا بِاَرْبَعَةِ شُهَدَآءَ فَاجْلِدُوْهُمْ ثَمٰنِيْنَ جَلْدَةً وَّ لَا تَقْبَلُوْا لَهُمْ شَهَادَةً اَبَدًا ۚ وَاُولٰٓئِكَ هُمُ الْفٰسِقُوْنَ ﴿٤﴾

"ಯಾರು ಸುಶೀಲೆಯರ ಮೇಲೆ ಆರೋಪ ಹೊರಿಸುತ್ತಾರೋ ಆ ಬಳಿಕ ನಾಲ್ವರು ಸಾಕ್ಷಿದಾರರನ್ನು ತರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವರಿಗೆ ಎಂಭತ್ತು ಛಡಿಯೇಟು ಕೊಡಿರಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಾಕ್ಷ್ಯವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಡಿರಿ. ಅವರು ಸ್ವಯಂ ಕರ್ಮಭ್ರಷ್ಟರು."

(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 24 : 4)

ಸರಕಾರದ ವಿರುದ್ಧ ಬಂಡಾಯ ಮತ್ತು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕ್ಷೋಭೆಯು ಎಂತಹ ಭೀಕರ ಅಪರಾಧವೋ ಅದಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟೇ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಲಾಗಿದೆ.

إِنَّمَا جَزَٰٓؤُا۟ ٱلَّذِينَ يُحَارِبُونَ ٱللَّهَ وَرَسُولَهُۥ وَيَسْعَوْنَ فِى ٱلْأَرْضِ فَسَادًا أَن يُقَتَّلُوٓا۟ أَوْ يُصَلَّبُوٓا۟ أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُم مِّنْ خِلَٰفٍ أَوْ يُنفَوْا۟ مِنَ ٱلْأَرْضِ ۚ ذَٰلِكَ لَهُمْ خِزْىٌ فِى ٱلدُّنْيَا ۖ وَلَهُمْ فِى ٱلْءَاخِرَةِ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٣٣﴾

"ಅಲ್ಲಾಹ್ ಹಾಗೂ ಅವನ ಸಂದೇಶವಾಹಕರ ವಿರುದ್ಧ ಸಮರ ಹೂಡುವವರಿಗೆ ಮತ್ತು ಕ್ಷೋಭೆಯನ್ನುಂಟು ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಶ್ರಮಿಸುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಇರುವ ಶಿಕ್ಷೆಯು ವಧಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಶಿಲುಬೆಗೇರಿಸುವುದು ಅಥವಾ ಅವರ ಕೈಯನ್ನೂ ಕಾಲನ್ನೂ ವಿರುದ್ಧ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಂದ ಕಡಿದು ಹಾಕುವುದು ಅಥವಾ ಅವರನ್ನು ಗಡೀಪಾರು ಮಾಡುವುದು ಆಗಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಇಹಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗಿರುವ ಅಪಮಾನ. ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆ ಕಾದಿದೆ."

(ಪವಿತ್ರ ಕುರ್‌ಆನ್, 5 : 33)

ಈ ಸೂಕ್ತಗಳಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕೇವಲ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚೌಕಟ್ಟಾಗಿ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಕಾಣಬಹುದು. ಅದು ಓರ್ವ ಪ್ರಬಲ ಆಜ್ಞಾಧಿಕಾರಿಯ ನಿರ್ದೇಶನಗಳಾಗಿದ್ದು ಅವನ ಹಿಡಿತದಿಂದ ಮಾನವ ಎಂದೂ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿರಲಾರ. ಅವರಲ್ಲಿ ಒಂದೆಡೆ ಕಾನೂನು ಭಂಜನಕ್ಕೆ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಲಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಪರಲೋಕ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಮೂಡಿಸುವ ಮೂಲಕ ಕಾನೂನು ಪಾಲನೆಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹ ನೀಡಲಾಗಿದೆ. ಅದರೊಂದಿಗೆ, ಇಡೀ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಕಾನೂನು ಜಾರಿಗೊಳಿಸುವ ಕುರಿತ ಪ್ರಜ್ಞೆ ಬೆಳೆಯಬೇಕು, ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಕಾನೂನು ಭಂಜನವನ್ನು ತಡೆಗಟ್ಟುವುದು ತನ್ನ ಕರ್ತವ್ಯವೆಂದೂ ಅದರ ರಕ್ಷಣೆಯ ಹೊಣೆ ತನ್ನ ಮೇಲಿದೆಯೆಂದೂ ಭಾವಿಸಬೇಕೆಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ನೀಡಲಾಗಿದೆ.

*****

ಇಸ್ಲಾಮ್ : ಒಂದು ಶಾಶ್ವತ ವ್ಯವಸ್ಥೆ

ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಭೂತ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲ

ಇಸ್ಲಾಮ್ 14 ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿದ್ದು ಈಗ ಅದು ಪ್ರಸ್ತುತವಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಕೇಳಿ ಬರುವುದುಂಟು. ಇಂತಹ ಮಾತು ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಮನೋಭಾವದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಭೂತಕಾಲವನ್ನು ಒಂದು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದ್ದರೆ ಅದರ ಭವಿಷ್ಯದ ಬಗ್ಗೆ ಹತಾಶಭಾವನೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ವಸ್ತುತಃ ಒಂದು ವಸ್ತು ಒಮ್ಮೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರೆ, ಅದು ಇನ್ನೂ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಾರದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬರುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು. ಏಕೆಂದರೆ ಭೂತಕಾಲವು ನಮಗೆ ಖಾತ್ರಿಯನ್ನು ನೀಡಿದರೆ, ಭವಿಷ್ಯವು ಕೇವಲ ಊಹೆಯನ್ನಷ್ಟೇ ನೀಡಬಹುದು. ಭೂತಕಾಲವು ನಡೆದ ಘಟನೆಗೆ ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದರೆ ಭವಿಷ್ಯವು ಕೇವಲ ಸಾಧ್ಯತೆಯ ಕುರಿತು ಚರ್ಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಈ ನಿಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಭೂತಕಾಲದ ಸ್ಪಷ್ಟಗೋಚರ ಘಟನೆಯಾದರೆ, ಅದರ ಪುನರ್ಭವದ ಸಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗದು. ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕಾಣುವ ಘಟನೆ ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ಚರಿತ್ರೆಯ ಪುಟಗಳನ್ನು ತಿರುವಿ ನೋಡಿದರೆ ಅವನ ದೃಷ್ಟಿಯು ಪ್ರಪ್ರಥಮವಾಗಿ ಈ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಲ್ಲುವುದು ಭೂತಕಾಲದ ಈ ಘಟನೆಯು ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಸಂಭವಿಸುವುದರ ಮುನ್ಸೂಚನೆಯಾಗಿದೆ.

ಘಟನೆಗಳು ಚರಿತ್ರೆಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ

ಇಸ್ಲಾಮೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಯಾವುದೇ ಭವಿಷ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವವರು ನೀಡುವ ಆಧಾರಗಳು ಹೀಗಿವೆ : ಯಾವುದೇ ಘಟನೆಯು ಕೆಲವು ವಿಶೇಷ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಸಂಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಆ ಕಾರಣಗಳಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಘಟನೆಯೂ ಸಂಭವಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಯಾರದೇ ಇಚ್ಛೆಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ತನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಗತಿಯಿಂದ ಚಲಿಸುತ್ತದೆ. ಮಾನವನಿಗೆ ಅದರ ಮೇಲೆ ನಿಯಂತ್ರಣವಿಲ್ಲ. ಅದು ಚಲಿಸುವ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು

ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಯಾವುದೇ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ತನ್ನ ಶಕ್ತಿ-ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಿಂದ ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ, ಬಾಹ್ಯ ಶಕ್ತಿಗಳಿಂದಾಗಿ ಅದು ಜನ್ಮ ತಾಳುತ್ತದೆ. ಮಾನವನು ಆ ಶಕ್ತಿಗಳ ಗುಲಾಮ ಹಾಗೂ ಅಸ್ತ್ರವಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅದು ಅವನಿಂದ ಬೇಕಾದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಲ್ಪನೆ ಸರಿಯಲ್ಲ. ಘಟನೆಗಳು ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಅವನ ದೃಢಸಂಕಲ್ಪದಿಂದ ಹುಟ್ಟುತ್ತದೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಯಾವುದೇ ಘಟನೆ ಸಂಭವಿಸುವಾಗ ಚರಿತ್ರೆಯ ಗತಿಯು ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಕಾರಿಯಾಗುತ್ತದೆಂಬುದು ಸರಿ. ಆದರೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರತಿಕೂಲ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ಆವರಿಸಿ ಬಿಡುವುದೂ ಇದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯು ಆದರ ಕಾರ್ಯಾಚರಣೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ತನ್ನ ದಿಕ್ಕನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುತ್ತದೆ. ಕಾಲವು ತನ್ನ ಪರಿಚಿತ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಅಕ್ರಮ, ಅನ್ಯಾಯ, ಅಶಾಂತಿ, ಕ್ಷೋಭೆಗಳೆಲ್ಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಅಗತ್ಯದನುಸಾರ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಅದುವೇ ಮಾನವಕುಲಕ್ಕೆ ಸತ್ಯ-ನ್ಯಾಯವನ್ನು ಕಲಿಸುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಒಂದು ಸುಪರಿಚಿತ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದಂತೆ. ರಾಜಾಳ್ವಿಕೆಯ ನಂತರ ಸಮತಾವಾದವು ರಶ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಪಡೆದಾಗ ಅಲ್ಲಿನ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಅದು ಅಗತ್ಯವಾಗಿತ್ತೇ ಅಥವಾ ಒಂದು ಅಕ್ರಮದ ಹಿಡಿತ ಸಡಿಲವಾದಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ಅಕ್ರಮವು ಹಿಡಿತ ಸಾಧಿಸಿತೇ? ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರ ಬರುವುದು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ವೈಫಲ್ಯವೇ ಅಥವಾ ಅಧಿಕಾರಮೋಹವು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕತ್ತು ಹಿಚುಕುವುದರಿಂದಲೇ? ಘಟನೆಗಳು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬದ್ಧವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಬಹುಶಃ ಮಾನವ ಸತ್ಯ-ನ್ಯಾಯದಿಂದ ವಂಚಿತನಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಏಕೆಂದರೆ ಸತ್ಯವು ಯಾವಾಗಲೂ ಅಕ್ರಮ-ಅನ್ಯಾಯಗಳ ವಿರುದ್ಧ ತಲೆಯೆತ್ತಿದೆಯೆಂದು ಅದರ ಚರಿತ್ರೆ ಕಲಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ಯಶಸ್ಸು ಪಡೆದಿದೆ.

14 ಶತಮಾನಗಳ ಹಿಂದೆ ಅರೇಬಿಯಾದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಕರೆ ಮೊಳಗಿ ತನ್ನ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಪಡೆದಿರುವುದು ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ವ ಘಟನೆಯಾಗಿದೆ. ಕಾಲದ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳೊಂದಿಗೆ ತೀವ್ರ ಸಂಘರ್ಷದಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಅದು ಆರಂಭಗೊಂಡಿತು. ಹೆಜ್ಜೆಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಅವುಗಳ ಮಧ್ಯೆ ಯುದ್ಧ-ಸಂಘರ್ಷಗಳು ನಡೆದುವು. ಕೊನೆಗೂ ಕಾಲದ ಆ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ಸೋಲೊಪ್ಪಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಜೀವನದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಚಿತ್ರಣವೇ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸಂದೇಶಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡಿತು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಯಾವ ಒತ್ತಡವೂ ಅದರ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಅದರ ಯಶಸ್ಸು, ಇದು ಜಾಗತಿಕ ಇತಿಹಾಸದ ಏಕೈಕ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪೂರ್ಣರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಂಡಾಗ

ಆದರ ಯಾವ ಅಂಶದಲ್ಲೂ ತಿದ್ದುಪಡಿಯ ಅಗತ್ಯ ಬೀಳಲಿಲ್ಲ. ಸಮಾಜವಾದವು ತನ್ನ ಕಾಲದ ಜನಪ್ರಿಯ ಸಿದ್ಧಾಂತವಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ದೇಶಗಳು ತಂತಮ್ಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗನುಸಾರ ಅದನ್ನು ವಿಕೃತ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿಸಿದುವು. ಆದರೆ ಇಸ್ಲಾಮೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯು ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಂಡಾಗ ಪ್ರವಾದಿ ಮುಹಮ್ಮದ್(ಸ) ಯಾವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟಿದ್ದರೋ ಅದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪನೆಗೊಂಡಿತು. ಲೋಕದ ಯಾವುದೇ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಸಿಗುವ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತ ಮತ್ತು ಆಚಾರಗಳ ನಡುವಿನ ವೈರುಧ್ಯವು ಇಸ್ಲಾಮೀ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಭೂತಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಈ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಿಜಯವು ಇಂದೂ ವಿಜಯ ಹೊಂದಬಲ್ಲುದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಅದಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಸಂಧಾನ ಮಾಡುವ ಅಗತ್ಯವೂ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಮಾನವನನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ಅದರ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತದ ವಾಹಕವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಜನರು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸಮಾಜ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ಇಷ್ಟಪಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕಾನೂನು ಹಾಗೂ ನೈತಿಕತೆಯ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಅದು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಪ್ರಬಲ ಸಿದ್ಧಾಂತವು ವಿಚಾರ ಶೈಲಿಯನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುತ್ತದೆಂದಾದರೆ ಅದು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಬಲ್ಲುದು. ಇಲ್ಲಿ ಸಂಘರ್ಷವಿರುವುದು ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತ ಮತ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ನಡುವೆ ಅಲ್ಲ. ಅದು ಎರಡು ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ನಡುವೆ ಆಗಿದೆ. ಪ್ರಬಲವಾದ ಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಅನುಸರಿಸುತ್ತದೆ. ಅದು ಚಲಿಸುವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯೂ ಚಲಿಸುತ್ತದೆ.

ಆಧುನಿಕ ಕಾಲವು ಅಪ್ಪಟ ಭೌತಿಕತೆಯದ್ದಾಗಿದೆ. ಮಾನವನ ಸುತ್ತಲೂ ಅದು ಹೆಣೆದಿರುವ ಜಾಲದಿಂದ ಹೊರಬರುವುದು ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತಿ, ನಾಗರಿಕತೆ, ಸಮಾಜ, ಶಿಕ್ಷಣ, ತಂತ್ರಜ್ಞಾನ, ವ್ಯಾಪಾರ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಭೌತಿಕತೆಯು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಮಾನವನು ಭೌತಿಕತೆಯ ಆಧಾರದಲ್ಲೇ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಾನೆ. ಭೌತಿಕ ಅಳತೆಗೋಲಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಅಳೆಯುತ್ತಾನೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ದೇವೋಪಾಸನೆ ಮತ್ತು ಪರಲೋಕದ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದಿಟ್ಟರೆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯುಂಟಾಗಬಹುದು ಮತ್ತು ಭೌತಿಕತೆಯು ಸೃಷ್ಟಿಸಿರುವ ಚೌಕಟ್ಟು ನುಚ್ಚುನೂರಾದೀತೆಂದು ನಮ್ಮ ಬಲವಾದ ನಂಬಿಕೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯು ಭೌತಿಕತೆಯ ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದಾದರೆ, ಪರಲೋಕ ಗಳಿಕೆಯ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲೂ ಅಡ್ಡ ಬರಲಾರದು. ಇಂದು ಮಾನವನು ಭೌತಿಕವಾದಿ ಬುದ್ಧಿಯಿಂದಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಥವಾ ಕೆಟ್ಟರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಲೌಕಿಕ ಸುಖಾಡಂಬರಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ನಿರ್ಬಂಧಿತನಾಗಿರುವಂತೆ ಪರಲೋಕ

ಚಿಂತೆಯಿಂದಾಗಿ ಮುಂದೆ ಸಿಗಲಿರುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳಿಗಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಸುಖ ಸಂತೋಷಗಳನ್ನು ಬಲಿ ನೀಡಲೂ ಸಿದ್ಧನಾಗುವನು.

ಸತ್ಯ-ಮಿಥ್ಯ, ಒಳ್ಳೆಯದು-ಕೆಟ್ಟದು, ನ್ಯಾಯ-ಅನ್ಯಾಯಗಳು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಕಟವಾಗಬಹುದು. ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದ ಅದರ ರೂಪಗಳು ಬದಲಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ವಾಸ್ತವಿಕತೆ ಬದಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ಕನ್ನ ಹಾಕುತ್ತಾನೆಂದರೆ ಅಮೇರಿಕದಲ್ಲಿ ಕಾರು ಕದಿಯುವುದು ಸೂಕ್ತವೆಂದು ಭಾವಿಸುವನು. ಇಷ್ಟೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ಇಂದು ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ವಂಚನೆ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯೆಂದು ಭಾವಿಸುವವನು 100 ವರ್ಷ ಹಿಂದೆ ಹುಟ್ಟಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಶುದ್ಧಗೊಳಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಅವನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುತ್ತಿರುವ ಮೋಸದ ತಂತ್ರವು 100 ವರ್ಷ ಮುಂಚೆ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದುದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಬಹುದು. ವೈರಿಯಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಹಿಂದೆಯೂ ಆಗುತ್ತಿತ್ತು. ಇಂದೂ ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನು ತನ್ನ ವೈರಿಯ ಮೇಲೆ ಕಲ್ಲು, ಕತ್ತಿಗಳಿಂದ ಆಕ್ರಮಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ, ಇಂದು ಬಾಂಬು ಸುರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಮಾನವ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಅನಂತವಾಗಿದೆ

ಈ ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಮಾನವನು ವಾಸಿಸಲಾರಂಭಿಸಿದಂದಿನಿಂದ ಅವನ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ನಾಗರಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಭೌಗೋಳಿಕ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ಕ್ರಾಂತಿಗಳುಂಟಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಅವನ ಭಾವನೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿಲ್ಲ. ಅನಾಗರಿಕ ಮತ್ತು ಸರಳ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಗಲೂ ಅವನಲ್ಲಿ ಒಳಿತು-ಕೆಡಕಿನ ಪ್ರಜ್ಞೆ ನಾಸ್ತಿಯಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಆಡಂಬರ ಮತ್ತು ತೋರಿಕೆಯ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ. ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದ ವಿಸ್ತೃತ ಅಗತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಅವನು ಅಕ್ರಮ-ಅತ್ಯಾಚಾರಗಳನ್ನು ಎಸಗುತ್ತಿರುವಂತೆಯೇ ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ಸೀಮಿತ ಅಗತ್ಯಗಳ ವೇಳೆಯೂ ಅದನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದಯೆ-ಕರುಣೆ, ಪ್ರೀತಿ-ಪ್ರೇಮ, ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿಯನ್ನು ಅವನು ಹಿಂದೆ ಅರಿತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇಂದೂ ಅರಿತಿದ್ದಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅನಾಗರಿಕವೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಪ್ರಯೋಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದರೆ ಇಂದಿನ ನಾಗರಿಕತೆಯ ರಂಗುರಂಗಿನ ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅದರ ಪುನರಾವರ್ತನೆ ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು? ಒಂದು ವೇಳೆ ಇಂದಿನ ನಾಗರಿಕ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿನ ಅನಾಗರಿಕ ಮನುಷ್ಯರ ಭಾವ-ವಿಕಾರಗಳು ವಿಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತಿದ್ದರೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸಮಂಜಸವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಭಾವ-ವಿಕಾರಗಳು ಪ್ರಥಮ ಮಾನವನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಂತೆಯೇ ಇಂದಿನ ಮಾನವನಲ್ಲೂ ಇದೆ. ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನ ಮಾನವನ ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ನಿಯಂತ್ರಣ ಹೇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದ್ದರೆ, ಭವಿಷ್ಯದ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಗೂ ಅದನ್ನು

ತಡೆಗಟ್ಟಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಈ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಅದರಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅತ್ಯಾಧುನಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತವೂ ನಾಶ ಹೊಂದಬಲ್ಲುದು.

ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು

ಕಾಲದೊಂದಿಗೇ ಅಳಿದು ಹೋಗುವ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಎರಡು ತರ. ಒಂದು, ಕೆಲವು ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿ ಕೊಂಡವುಗಳು ಅಥವಾ ಯಾವುದೇ ವಿಶೇಷ ವಿಭಾಗ ಅಥವಾ ಗುಂಪಿನೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರುವವುಗಳು. ಯುವ ಜನರಿಗೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸೌಲಭ್ಯವನ್ನು ಒದಗಿಸಿ ಕೊಡುವ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ಸಂಘಕ್ಕೆ ಶಿಕ್ಷಣ ಸೌಲಭ್ಯಗಳು ಲಭ್ಯವಿರುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅಸ್ತಿತ್ವದಲ್ಲಿರುವ ಹಕ್ಕಿಲ್ಲ, ನೈತಿಕ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ರಚಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಸಮಿತಿಯು, ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರಚಾರ-ಪ್ರವಚನಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶವಿರುವ ಮತ್ತು ಜನರ ಸುಧಾರಣೆ ಸಾಧ್ಯವಿರುವ ತನಕ ಕೆಲಸ ಮಾಡಬಲ್ಲುದು. ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜನಾಂಗ ಅಥವಾ ಜಾತಿಗಾಗಿ ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳು, ಆ ಜನಾಂಗ ಅಥವಾ ಜಾತಿಯೊಂದಿಗೇ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅನಂತರ ಅದು ಚರಿತ್ರೆಯ ಪುಟ ಸೇರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಪುನಃ ಜೀವಂತಗೊಳಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಸಿದ್ಧಾಂತವು ದೇಶ ಅಥವಾ ಜನಾಂಗದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಎದ್ದಾಗ ಅದರ ಮುಂದೆ ಆ ದೇಶದ ಅಥವಾ ಜನಾಂಗದ ವಿಶೇಷ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳಿರುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರಾವುದೇ ಜನಾಂಗದ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಆಸಕ್ತಿಯಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವರ್ಗದ ಹಿತಬಯಸಿ ಮಾಡುವ ಯೋಜನೆಯಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಗದ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹುಡುಕುವುದೆಂದರೆ ಒಂದು ವಾಹನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಅವಕಾಶವಿರುವ ಕಿರಿದಾದ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಾಹನಗಳನ್ನು ಚಲಾಯಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಂತೆ.

ಈ ರೀತಿಯ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ತಲೆಯೆತ್ತಲು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಬದಲಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ವಸ್ತು ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಪದೇಪದೇ ಮಾನವನ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಲಿರುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಆಕರ್ಷಣೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಜನರು ಅದರತ್ತ ಧಾವಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಅವರ ಜನಾಂಗೀಯ ವಿಕಾರ ತಣಿಯುತ್ತದೆ. ಇನ್ನು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವರ ದೇಶೀಯ ಪಕ್ಷಪಾತಕ್ಕೆ ಬಲ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವರಲ್ಲಿ ಮೂಡುವ ಸದ್ಭಾವನೆಗಳಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನ ದೊರೆಯುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಂದ ಎರಡು ದೊಡ್ಡ ಹಾನಿಯೂ ಇದೆ. ಒಂದನೆಯದು, ಮಾನವ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯವನಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳ ಕುರಿತು ತನ್ನ ಕಲ್ಪನೆಯಂತೆಯೇ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯೂ ಸೀಮಿತವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ವಸ್ತುಸ್ಥಿತಿ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿದೆ. ಉದಾ: ಜಗತ್ತಿನ

ಎಲ್ಲ ದೇಶಗಳು ಇಂದು ಆರ್ಥಿಕ ಶೋಷಣೆಯ ವಿರೋಧಿಗಳಾಗಿವೆ. ಸಮತಾವಾದಿಗಳಿರಬಹುದು, ಭಂಡವಾಳಶಾಹಿಗಳಿರಬಹುದು. ಎಲ್ಲವೂ ಶೋಷಣೆಯನ್ನು ನಿರ್ಮೂಲನ ಮಾಡಬಯಸುತ್ತವೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ದೇಶದ ಶೋಷಣೆಯ ಕಲ್ಪನೆಯು ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಸಮತಾವಾದವು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಒಡೆತನವನ್ನು ಶೋಷಣೆಯೆನ್ನುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಒಡೆತನದ ಮೇಲೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸ್ವಾಧೀನವಿದ್ದರೆ ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಶೋಷಣೆಯಲ್ಲ. ತದ್ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಬಂಡವಾಳ ಶಾಹಿತ್ವಕ್ಕೆ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಒಡೆತನದಲ್ಲಿ ಶೋಷಣೆಯ ಅಂಶ ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ರಾಷ್ಟ್ರದ ಸ್ವಾಧೀನ ಶೋಷಣೆಯಾಗಿದೆ. ವಸ್ತುತಃ ಈ ಪೈಕಿ ಎಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಶೋಷಣೆಯಿದೆ. ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಶೋಷಿಸುತ್ತಾನೆ. ರಾಷ್ಟ್ರವೂ ಶೋಷಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತದ ಸಂಕುಚಿತತೆಯು ವಾಸ್ತವವನ್ನು ಸಂಕುಚಿತಗೊಳಿಸಿದೆ.

ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಮನುಷ್ಯ ಒಂದು ಸತ್ಯವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಾಗಿ ಅದರ ಒಂದು ಅಥವಾ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳು ಅವನಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯವು ಅದರೊಳಗೇ ಬಂದಿಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಅವನು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನು ಸತ್ಯವನ್ನು ಅದರ ಎಲ್ಲ ಅಂಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಈ ತಾತ್ಕಾಲಿಕ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಇನ್ನೊಂದು ದೋಷವೆಂದರೆ, ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ, ಕಾಲ ಮತ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಸೃಷ್ಟಿಯಾಗಿರದ ಹಾಗೂ ಎಲ್ಲ ಬದಲಾಗುವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲೂ ಜೀವಂತವಾಗಿ ಉಳಿಯಬಲ್ಲಂತಹ ಒಂದು ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತವೂ ಇರಬಲ್ಲುದೆಂದು ಕಲ್ಪಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸತ್ಯದ ಎಲ್ಲ ಬುನಾದಿಗಳೂ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿದ್ದು ಸಮಯ ಕಳೆದಂತೆ ಅದು ಮೌಲ್ಯ ಕಳಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆಂದು ಆತ ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸಮಾಜ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಶಾಶ್ವತ ಮೌಲ್ಯಗಳೂ ಇರಬಹುದೆಂದೂ ಅವುಗಳ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಪರಸ್ಪರರ ಮೇಲೆ ಭರವಸೆಯಿರಿಸಬಹುದೆಂದೂ ಆತನಿಗೆ ಹೊಳೆಯುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತಾನು ಯಾವ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಇತರ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅಥವಾ ರಾಷ್ಟ್ರದೊಂದಿಗೆ ವ್ಯವಹರಿಸುತ್ತಿರುವೆನೋ ಅದು ಎಷ್ಟುಕಾಲ ಉಳಿಯಬಲ್ಲುದೆಂಬ ಬಗ್ಗೆ ಭೀತಿಗೊಳಗಾಗಿದ್ದಾನೆ.

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಒಂದು ಚಿರಂತನ ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಶಾಶ್ವತ ಜೀವನ ಮೌಲ್ಯಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತದೆ. ಅವು ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲೂ ಜನರ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಈಗಲೂ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿದೆ. ಚರಿತ್ರೆಯ ವಿಶೇಷ ಹಂತವೊಂದರಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲೂ ಪ್ರಕಟವಾಗಿದೆ. ಆ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಾಗಿತ್ತೆಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸುವವರಿಗೆ ಅನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅದರ ಮಹತ್ವವೇನಾಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯುವುದು

ಕಷ್ಟ. ವಸ್ತುತಃ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಒಂದು ಐತಿಹಾಸಿಕ ಸತ್ಯವಾಗಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಅದೊಂದು ಚಿರಂತನ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯಾಗಿದೆ. ಅದರ ಬೇರುಗಳು ಮಾನವನ ಅಂತರಾಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದಿದೆ. ಮಾನವನ ಅಂತರಾಳವು ಶಾಶ್ವತವಾಗಿದ್ದರೆ ಇಸ್ಲಾಮಿಗೂ ಅಳಿವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ವಿಶೇಷ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಅದರ ಆಧಿಪತ್ಯವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ಅನಂತರ ಅಳಿದು ಹೋಗಲು ಅದೇನೂ ಆ ಕಾಲದ ಮತ್ತು ಆ ಪರಿಸರದ ಸೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲ. ಅದು ಯಾವುದೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಎದ್ದಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಮುಂದೆ ಯಾವುದೇ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಜನಾಂಗದ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅದೊಂದು ಚಿರಂತನ ವಸಂತವಾಗಿದೆ. ಯಾವುದೇ ಸಮಾಜವು ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಾದರೆ ಅದರಲ್ಲೂ ಆ ವಸಂತ ಕಂಗೊಳಿಸುವುದು. ಆದರೆ ಸಂಕುಚಿತ ದೃಷ್ಟಿಯವರು ಅದನ್ನು ಕೇವಲ ಆ ಸಮಾಜದ ವಸಂತವೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಎರಡು ಮೂಲಭೂತ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು

ಚರಿತ್ರೆಯ ಯಾವ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಯಾವ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಮಾನವನು ಎಂತಹ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾದೀತು. ಆ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇನಾಗಿರಬಹುದು ಮತ್ತು ಅದರ ಪರಿಹಾರೋಪಾಯಗಳು ಯಾವುದಾಗಿರಬಹುದು? ಹಾಗೆಯೇ ಹಸಿರು ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಾನವನ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇನಾಗಿರಬಹುದು. ತಾಂತ್ರಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವೇನಾಗಬಹುದು. ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಅದರ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಯಾವ ಮಟ್ಟದಲ್ಲಿರುವುದು. ಅನಂತರ ಅದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಗಳುಂಟಾಗಬಹುದು ಎಂಬಿತ್ಯಾದಿ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಚರ್ಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ನಾಗರಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ ಮತ್ತು ಆರ್ಥಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮಾನವನ ನೈಜ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಎರಡು ಮೂಲಭೂತ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಉತ್ತರವೇ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸುವುದು. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ನಾಗರಿಕವೇ ಮುಂತಾದ ಎಲ್ಲ ಕ್ರಾಂತಿಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಪರಿಹರಿಸುವಂತಹದ್ದಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲೊಂದು ದಾಸ್ಯಾನುಸರಣೆ. ಇನ್ನೊಂದು ಮನುಷ್ಯನ ಅಂತಿಮ ಪರಿಣಾಮ.

1) ಮಾನವನು ತನ್ನನ್ನು ತಾನೇ ದೇವನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ತನ್ನ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕು ಎಂಬುದು ಒಂದನೇ ಪ್ರಶ್ನೆಯ ತಾತ್ಪರ್ಯವಾಗಿದೆ. ದೇವನ ಅನುಸರಣೆ ಮತ್ತು ಅದರ ನಿರಾಕರಣೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಮಾನವನ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲೂ ಅಖಿಲ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲೂ ಮಾರ್ದನಿಸುವಂತಹದ್ದಾಗಿದೆ. ನಾವಿಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಿಗೆ ಶರಣಾಗಿ ವಿಧೇಯರಂತೆ ಜೀವಿಸಬೇಕೋ ಅಥವಾ ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿ ಬಾಳಬೇಕೋ ಎಂಬುದನ್ನು

ತೀರ್ಮಾನಿಸುವ ವರೆಗೆ ನಾವು ಅದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ ಪಡೆಯಲಾರೆವು. ಇದು ಭೂತಕಾಲದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಂತೆಯೇ ವರ್ತಮಾನ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ಕಾಲದ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಆಗಿದೆ. ಇದು ಎಷ್ಟು ಸೈದ್ಧಾಂತಿಕವೋ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಯೋಗಿಕವೂ ಆಗಿದೆ. ಮಾನವ ಅನೇಕ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಬಿಡಿಸದೆ ಜೀವನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಅವನು ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನೂ ಮುಂದಿಡಲಾರ. ಅವನ ಮುಂದೆ ಚಿತ್ತಾಕಾಂಕ್ಷೆಗಳಿವೆ, ದೇಶ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗದ ಬೇಡಿಕೆಗಳಿವೆ. ರೂಢಿ-ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳಿವೆ. ಈ ಪೈಕಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದೂ ತನ್ನ ಅನುಸರಣೆಯನ್ನು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಆರಾಧನೆಗೆ ಅವನು ಒಂದೋ ಈ ಆರಾಧ್ಯರ ಪೈಕಿ ಒಂದನ್ನು ಅಥವಾ ಏಕನಾದ ಅಲ್ಲಾಹನನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಸ್ವಯಂ ತನ್ನನ್ನೂ ವಿಶ್ವದ ಒಂದೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನೂ ನಿರಾಕರಿಸುವವನು ಮಾತ್ರ ಇದೊಂದು ವ್ಯರ್ಥ ಪ್ರಶ್ನೆ ಎನ್ನುವ ಧೈರ್ಯ ತೋರಬಲ್ಲನು.

2) ಇಸ್ಲಾಮ್ ಮಾನವನ ಮುಂದಿಡುವ ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಪರಲೋಕದ ಕುರಿತಾಗಿದೆ. ಅದು ಪರಲೋಕವನ್ನು ಒಂದು ಖಾತರಿ ಘಟನೆಯಾಗಿ ಪ್ರಸ್ತುತ ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಪ್ರಸಕ್ತ ಜೀವನದ ಕೊನೆಯ ಗಡಿಯಿಂದ ಪರಲೋಕ ಜೀವನ ಆರಂಭಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಿ-ನಾಗರಿಕತೆಗಳ ಯಾವ ಕಾಲಘಟ್ಟದಲ್ಲೂ ತಾನು ಪರಲೋಕದಿಂದ ಪಾರಾಗಬಲ್ಲೆನೆಂದು ಮಾನವ ಹೇಳಲಾರ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನ ಬಳಿ ಅದರಿಂದ ಪಾರಾಗುವ ಯಾವ ಉಪಾಯವೂ ಇಲ್ಲ, ಅದು ಅಂತಹ ಘಟನೆಯಾಗಿರುವುದು. ಆ ಹಂತದತ್ತ ಮಾನವ ತೀವ್ರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇನ್ನೇನು, ಕೆಲವೇ ಹೆಜ್ಜೆಗಳ ಬಳಿಕ ಅವನ ಬಾಳಬುತ್ತಿ ಮುಗಿದು ಹೋಗಿರುತ್ತದೆ. ಅವನು ತನ್ನನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವಂತಹ ಯಾವುದೇ ಅಸ್ತ್ರ ಇಲ್ಲದಂತಹ ಒಂದು ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುತ್ತಾನೆ. ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಯಾವ ಸಮಯದಲ್ಲೂ ಮಾನವನನ್ನು ಪರಲೋಕದ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ನಗರದ ಮೇಲೆ ಬಾಂಬು ದಾಳಿಯಾಗುವುದು ಖಚಿತವಾಗಿರುವಾಗ ಅಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ಒಡೆಯ-ಸೇವಕ, ರೈತ-ಉದ್ಯಮಿ, ವ್ಯಾಪಾರಿ-ವಿದ್ವಾಂಸರೆಂಬ ಭೇದವಿಲ್ಲದೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿ ಹೋಗಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವನು. ಪರಲೋಕದ ಅವಸ್ಥೆಯೂ ಹೀಗೆಯೆ. ಇದು ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸುವವನು ಮಾತ್ರ ಅದನ್ನು ಅಸಾಧ್ಯ ವಿಷಯವೆಂದು ಭಾವಿಸುವನು. ಅನ್ಯಥಾ ಪರಲೋಕದ ನಂಬಿಕೆಯು ಅವನನ್ನು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದಿರಲು ಬಿಡಲಾರದು.

ದೇವನಿಗೆ ಮತ್ತು ಪರಲೋಕಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಯು ಇಡೀ ಜೀವನದ ಪ್ರಶ್ನೆಯಾಗಿದೆ. ಜೀವನ ಸೌಧದ ರಚನೆಯು ಅದರಂತಾಗಬೇಕೆಂದು ಅದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಉತ್ತರವೂ ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಮಾನವನ ಆತ್ಮಸಾಕ್ಷಿ ಮತ್ತು ಭಾವನೆಯೊಂದಿಗೂ ಅದಕ್ಕೆ

ಸಂಬಂಧವಿದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೊಂದಿಗೂ ಇದೆ. ಜೀವನದ ಯಾವ ಅಂಶನ್ನೂ ಅದರಿಂದ ಮುಕ್ತವಾಗಿರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದೇವ ಮತ್ತು ಪರಲೋಕದ ಕಲ್ಪನೆಯಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮಾನವನು ತನ್ನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮೂಹಿಕ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಬೇರಾವುದೋ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ನಿರ್ಬಂಧಿತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ನಂಬಿಕೆಯ ನಂತರ ಅವನ ಆಚಾರ-ವಿಚಾರಗಳ ಮೇಲೆ ಆಧಿಪತ್ಯವೂ ಅದರದೇ ಆಗಿರುವುದು.

ದೇವನ ಮತ್ತು ಪರಲೋಕದ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸದ ಪ್ರಥಮ ಪರಿಣಾಮ ಮಾನವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಮೇಲೆ ಉಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಅವನಲ್ಲಿ ಉದ್ಭವಿಸುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ನೇರ ಉತ್ತರವಾಗಿದೆ. ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸಕಲ ಅಧಿಕಾರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುವ ತನ್ನ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೂ ಒಡೆಯನೂ ಆಗಿರುವ ದೇವನ ಮುಂದೆ ವಿಚಾರಣೆ ಎದುರಿಸಲಿಕ್ಕಿದೆಯೆಂಬ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅರಿತಾಗ ಅವನು ದೇವನ ಹಿಡಿತದ ಬಗ್ಗೆ ಭಯ ಪಡುವವನೂ ಅವನ ಉಪಕಾರಗಳನ್ನು ಸ್ಮರಿಸುವವನೂ ಆಗುವನು. ಅವನ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಕೈ ಚಾಚಿ ಬೇಡುವನು. ತನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಾಗಿಸಿ ತನ್ನ ದೈನ್ಯತೆಯನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವನು.

ಆರಾಧನೆಯ ನಿಯಮಗಳು

ಮಾನವನ ಈ ಪ್ರಜ್ಞೆಯು ವಾಸ್ತವಿಕ ಪ್ರಜ್ಞೆಯಾಗಿದೆ. ಅವನು ಸಂಕಷ್ಟದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೂ ಸುಖದಲ್ಲಿದ್ದಾಗಲೂ ನಾಗರಿಕನಾಗಿದ್ದರೂ ಅಜ್ಞಾನ ಕಾಲದವನಾಗಿದ್ದರೂ ಅವನು ದೇವನನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರಜ್ಞೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವನ ಭಾವ-ವಿಕಾರಗಳ ಸಂಬಂಧ ಅವನ ಅಂತರಂಗದೊಂದಿಗಿದೆ. ಅವನ ಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಅಪರಿಚಿತವಾಗಿರುವಂತಹ ಯಾವುದೇ ಕ್ರಾಂತಿ ಅವನ ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಮೂಡಲಾರದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲಿ ಆರಾಧನೆಗಳ ನಿಯಮ-ನಿಬಂಧನೆಗಳು ಚಿರಂತನವಾಗಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡುವ ಅಧಿಕಾರ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಅದರ ಅಗತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಆರಾಧನೆಯು ದೇವನ ಮಹಾನತೆಯ ಮತ್ತು ತನ್ನ ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ಪ್ರದರ್ಶನದ ಸರಿಯಾದ ವಿಧಾನವಾಗಿದೆ. ಅದು ಮಾನವನನ್ನು ತಪ್ಪು ಹಾದಿಯಿಂದ ಮತ್ತು ನೈಜ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಎಲ್ಲ ವಿಧಾನಗಳಿಂದ ರಕ್ಷಿಸುವುದೇ ಅದರ ಸರಿಯಾದ ವಿಧಾನವನ್ನು ನಿರ್ಣಯಿಸಲು ಕಾರಣ. ಅನ್ಯಥಾ ಅವನು ಸತ್ಯದೆಡೆಗೆ ತಲುಪುವ ಬದಲು ಅದರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣ ವಂಚಿತನಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ.

ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಸಂಶೋಧನೆ

ಮನುಷ್ಯರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತೆ, ಇಸ್ಲಾಮ್ ಅದರ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಆಂಶಿಕ ವಿಷಯಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚರ್ಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದು ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ಮೂಲ

ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮಾನವನ ಹೊರ ಜಗತ್ತು ಯಾವಾಗಲೂ ಬದಲಾವಣೆಯ ಗುರಿ ಹೊಂದಿದೆ. ಇಂದು ಅವನು ನಾಗರಿಕತೆಯ ಯಾವ ಹಂತದಲ್ಲಿದ್ದಾನೋ ಕೆಲವು ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಅದನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಊಹಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇಂದು ಚಾಲ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಲೇವಾದೇವಿ ಮತ್ತಿತರ ವ್ಯವಹಾರಗಳ ರೀತಿ ನಾಳೆ ಬದಲಾಗುತ್ತವೆ. ಹಿಂದೆ ಅವನು ಯಾವ ಸಾಮಾಜಿಕ ಶಿಷ್ಟಾಚಾರಗಳನ್ನು ಕಲಿತಿದ್ದನೋ ಇಂದು ಅವನಿಗೆ ಅದು ಅಪರಿಚಿತವಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲ ಕಾಲದ ಮಾನವರ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಅನ್ವಯವಾಗುವ ನಿಯಮಾವಳಿಯನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಯಾವ ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ನೀಡಿದೆಯೋ ಅದರಿಂದ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ನಾಗರಿಕತೆಯ ಯಾವ ಕ್ರಾಂತಿಯೂ ನಿರಪೇಕ್ಷವಾಗಿರಲಾರದು. ಅವು ಎಲ್ಲ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಯಮಗಳು ರಾಜಕೀಯ ಮತ್ತು ನೈತಿಕ ಮಾರ್ಗದ ಸಂಕೇತಗಳಾಗಿದ್ದು ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ಅವನು ದೇವನತ್ತ ಸಾಗುತ್ತಾನೆ. ಈ ಸಂಕೇತಗಳನ್ನು ಸರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ವ್ಯವಹಾರಗಳಲ್ಲಿ ದೇವನ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಅರಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮಾನವನು ನಾಗರಿಕ, ರಾಜಕೀಯ, ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಹಾಗೂ ಸಾಮಾಜಿಕ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲ ದಾರಿ ತಪ್ಪುತ್ತಾನೋ ಸನ್ಮಾರ್ಗದಿಂದ ವ್ಯತಿ ಚಲಿಸಬಹುದೆಂಬ ಭೀತಿ ಎಲ್ಲಿದೆಯೋ, ಅಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅಲ್ಲಾಹನು ಈ ನಿಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ಅದಕ್ಕೆ ತಡೆಯೊಡ್ಡಿದ್ದಾನೆ.

ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಆಧಿಪತ್ಯವಿರುವುದು ದೇವನದ್ದೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಸಂಕೇತಗಳು ಪುರಾವೆಯಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಎಂದೂ ಅಳಿಸಲಾಗದು. ಯಾವಾಗಲೂ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ತೀರ್ಮಾನವಾಗಿದೆ. ಈ ನಿಯಮಗಳು ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದು ವಿಸ್ತೃತವಾದ ಜೀವನ ವ್ಯವಹಾರಗಳಿಗೆ ಅವು ಸಾಲದು. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ದೇವನ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಅವು ದಾರಿ ದೀಪಗಳಾಗಿದ್ದು ಗುರಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಉಲ್ಲಂಘಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಮತ್ತು ಧಿಕ್ಕರಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಆಗುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ದೇವನನ್ನು ಪಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲಾಗುವುದು. ಇದನ್ನು ಶರೀಅತ್‌ನ ಪಾರಿಭಾಷಿಕದಲ್ಲಿ 'ಇಜ್ತಿಹಾದ್' (ಸಂಶೋಧನೆ) ಎನ್ನಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಾಹನು ನೀಡಿದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಅವನ ಇಂಗಿತವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದೇ ಇಜ್ತಿಹಾದ್ ಆಗಿದ್ದು ಇದರ ದ್ವಾರವು ಅಂತ್ಯದಿನದ ವರೆಗೂ ತೆರೆದಿರುವುದು.

*****

ಬಂಡಾಯಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನು?

ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಮಾತ್ರ ಪರಿಹಾರವಾಗಿದೆ. ಅದರಿಂದ ಮಾತ್ರ ಮಾನವರ ಸಂಕಷ್ಟಗಳು, ಕ್ಲೇಶಗಳು ನೀಗಬಹುದು. ಅವರಿಗೆ ಶಾಂತಿ, ಸಮಾಧಾನ ಮತ್ತು ಸುಭಿಕ್ಷೆ ಲಭಿಸಬಹುದು. ಅದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬೇರೆ ಯಾವ ದಾರಿಯಿಂದಲೂ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾವು ಹೇಳುವಾಗ, ಕೂಡಲೇ ಹಾಗಾದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಕಡೆಗೆ ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಜನರು ಧಿಕ್ಕರಿಸುವುದೇಕೆ, ದ್ವೇಷಿಸಿ ದೂರ ಓಡುವುದೇಕೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಉದ್ಭವಿಸುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳು ಹೀಗಿವೆ:-

1) ಮಾನವನು ಈ ಲೋಕ ಮತ್ತು ಅದರ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಹಳವಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿರುವ ಯಾವುದೇ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಅವನು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಅವನ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಲಾಭ ಮತ್ತು ಸತ್ಯ-ನ್ಯಾಯಗಳ ನಡುವೆ ಸಂಘರ್ಷ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಲಾಭಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಾಶಸ್ತ್ಯ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಸತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಇಂತಹ ನಷ್ಟವನ್ನು ಸಹಿಸೆಂದು ಅವನೊಡನೆ ಹೇಳಿದರೆ ಅವನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಾರನು. ಆದರೆ ಅವನಿಗೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಲಾಭದ ನಿರೀಕ್ಷೆಯಿದ್ದರೆ ತನ್ನ ಸಹೋದರನನ್ನೂ ವಂಚಿಸಬಲ್ಲನು. ತುಚ್ಛ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ನೆರೆಮನೆಗೆ ಕನ್ನ ಹಾಕಲಿಕ್ಕೂ ತನ್ನ ದೇಶ ಮತ್ತು ಜನತೆಗೆ ದ್ರೋಹ ಬಗೆಯಲಿಕ್ಕೂ ಅವನು ಹೇಸಲಾರನು.

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಈ ಲಾಭ ಬಡುಕತನದ ಕಠಿಣ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿದೆ. ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕುಗಳು ಮತ್ತು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಕೊನೆಗೊಳಿಸುವುದೇ ಎಲ್ಲ ಗೊಂದಲ ಮತ್ತು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವಾಗಿದೆ. ಇತರರ ಹಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕಸಿಯುವ ಬದಲು ಅವರ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಹಕ್ಕನ್ನು ಕೈಬಿಡಬೇಕು. ಅವರ ಸುಖ ಸಂತೋಷಕ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಸುಖವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಬೇಕು. ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅನ್ಯಾಯವಾದಾಗಲೂ ನ್ಯಾಯ-ನೀತಿಯನ್ನು ಕೈಬಿಡಬಾರದು. ಅಹಂಕಾರ-ದರ್ಪಗಳು ಎದುರಾದಾಗ ನಯ-ವಿನಯದಿಂದ ವರ್ತಿಸಬೇಕು. ದ್ರೋಹಕ್ಕೆ ಹಿತ ಚಿಂತನೆಯಿಂದ ಉತ್ತರಿಸಬೇಕು. ದ್ವೇಷದ ಬದಲು ಪ್ರೀತಿಗೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ

ಒಬ್ಬ ಸಹೋದರನನ್ನು ವಧಿಸಿದರೆ ನಿಮಗೆ ಅವನ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯುವ ಹಕ್ಕಿದೆ. ಆದರೆ ನೀವು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಡುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಘನತೆ-ಗೌರವಗಳಿವೆ. ಇದೆಲ್ಲವೂ ನಿಮ್ಮ ದೇವನು ನಿಮ್ಮಿಂದ ಸಂತುಷ್ಟನಾಗಿ ಪರಲೋಕದಲ್ಲಿ ಅವನ ಅನುಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರರಾಗಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಹೊರತು ಯಾವುದೇ ಭೌತಿಕ ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ಲೌಕಿಕ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ಪರಲೋಕ ಮತ್ತದರ ಲಾಭ-ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಈ ಲೋಕದ ಲಾಭ-ನಷ್ಟಗಳಿಗಿಂತ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಿದರೆ ಮಾತ್ರ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಈ ಬೇಡಿಕೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸಲು ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದ, ಭವಿಷ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿಗಾಗಿ, ತಾನು ದಿನರಾತ್ರಿಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಯೋಜನಗಳನ್ನು ಬಲಿ ನೀಡುವಷ್ಟು ದೃಢನಂಬಿಕೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವುದು ಕಷ್ಟ.

2) ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾಲವೂ ಕೆಲವು ಒಳಿತುಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳಿಂದಾಗಿಯೇ ಆ ಕಾಲವು ಅಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇತರ ಕಾಲಗಳಿಗಿಂತ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಮಾನವನು ಅವುಗಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಕೇಡುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗದಷ್ಟು ಅದು ಅವನನ್ನು ಆವರಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮಾನವರು ರಾಜಂದಿರ ದಿಗ್ವಿಜಯಗಳನ್ನು, ಅವರ ಸುಸೂತ್ರ ಆಡಳಿತವನ್ನೂ ಅವರ ಬಹುಮಾನಗಳನ್ನು ಹಾಗೂ ಅವರ ಔದಾರ್ಯವನ್ನು ಹಾಡಿ ಹೊಗಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಆ ಕಾಲ ಕೊನೆಗೊಂಡು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ಕಾಲ ಬಂದಾಗ ಅದರ ಗುಣಗಾನಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರು. ಅವರಿಗೆ ರಾಜಾಳ್ವಿಕೆಯ ಕೆಡುಕುಗಳೋ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವದ ನ್ಯೂನತೆಗಳೋ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪ್ರಗತಿಯಿಂದಾಗಿ ಮಾನವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಿದೆ. ಜೊತೆಗೆ ಈ ಕಾಲದ ಮಿಥ್ಯ ವಿಚಾರ-ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಅವನಿಗೆ ಹಾನಿಯನ್ನೂ ಮಾಡಿತು. ಆದರೆ ಅದರ ಕುರಿತು ಅವನು ಆಲೋಚಿಸಲೂ ಸಿದ್ಧನಿಲ್ಲದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಅವನ ಮೇಲೆ ಪ್ರಭಾವ ಬೀರಿತು. ಉದಾ: ನೀವು ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರ ಮುಕ್ತ ಮಿಲನವನ್ನು ಖಂಡಿಸಿದರೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮೂರ್ಖರೆನ್ನಲಾದೀತು. ಏಕೆಂದರೆ ಅದನ್ನು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲವು ಪ್ರಗತಿಯೆನ್ನುತ್ತಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಈ ಕಾಲದ ವಿಚಾರ-ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಧರ್ಮ ಮತ್ತದರ ನಂಬಿಕೆಗಳನ್ನು ತಿರಸ್ಕರಿಸಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅದು ಅಸಂಬದ್ಧವೆಂಬುದು ಖಚಿತವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಭಾರತವನ್ನೇ ನೋಡಿರಿ. ಇಲ್ಲಿರುವ ಜನಾಂಗಗಳೆಲ್ಲವೂ ಧರ್ಮಾಧಾರಿತವಾಗಿವೆ. ಧರ್ಮವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸುವ ಜನಾಂಗವೊಂದೂ ಇಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಭಾರತದ ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲೇ ಧರ್ಮ ಸೇರಿದೆಯೆಂದರೂ ಅತಿಶಯೋಕ್ತಿಯಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿನ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗಳು, ವಿಚಾರವಂತರು ತಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಪೈಕಿ ಒಂದನ್ನು ಆರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಥವಾ

ಅದರಲ್ಲಿ ಆಚೀಚೆ ಕೆತ್ತಿ ಒಂದು ಮಿಶ್ರಣ ತಯಾರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಧರ್ಮದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಹುಡುಕುವ ಅಥವಾ ಕನಿಷ್ಠ ಧರ್ಮವನ್ನು ಅಪ್ರಾಯೋಗಿಕ ಮತ್ತು ಅವೈಜ್ಞಾನಿಕವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದಕ್ಕಿರುವ ಪುರಾವೆಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತನೆ ನಡೆಸುವ ಧೈರ್ಯ ಯಾವ ಬುದ್ಧಿಜೀವಿಗೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಕಾಲದ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಬಲ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ತಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವ ಮತ್ತು ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಇಸ್ಲಾಮ್ ವಿರೋಧಿಯಾಗಿದೆ. ಅದು ಸಮಾಜವಾದ ಮತ್ತು ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವಾಗಿರಬಹುದು ಅಥವಾ ಸರ್ವಾಧಿಕಾರವೇ ಆಗಿರಬಹುದು. ದೇವ ಧಿಕ್ಕಾರ ಹಾಗೂ ಪರಲೋಕ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿಯ ವಿಚಾರಣೆಯ ನಿರಾಕರಣೆಯಿಂದ ಅವು ಆರಂಭಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಯಾವುದೇ ಕಾಲವು ತಾನಾಗಿಯೇ ಇಸ್ಲಾಮಿಗಾಗಿ ತನ್ನ ಹೃದಯವನ್ನು ತೆರೆದೀತೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವಂತಿಲ್ಲ.

3) ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಬಗ್ಗೆ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಲ್ಲದವರು ಮಾತ್ರ ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಂಡಿರುವುದಲ್ಲ, ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಹೆಸರೆತ್ತುವವರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಬಲಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲೊಂದು ವಿಭಾಗವು ಇಸ್ಲಾಮ್ ವಿರೋಧಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಪೂರ್ಣ ಮನಃಸಂತೃಪ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದೆ. ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ದನಿಗೂಡಿಸಿ ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಅಸಂಬದ್ಧ ಅರ್ಥಹೀನವೆಂದು ವಾದಿಸುತ್ತದೆ. ತಮ್ಮ ಹೆಸರು, ಕುಟುಂಬ ಮತ್ತು ಜನಾಂಗದಿಂದ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಸಂಪ್ರದಾಯವು ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತಿದೆ ಎಂಬುದೇ ಈ ವಿಭಾಗದ ಕೊರಗು, ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಬಗ್ಗೆ ಅದರ ತಿರಸ್ಕಾರ ಭಾವವು ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಅದು ಪರಿಗಣನೆಗೆ ಅರ್ಹವಲ್ಲವೆಂದು ಸಾರುವಂತಿದೆ. ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮಾನವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಹೊರಗಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಒಳಗಿಲ್ಲ.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಭಾಗವು ಇಸ್ಲಾಮೀ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತದ ಮೇಲೆ ದೃಢವಾದ ನಂಬಿಕೆಯಿರಿಸುವವರು. ಅವರು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಹೆಸರು ಹೊಂದಿದ ಜನಾಂಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಅವರಲ್ಲಿ ಜನಾಂಗೀಯ ಪ್ರಭಾವವೂ ಇರುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವರು ಇಸ್ಲಾಮ್ ವಿರೋಧಿ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನೇ ಮೆಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ತಮ್ಮ ಜನಾಂಗದಿಂದಲೂ ಅವರು ದೂರವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಈ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಇತರ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲದಂತೆ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಜೀವನದ ಕೆಲವು ಅಂಶಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಯಾವ ಅಂಶಗಳೊಂದಿಗೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸಂಘರ್ಷವಿರುವುದೋ ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಸ್ಸಂಕೋಚವಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ನಿಜ ಹೇಳಬೇಕಾದರೆ, ಈ ವಿಭಾಗವು ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕುಫ್ರ್-ಇಸ್ಲಾಮ್, ಶಿರ್ಕ್-ತೌಹೀದ್. ಪರಲೋಕ ನಿರಾಕರಣೆ ಮತ್ತು ಅಂಗೀಕಾರವು ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಇರಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತದೆ. ಅವರ ಈ ದ್ವಂದ್ವ ನೀತಿಯಿಂದಾಗಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಒಂದು ಪ್ರಹಸನವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಯಾರೂ ಅದರತ್ತ ಕಣ್ಣೆತ್ತಿಯೂ ನೋಡಲು ಇಷ್ಟಪಡುವುದಿಲ್ಲ.

ಮೂರನೆಯದು ಸಾಂಪ್ರದಾಯಿಕ ಮುಸ್ಲಿಮರ ವಿಭಾಗವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಗ್ರಹಿಸಿರುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಅದರ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಅವರು ಕೆಲವು ಅಸ್ಪಷ್ಟ ನಂಬಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಜನಾಂಗೀಯ ಸಂಪ್ರದಾಯಗಳನ್ನು ಬಿಗಿಹಿಡಿದಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ವಿಶ್ವಾಸ-ನಂಬಿಕೆಗಳ ಮೇಲೆ ಯಾವ ಕಡೆಯಿಂದೆಲ್ಲ ಆಕ್ರಮಣ ನಡೆಯುತ್ತದೋ. ಅವರು ಯಾವುದನ್ನೆಲ್ಲ ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೋ ಅದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಿಂದೆಲ್ಲ ಸೋಲಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಕೂಡಾ ಅವರಿಗೆ ತಿಳಿದಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಭಾಗವು ತಮ್ಮ ವಿಶ್ವಾಸ-ನಂಬಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗಿರಲು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಲಾಗುವ ಆಕ್ಷೇಪಗಳನ್ನು ಅರಿಯದಿರುವುದೇ ಕಾರಣ. ಅನ್ಯಥಾ ಆ ವಿಭಾಗದ ಹೆಚ್ಚಿನವರು ತಮ್ಮ ಸ್ಥಾನದಿಂದ ಕದಲಿಯಾರು. ಅವರು ಕಾಲದ ತಪ್ಪು ವಿಚಾರ-ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗೆ ವ್ಯತಿರಿಕ್ತವಾಗಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಮೇಲ್ಮೆಯನ್ನು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸಬಲ್ಲರೆಂದು ಭಾವಿಸುವುದೇ ವ್ಯರ್ಥ. ಸತ್ಯದ ಮೇಲೆ ನೆಲೆ ನಿಂತಿರುವುದು ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ವಿಭಾಗವು ಕಾಲದ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಆಡಳಿತ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳೆಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅರಿತಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಗತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಬಲ್ಯ ಅದರ ಹೊರತು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವರ ನಂಬಿಕೆ. ಅವರು ಚರಿತ್ರೆಯ ಅಧ್ಯಯನ ನಡೆಸಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ಅಂದು ಜಾರಿಯಲ್ಲಿರುವ ಆಧಾರದಲ್ಲೇ ರಾಷ್ಟ್ರಗಳ ಉತ್ಥಾನ-ಪತನಗಳು ಗೋಚರಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಭಾಗವು ಯಾವಾಗಲೂ ಕಾಲದ ಹರಿವಿಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುತ್ತದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಇದರ ಹೊರತು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸತ್ಯತೆ ಸಾಬೀತಾಗುವುದಿಲ್ಲ . ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವು ಮೇಲೆ ಬಂದಾಗ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಕೂಡಾ ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುತ್ತದೆನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರಭುತ್ವವನ್ನು ಸೀಮಿತಗೊಳಿಸುವ ಒಲವು ಹೆಚ್ಚಿದಾಗ ಇದೇ ಮಂದಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲೂ ಅಧಿಕಾರವು ಖಲೀಫರ ಮತ್ತು ಇಮಾಮರ ಕೈಯಲ್ಲಿರುತ್ತದೆನ್ನ ತೊಡಗಿವರು.

ಈ ವಿಭಾಗವು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿದ್ದು ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಇತರ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿಗಿಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸಲು ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದಲೇ ಲೋಕವನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮಿನತ್ತ ಸೆಳೆಯುವಲ್ಲಿ ಇವರ ಪ್ರಯತ್ನಗಳು ಫಲಕಾರಿಯಾಗಲಿಲ್ಲ. ಏಕೆಂದರೆ ಜೀವನದ ಕುರಿತ ಅವರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಮತ್ತು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಿಗಿಂತ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಭಿನ್ನವಾಗಿಯೇನೂ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಲೋಕವು ಭಾವಿಸಿತು.

ಈ ವಿಭಾಗವು ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಒಂದು ಚಿರಂತನ ಜೀವನ ಸಿದ್ಧಾಂತವೆಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯಿಸಲು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದು ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಕಾಲಕ್ಕೆ ತಕ್ಕಂತೆ ರೂಪಿಸುವ ಚಿಂತೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಇಸ್ಲಾಮೇತರ ಚಿಂತನೆಗಳನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮೆಂದು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸತೊಡಗಿತು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ನೈಜ ಮುಖ ವಿಕೃತಗೊಂಡಿತು. ಏಕೆಂದರೆ ಯಾವುದೇ

ಸಿದ್ಧಾಂತವು ಅದಕ್ಕೆ ಸರಿ ಹೊಂದದ ಸಿದ್ಧಾಂತದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡರೆ ಅದರ ಸೌಂದರ್ಯ ಕೆಡುತ್ತದೆ. ಅದು ಕುರೂಪಿಯಾಗಿ ಕಾಣತೊಡಗುತ್ತದೆ. ಉದಾ: ರಾಷ್ಟ್ರದ ಒಡೆತನದ ಕಲ್ಪನೆಯು ಸಮತಾವಾದದ ಜೀವನ ಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಸರಿಹೊಂದುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನಿಂದಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಪುರಾವೆ ಒದಗಿಸ ಹೊರಟರೆ ಅದು ಅತ್ಯಂತ ಹಾಸ್ಯಾಸ್ಪದವಾಗುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಒಡೆತನ ಮತ್ತು ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಆಧಾರದಲ್ಲೇ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿಂತಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿ ಜೀವನಾಧಾರದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸೀಮಿತ ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟು ಆಲೋಚಿಸುವವರು ಮಾತ್ರ ಸಂತಾನ ನಿಯಂತ್ರಣವು ಈ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳೊಂದಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಸರಿಹೊಂದುತ್ತದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಜೀವನಾಧಾರದ ಸಂಪೂರ್ಣ ಭಂಡಾರವು ದೇವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದೆಯೆಂದು ನಂಬಿರುವವರು ಇದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಿದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನೇ ನಿರಾಕರಿಸುತ್ತಾರೆಂದರ್ಥ.

ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ಅಂತಿಮ ಪ್ರಮಾಣವಾಗಿದ್ದು ಆದರಿಂದ ಮಾತ್ರ ಜೀವನದ ಸರ್ವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಪರಿಹಾರವಾಗ ಬಲ್ಲವು ಎಂದು ನಂಬುವವರು ಉಳಿಯುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಸಮಕಾಲೀನ ಪ್ರಬಲ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳು ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ, ಸಾಮಾಜಿಕ, ರಾಜಕೀಯ ಹಾಗೂ ಶಿಕ್ಷಣ-ತಂತ್ರಜ್ಞಾನದ ಎಲ್ಲ ರಂಗಗಳಿಂದ ಹೊರಹಾಕಿರುವಾಗ, ಜೀವನದ ಈ ರಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವೇನು, ರಾಜಕೀಯರಂಗಕ್ಕೆ ಅದು ಯಾವ ನಿಯಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಸಾಂಸ್ಕೃತಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಸ್ವರೂಪವೇನಾಗಿರಬೇಕು. ಶಿಕ್ಷಣ-ತಂತ್ರಜ್ಞಾನಗಳ ಕುರಿತು ಅದರ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಆಲೋಚಿಸುವುದನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅದರ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮ್ ದೈನಂದಿನ ಜೀವನದಿಂದ ದೂರವಾಗಿದೆ. ಮಾನವರ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಂಧ ಮತ್ತು ಅವರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಸೀಮಿತ ವಲಯದಲ್ಲಿಟ್ಟಿದೆ. ಅವು ಚರ್ಚೆಗೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ, ಇಂದು ಮಾನವನು ಯಾವ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಿಲುಕಿರುವನೋ ಅವುಗಳ ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ತೋರಿಸದಿದ್ದರೆ ಅವನಿಗೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ ಉಂಟಾಗುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ? ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ನೋವು ಸಂಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನವೆಂದು ಅವನು ಏಕೆ ಭಾವಿಸಬೇಕು?

ಈ ನೀತಿಯಿಂದಾಗಿ ಅತಿದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವನ್ನು ಈ ವಿಭಾಗವೇ ಅನುಭವಿಸಿತು. ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಮತ್ತು ಸ್ಥಿತಿಗಳಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯುವ ಸಂಶೋಧನಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೇ ಅದು ಕಳಕೊಂಡಿತು. ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯವಾಗುವಂತಹ ಏಕೈಕ ಧರ್ಮವೆಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಪರಿಚಯ ಪಡಿಸುವ ಹಾಗೂ ಮಿಥ್ಯ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ವಿರುದ್ಧ ಅದರ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯನ್ನು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವಾಯಿತು.

4) ಈ ಎಲ್ಲ ರೀತಿಯ ವೈಚಾರಿಕ ನ್ಯೂನತೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಮತ್ತು ತಿಳಿಯ ಪಡಿಸುವ ದಾರಿಗೆ ಕೆಲವೇ ಮಂದಿಯ ಹೊರತು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ಮುಸ್ಲಿಮರ ನಡವಳಿಕೆಗಳು ಅಡ್ಡಿಯಾಗಿವೆ. ದೀರ್ಘಕಾಲದ ಇಸ್ಲಾಮೇತರ ಜೀವನ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿದ್ದ ಕಾರಣ ಅವರ ಜೀವನದ ಯಾವುದೇ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸರಿಯಾದ ಪ್ರದರ್ಶನವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅವರು ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ದೇವಧಿಕ್ಕಾರಿಗಳಂತೆ ತಮ್ಮ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಮೋಸ, ವಂಚನೆ, ಸುಲಿಗೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಾಗಿದ್ದರೆ ಇಸ್ಲಾಮ್ ವಿರೋಧಿ ಶಿಕ್ಷಣದ ಏಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಪ್ರಚಾರಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. ಧನ-ಕನಕಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಪರಲೋಕವನ್ನು ಮರೆತವರಂತೆ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಬೇಕಾಬಿಟ್ಟಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿದರು. ಆಡಳಿತಾರೂಢರಾಗಿದ್ದರೆ ಕ್ರೂರಿಗಳಾದ ರಾಜರಂತೆ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆ ನಡೆಸಿದರು. ಹಾಗಿರುವಾಗ, ಅವರ ಬಳಿ ಸಕಲ ಮಾನವರ ಮೋಕ್ಷಕ್ಕಾಗಿರುವ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಿವೆ, ನ್ಯಾಯ ನೀತಿಯನ್ನು ಖಾತ್ರಿ ಪಡಿಸುವ ನಿಯಮಗಳಿವೆ, ಮಾನವರ ಕಲ್ಯಾಣ ಮತ್ತು ಯಶಸ್ಸಿಗಾಗಿರುವ ಶಿಕ್ಷಣವಿದೆ ಹಾಗೂ ಜನರ ಸಂಕಷ್ಟ ಮತ್ತು ನೋವುಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರವಿದೆಯೆಂದು ಲೋಕವು ನಂಬುವುದಾದರೂ ಹೇಗೆ?

ಮುಸ್ಲಿಮರ ಈ ನೀತಿಯನ್ನು ಕಂಡು, ಈಗ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತಗಳ ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿಲ್ಲ, ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೈಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆಂದು ಲೋಕಕ್ಕೆ ಭಾವಿಸಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅದು ಹಾಗೆ ಭಾವಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಮಾನವರಲ್ಲಿ ಅಜ್ಞಾನ ಮತ್ತು ಬರ್ಬರತೆಯನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದೆ. ಅದುವೇ ಅವರನ್ನು ಲೋಕ ವ್ಯಾಮೋಹಿಗಳು, ಡಂಬಾಚಾರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದೆ ಹಾಗೂ ಸುಳ್ಳು, ವಂಚನೆಯನ್ನು ಕಲಿಸಿದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಲು ನಿರ್ಬಂಧಿತವಾಗಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಮುಸ್ಲಿಮರು ತಮ್ಮೆಲ್ಲ ದುಷ್ಕರ್ಮಗಳ ಹೊರತಾಗಿಯೂ ತಮ್ಮನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಅನುಯಾಯಿಗಳು, ಇಸ್ಲಾಮಿನೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಮಾತ್ರ ಮೋಕ್ಷ ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪರಿಚಯ ಪಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮುಸ್ಲಿಮರ ವೈಚಾರಿಕ ಹಿನ್ನಡೆಯಿಂದಾಗಿ ಇಸ್ಲಾಮ್, ಜೀವನ ಮತ್ತು ಅದರ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಯಾವುದೇ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದ ಒಂದು ಕೋಮಿನ ಕೆಲವು ನಂಬಿಕೆಗಳ ಸಂಹಿತೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅವರ ತಪ್ಪು ನಡವಳಿಕೆಯಿಂದಾಗಿ ಅದು ಕ್ರೂರ ಮತ್ತು ದ್ವೇಷ ಹರಡುವ ಧರ್ಮವೆಂಬ ಕಲ್ಪನೆ ಮೂಡಿದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಈ ಎರಡು ಕಲ್ಪನೆಗಳ ವ್ಯಾಪಕ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ಅದು ಜನಮನದಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಾಟಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕೊರೆದು ತೆಗೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯ ವರೆಗೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸರಿಯಾದ ಕಲ್ಪನೆ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಲಾರದು.

5) ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಕುರಿತು ಈ ಎರಡೂ ರೀತಿಯ ಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಮೂಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಮುಸ್ಲಿಮರ ವೈಚಾರಿಕ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾತ್ಮಕ ನ್ಯೂನತೆಗಳು ಒಂದೆಡೆಯಾದರೆ ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ

ಇತರ ಮತ-ಧರ್ಮಗಳ ಶಿಕ್ಷಣಗಳು ಮತ್ತು ಅವರ ನಡವಳಿಕೆಗಳಿಗೆ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಪಾತ್ರವಿದೆ.

ಇಸ್ಲಾಮ್ ಎಲ್ಲ ಕಾಲಗಳಲ್ಲೂ ಎಲ್ಲ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲೂ ವಿಭಿನ್ನ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಸತ್ಯವಾಗಿದೆ. ಅದು ಒಂದಲ್ಲೊಂದು ರೂಪದಲ್ಲಿ ತಲುಪದ ಯಾವ ಸ್ಥಳವೂ ಇಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅನೇಕ ಜನವಾಸ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಪುನರಾವರ್ತನೆಯಾಗದ ಕಾರಣ ಅದು ತನ್ನ ಮೂಲ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಂತೂ ಮಾನವ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ಮತ್ತು ವಿಚಾರಗಳಿಂದಾಗಿ ಗುರುತಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ವಿರೂಪಗೊಂಡಿತು. ಲೋಕದಲ್ಲಿ ಯಾವುದೇ ತತ್ವಸಿದ್ಧಾಂತವನ್ನು ಮನಸಾರೆ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಅದನ್ನು ಘಾಸಿಗೊಳ್ಳದಂತೆ, ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಿಸುವವರು ಮಾತ್ರ ಅದರ ವಿಶ್ವಾಸಾರ್ಹ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕಾರರೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಡುವರು. ಆದರೆ ಮಾನವರ ವಿವಿಧ ವಿಭಾಗಗಳಿಗೆ ತಲುಪಿದ ದೇವನ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ತನ್ನ ವಿಚಾರವನ್ನು ತುರುಕಿಸಿ ಅದರ ಮೇಲೆ ಅಕ್ರಮವೆಸಗಿದನು. ಅವನು ಧರ್ಮದ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾಗಿರಬಹುದು, ಇಲ್ಲದಿರಲೂಬಹುದು. ಇದರ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ತದ್ವಿರುದ್ಧ ವಿಚಾರಗಳು ಅದರ ಒಂದು ಭಾಗವೆಂಬ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿಕೊಂಡಿತು. ವಾಸ್ತವದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ದೈವಿಕ ಶಿಕ್ಷಣಗಳ ಅಂಶವು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ ಉಳಿಯಿತು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಅದನ್ನು ದೇವನ ವತಿಯಿಂದ ಅವತೀರ್ಣಗೊಂಡ ಧರ್ಮವೆಂದು ಹೇಳುವುದೂ ಅನ್ಯಾಯವಾದೀತು.

ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕೆಡಿಸಿ ವಿರೂಪಗೊಳಿಸಿದ ಬಳಿಕ ಅದು ತನ್ನ ಉದ್ದೇಶಿತ ಪರಿಣಾಮವುಂಟು ಮಾಡುವುದೆಂದು ನಿರೀಕ್ಷಿಸುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಸ್ಲಾಮಿನೊಂದಿಗೂ ಅದೇ ನಡೆಯಿತು. ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಅಪೂರ್ಣ, ವಿಕೃತ ಶಿಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಜೀವನದ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಿಗೆ ತಂದಾಗ ಅದು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಪರಿಹರಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ವಿಫಲವಾಗುವುದೆಂದು ಪ್ರಥಮ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲೇ ಭಾಸವಾಯಿತು.

ಈಗ, ನೈಜ ಶಿಕ್ಷಣಗಳತ್ತ ಮರಳಿ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳ ಬದಲಾವಣೆಯಿಂದಾಗಿ ನೈಜ ಧರ್ಮದೊಳಗೆ ನುಸುಳಿ ಬಂದ ನ್ಯೂನತೆಗಳನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿತ್ತು. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಂಗಡವೂ ತಂತಮ್ಮ ತಪ್ಪು ಮತ್ತು ವಿಕೃತ ಕಲ್ಪನೆಗಳಿಗೇ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಅದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದದ್ದನ್ನು ವಿರೋಧಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿರತವಾಯಿತು. ಅಂದರೆ ಲೋಕದ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಾಸ್ತವಿಕತೆಯೂ ಅವರ ಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸಬೇಕು. ಅನ್ಯಥಾ ಅದರ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ಅಂಗೀಕರಿಸಲಾಗದೆಂದು ಇದರರ್ಥ. ಇದನ್ನು ನೋಡುವ ಸಾವಿರಾರು ಕಣ್ಣುಗಳಿದ್ದರೂ ನೂರಾರು ರೀತಿಯಿಂದ ಇದನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲಾಗುವುದಿದ್ದರೂ ಸರಿ.

ದೇವನ ಹೆಸರಿನೊಂದಿಗೇ ಎಲ್ಲ ಮತಧರ್ಮಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ದೇವನ ವತಿಯಿಂದಲೇ ಎಂದು ಹೇಳಲಾಗುವ ಎಲ್ಲ ಶಿಕ್ಷಣಗಳ ಬಗ್ಗೆಯೂ ಜನರು ಹತಾಶರಾಗಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಧರ್ಮವು ಕೆಲವು ಅಸಂಬದ್ಧ ಮತ್ತು ಬುದ್ಧಿಹೀನ ಕಲ್ಪನೆಗಳ ಹೆಸರಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೂ ವಾಸ್ತವಿಕತೆಗೂ ಏನೂ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದ ಜೀವನದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಗೆ ಪರಿಹಾರ ಧರ್ಮದಲ್ಲಿ ಹುಡುಕುವುದು ಮೂರ್ಖತನವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ವಸ್ತುತಃ ದೈವಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವೆಂದು ಹೇಳಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಅಸಂಬದ್ಧ ಸೇರ್ಪಡೆಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಈ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ನಿರಾಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅನ್ಯಥಾ ದೇವನ ವತಿಯಿಂದ ಅವತೀರ್ಣಗೊಂಡ ಕೊನೆಯ ಧರ್ಮ ಒಂದಿನಿತೂ ಬದಲಾಗದೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆ ಉಳಿದಿದೆ. ಅದರ ಅನುಯಾಯಿಗಳು ಅನೇಕ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಅವರನ್ನು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತಿರುವ ಮಾರ್ಗದಿಂದ ವ್ಯತಿಚಲಿಸಿದ್ದಾರೆಂಬುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಅವರು ಅದನ್ನು ತಮಗೆ ದೊರೆತಿರುವ ಅದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಂರಕ್ಷಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇಂದು ಆ ಧರ್ಮ ನಮ್ಮ ಬಳಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಅದಯ ತಾನೇ ಸತ್ಯವೆಂದು ಘೋಷಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನು ಯಾವುದೇ ಸಂಶೋಧನೆ ಮತ್ತು ಅನುಭವದಿಂದ ಅದನ್ನು ತಪ್ಪೆಂದು ಸಾಬೀತು ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

*****